

פתיחה לחכמת הקבלה

והרע, שזים אור וכלי, שאנו מבחינים בעולמות עליונים, כי הם באים בהכרח כרוכים יחד, ומשתלשלים יחד מסדרגה לסדרגה, וכשיעור שהסדרגות יורדות מאת אור פניו ומתרחקות ממנוית' כן הוא שיעור ההתגשמות של הרצון לקבל הכלול בהשפע. וכן אפשר לומר לחיפך, אשר כפי שיעור התגשמות של הרצון לקבל בהשפע, כן הולך ויורד מסדרגה לסדרגה, כמיש להלן. עד המקום הנמוך מכולם, דהיינו שהרצון לקבל מהגשם שם בכל שיעורו הראוי, נבחן המקום שהוא בשם עולם העשית, והרצון לקבל נבחן לבחינת גופו של אדם, והשפע שמקבל נבחן למדת תוכנו של החיים שכגוף ההוא. ועד'ו גם בשאר בריות שבעוה"ז. באופן, שכל החבחון שבין העולמות העליונים לעוה"ז, הוא, כי כל עוד שהרצון לקבל הכלול בשפעו יתי, לא נתגשם בצורתו הסופי, נבחן שעודו נמצא בעולמות הרוחניים, העליונים מעוה"ז, ואחר שהרצון לקבל נתגשם בצורתו הכופי, הוא נבחן שכבר הוא מצוי בעוה"ז.

ג) ודרך השתלשלות האמור עד לחביא את הרצון לקבל על צורתו הסופית שבעוה"ז, הוא על סדר ד' בחינות שיש ב' אותיות של השם בן ד'. כי ד' אותיות הוי"ה שבשמו יתי כוללות את כל המציאות כולה מבלי יוצא מנחת אף משהו מן המשהו. ומבחינת הכלל, הן מתבארות בהע"ס: חכמה, בינה, ת"ת, מלכות, ושרש. והם עשר ספירות, כי ספירת התפארת כולל בעצמו שש ספירות הנקראות חג"ת נה"י. והשורש נקרא כתר, אמנם בעיקרם הם נקראים חו"ב חו"ס. וזכור זה. וזן ד' עולמות הנק': אצילות, בריאה, יצירה, עשית. ועולם העשית כולל בתוכה גם את עוה"ז. באופן, שאין לך בריח בעוה"ז שלא תחיה מחודשת מאים ב"ה, דהיינו במחשבת הבריאה, שחיא בכדי להנות לנבראיו, כנ"ל: והיא בתכרח כלולה תיכף מאור וכלי, כלומר מאיזה שיעור של שפע עם בחינת רצון לקבל את השפע ההוא, אשר שיעור השפע הוא נמשך מעצמותו יתי יש מיש והרצון לקבל השפע הוא כלום מבחינת מאין, כנ"ל. ובכדי שהרצון לקבל ההוא יבא על תכונתו הכופית, הוא מחויב להשתלשל עם השפע

רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך חרבח להם תורה ומצות שנאמר ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר (מכות כ"ג ע"ב) ונודע שזכות הוא כלשון חזככות, והוא ע"ד שאברו ז"ל לא נתנו מצות אלא לצרף בהן את ישראל (כ"ד רפס"ד) ויש להבין ענין הזכות הזה שאנו משיגין ע"י תורה ומצות, וכן מהו העוביות שבנו שאנו צריכים לזכותו ע"י התורה ומצות. וכבר דברנו מזה בספרי, פנים מסבירות, ותלמוד עשר הספירות. ונחזור כאן בקיצור, כי מחשבת הבריאה חיתה כדי להנות לנבראים כפי מתנת ידו הרחבה יתי וית', ומכאן הוטבע בהגשמות רצון והשק גדול לקבל את שפעו יתי, כי הרצון לקבל הוא הכלי על מדת התענוג שבהשפע, כי לפי מדת גדלו ותוקפו של הרצון לקבל את שפע, כן הוא מדת התענוג והחסרת שבהשפע לא פחות ולא יותר, והם מקושרים זה בזה עד שאין לחלק ביניהם זולת בחינם, שהתענוג מיוחס להשפע והרצון הגדול לקבל את השפע מיוחס להנכרא המקבל. ובהכרח כי אלה נמשכים מהבורא יתי, ובאו בהכרח במחשבת הבריאה, אלא שיש לחלק בהם על דרך הנזכר, אשר השפע הוא מעצמותו יתי, כלומר שחוא נמשך יש מיש, והרצון לקבל הכלול שם, הוא השורש של הנבראים, כלומר, הוא השורש של חידוש, שפירושו יציאת יש מאין, כי בעצמותו יתי וראי שאין שם בחינת הרצון לקבל ח"ו. וע"כ נבחן שהרצון לקבל האמור, הוא כל חומר של הבריאה מראשה עד סופה, עד שכל מיני הבריות המדוכות ומקריהן שאין להן שיעור, ודרכי הנהגתן שכבר נתגלו והעמידים להתגלות, אינם רק שיעורים ושינוי ערכים של הרצון לקבל וכל מה שיש בהן באותן הבריות, דהיינו כל מה שמקובל בהרצון לקבל המוטבע בהן, כל זה הוא נמשך מעצמותו יתי יש מיש, ואינו כלום מבחינת הבריאה המחודשת יש מאין, כי אינו מחודש כלל, והוא נמשך מנצחיותו יתי, יש מיש.

ב) וכפי האמור, כלול הרצון לקבל, בהכרח תכף, במחשבת הבריאה, בכל ריבוי ערכים שבו, ביחד עם השפע הגדול שחשב להנותם ולהעניקם.

שהאור וכלי שבכח"ב משונים לגמרי מכח"א כי הכלי שבה הוא הרצון להשפיע והאור שבה נבחן לאור החסדים, שפירושו אור הנמשך מכח הדבקות של הנאצל בהכאציל: כי הרצון להשפיע גורם לו השואת הצורה לכאציל, והשואת הצורה ברוחניות הוא דבקות, כמ"ש לחלן. ואחריה באה בחינת ג'. והוא כי אחר שנחמטט האור שבהנאצל לכחינת אור חסדים בלי חכמה כלל, ונודע, שאור החכמה הוא עיקר חיותו של הנאצל, ע"כ הבחייב בסופה התעוררה והמשיכה בקרבה שיעור מאור החכמה, להאיר תוך אור החסדים שבה. והנה התעוררות הזו המשיך מחדש שיעור מסוים מהרצון לקבל. שהוא צורת כלי חדשה הנק' בחינת ג' או ת"ת, ובח"י האור שבה נק' אור חסדים בהארת חכמה: כי עיקר האור הזו הוא אור חסדים ומיעוטו הוא אור חכמה. ואחרית באה בחינת ד', והוא כי גם הכלי דבחי"ג בסופו התעורר להמשיך אור חכמה במילואו כמו שחיה בכח"א, ונמצא התעוררות הזו הוא בחינת השתוקקות בשיעור הרצון לקבל שבכח"א, ונוסף עליו, כי עתה כבר נפרד מצור ההוא, כי עתה אין אור החכמה מלוכש בו אלא שמשתוקק אחריו, ע"כ נקבע צורת הרצון לקבל על כל שלימותו, כי אחר התפשטות האור והסתלקותו בשם, נקבע הכלי, כנ"ל, וכשיחזור אחיכ ויקבל בחזרה את האור, נמצא הכלי מוקדם לחאור. וע"כ נבחנת בחינת ד' הזאת לגמר כלי. וח"א נק' מלכות.

ו) ואלו ד' החכמות הנ"ל ח"ס עשר ספירות הנבחנות בכל נאצל וכל נכרא, הן בכלל כולו שהן ד' העולמות, והן בפרט קטן ביותר שבחכמציאות. ובח"א, נקרא חכמה או עולם האצילות. ובחייב נק' בינה או עולם הבריאה. ובחייג נק' תפארת או עולם היצירה. ובח"ד נק' מלכות או עולם העשיה. ונבאר את תד' בחינות הנוהגות בכל נשמה. כי כשהנשמה נמשכת מא"ס ב"ח וכאה לעולם האצילות, היא כח"א של הנשמה. ושם עוד אינה נבחנת בשם הזה, כי השם נשמה יורה שיש בה איזה הפרש בהכאציל ב"ח, שע"י הפרש הזו יצאה מבחינת א"ס וכאה לאיזה גילוי לרשות בפני עצמה, וכל עוד שאין בה צורת כלי, אין מה שיפריד אותה מעצמותו ית', עד שתהיה ראויה להקרא בשם בפני עצמה. וכבר ידעת שבח"א של הכלי אינה ניכרת כלל לכלי וכולה במלך לחאור, וז"ס הנאמר בעולם

אצילות

שבו דרך הד' עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ואז נבחרת הבריה באור וכלי, הנקרא גוף ואור החיים שבו.

ד) והצורך להשתלשלות הרצון לקבל על ד' בחינות האמורות שבכ"ע, הוא מפני שיש כלל גדול בענין הכלים, אשר התפשטות האור והסתלקותו הוא עושה את הכלי רצוי לתפקידו, פ"י כי כל עוד שהכלי לא נפרד פעם מהאור שלו, הרי הוא נכלל עם האור ובטל אליו כנר בפני האבוקה. וענין הביטול הזה הוא, מפני שיש הפניות ביניהם הרחוקה מקצה אל הקצה, כי האור הוא שפע הנמשך מעצמותו ית' יש מ"ש, ומבחינת מחשבת הבריאה שבא"ס ית', הוא כולו להשפיע ואין בו מבחינת רצון לקבל אף משהו, והפכי אליו הוא הכלי, שהוא הרצון הגדול לקבל את השפע ההוא, שהוא כל שורשו של הנכרא המיוחד, הנה אין בו ענין של השפעה כלום. ולפיכך בתיוחס כרוכים זה בזה יחד, כתבטל הרצון לקבל בהאור שבו. ואינו יכול לקבוע את צורתו, אלא אחר הסתלקות האור ממנו פעם אחת, כי אחר הסתלקות האור מכינו הוא מתחיל להשתוקק כאד אחריו, וושתוקקות הזאת קובעת ומהליטה את צורת הרצון לקבל כראוי, ואח"כ כשהאור חוזר ומהלכש בו הוא נבהן כעה לבי ענינים נבדלים, כלי ואור, או גוף וחיים. וש"ס כאן ענין כי הוא עמוק מכל עמוק.

ה) ולפיכך, צריכים לד' בחינות שבשם הוי"ה, הנק' חכמה בינה ת"ת מלכות. כי בח"א הנק' חכמה, הוא באמת כל כללותו של הנאצל אור וכלי, כי בו הרצון לקבל הגדול, עם כל כללות האור שבו הנק' אור החכמה, או אור החיה, כי הוא כל אור החיים שבהנאצל המלוכש בחכלי שלו, אמנם בחינת הא' הזו, נבחנת לכלו אור, והכלי שבו כמעט שאינו ניכר, כי הוא מעורב עם האור ובטל בו כנר בפני האבוקה. ואחריה באה בחי"ב, והוא כי כלי החכמה בסופו הוא כתגבר בהשואת הצורה לאור העליון שבו, דהיינו שמתעורר בו רצון להשפיע אל הכאציל. כמבע האור שבתוכו שהוא כולו להשפיע, ואז ע"י הרצון הזה שנתעורר בו נכשך אליו בהכאציל אור חדש הנקרא אור חסדים, ומשום זה כמעט שנפרש לגמרי מאור החכמה שהשפיע בו הכאציל, כי אין אור החכמה מקובל רק בחכלי שלו, שהוא הרצון לקבל הגדול בכל שיעורו, כנ"ל. באופן

לגשמיות, כי כל שיש בו רצון לקבל מושלם בכל בחינותיו, שהוא בחיד, הוא נקרא גשמי והוא נמצא בפרטי כל המציאות הערוך לעינינו בעוה"ז. וכל שהוא לבעלה משיעור הגדול הזה של הרצון לקבל, נבחן בשם רוחניות, שהם העולמות אבי"ע הגבוהים מעוה"ז וכל המציאות שבהם. ובוה חבין שכל ענין עליות וירידות האמורות בעולמות העליונים אינן בכחינת מקום מדומה ח"ו, רק בענין ד' הבחינות שברצון לקבל, כי כל הרחוק ביותר מבחיד נבחן למקום יותר גבוה, וכל המתקרב אל בחינה ד' נבחן למקום יותר אחרון.

(יב) אמנם יש לחבין, כיון שכל עיקרו של הנברא ושל כל הבריאה בכללה, הוא רק הרצון לקבל בלבד, ומה שיותר מזה אינו לגמרי בכלל בריאה, אלא נמשך יש מיש מעצמותו ית', איכ למה אנו מבחינים את הרצון לקבל הזה לעוביות ועכירות, ואנו מצווים לזכות אותו על ידי תורה ומצות, עד שזולת זה לא נגיע אל הסטרה הנעלה של מחשבת הבריאה.

(יג) והענין הוא, כי כמו שהגשמיים נפרדים זה מזה ע"י ריחוק מקום, כן נפרדים הרוחנים זה מזה ע"י שינוי הצורה שבהם. וחכצא זה גם בעוה"ז למשל ב' בני אדם הקרובים בדעתם זה לזה, הם אוהבים זה את זה, ואין ריחוק מקום פועל עליהם שיתרחקו זה מזה. ובהפך כשהם רחוקים זה מזה בדעותיהם, הרי הם שונאים זה את זה, וקרבת המקום לא יקרב אותם בכאיכה. הרי שינוי הצורה שכדעתם סרחס זה מזה וקרבת הצורה שכדעתם סרחס זה אל זה. ואם למשל טכנו של האחד הוא הפוך בכל בחינותיו כנגד טכנו של השני, הרי הם רחוקים זה מזה כרחוק הכורה ממערב. ועד"ז תשכיל ברוחניות, שכל הענינים של התרחקות והתקרבות וזווג ויחוד הנכחנים בהם, הם משקלים של שינוי צורה בלבד, שלפי מדה שינוי הצורה הם מתפרדים זמ"ג ולפי מדה השואת הצורה הם כהדבקים זה בזה. ועם זה חבין שהגם שרצון לקבל הוא חוק מחויב בחנברא, כי הוא כל בחינת נברא שבו, והוא חכלי הראוי לקבל הסטרה שבמחשבת הבריאה, עכ"ז הוא נעשה ע"ז נפרד לגמרי מהמאציל, כי יש שינוי צורה עד למדת הפכיות בינו לבין המאציל, כי המאציל הוא כולו להשפיע ואין בו מנצוצי קבלה אפילו כשהו ח"ו, והוא, כולו לקבל

אצילות כולו אלקיות גמור, כסוד איהו וחיהו ונרמוהי חר כחון. ואפילו נשמוח שאר בעלי החיים בחיותם יברים את העולם אצילות נחשכים כגודם דבוקים בעצמותו ית'.

(ז) ובעולם הבריאה כבר שולטת בחינה חכ' הנ"ל, דהיינו בחינת הכלי של הרצון להשפיע, וע"כ כשהנשמה משתלשלת ובאה לעולם הבריאה ומשנת בחינה חכלי ההוא אשר שם, אז נכחנת בשם נשמה דהיינו שכבר יצאה ונחפרדת מבחינת עצמותו ית' והיא עולית בשם בפני עצמה להקרא נשמה. אמנם כל"ז זה זך מאוד, לחיותו בחשואת הצורה להמאציל, וע"כ נחשבת לרוחניות גמורה.

(ח) ובעולם היצירה כבר שולטת בחינה חג' הנ"ל, שהיא כלולה מעט מצורה הרצון לקבל, וע"כ כשהנשמה משתלשלת ובאה לעולם היצירה ומשנת חכלי ההוא, יצאה מבחינת הרוחניות של הנשמה, ונקראת בשם רוח, כי כאן חכלי שלו כבר מעורב בעוביות מועטת, דהיינו מעט הרצון לקבל שיש בו. אמנם עדיין נכחנת לרוחני, כי אין שיעור עוביות זאת מספיק להכדילו לגמרי מן עצמותו ית' לרקרא בשם גוף עומד ברשות עצמו. (ט) ובעולם עשיה כבר שולטת בחינה חד', שהיא גמר חכלי של הרצון לקבל הגדול, כנ"ל. וע"כ משנת בחינת גוף נפרד ונכדל לגמרי בעצמותו ית', העומד ברשות עצמו. והאור שבו נקרא נפש, חמורה על אור בלי תנועה מעצמו. יחדע שאין לך פרט קטן בהמציאות שלא יהיה כלול מכל האבי"ע.

(י) והנך מוצא איך שהנפש הזאת שהוא אור החיים המלוכש בחגוף, נמשכת יש מיש מעצמותו ית' מסש, ובעברה דרך ד' עולמות אבי"ע, כן היא הולכת ומתרחקת מאור פניו ית' עד שבאה בחכלי המיוחד לה הנקרא גוף, ואז נבחן חכלי לגמר צורתו הרצוי. ואם אמנם גם האור שבה נחמקט מאד עד שאין ניכר בו עוד שורש מוצאו, עכ"ז ע"י חמקט בחורה ומצות ע"ם להשפיע נחת רוח ליוצרו, הוא חולך ומזכך את חכלי שלו הנקרא גוף, עד שנעשה ראוי לקבל את השפע הגדול בכל השיעור החלול במחשבת הבריאה בעת שכראה. וזה שאמר ר' חנניא בן עקשיא רצח חמכ"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.

(יא) ועם זה חבין גדר האמתי להבחין בין רוחניות

פתיחה לחכמת הקבלה

מתנה מחברו. אכן בעת שחברו מרכה לתפציר בו בשיעור מספיק, דהיינו עד שיחיה גלוי לו לעינים, שיעשה לחברו טובה גדולה עם אכילתו זו, הנה אז מתרצה ואוכל אצלו. כי כבר אינו מרגיש את עצמו למקבל מתנה, ואת חברו להמשיע, אלא להיפך, כי הוא המשיע ועושה טובה לחברו ע"י קבלתו ממנו את הטובה הזאת. והנך מוצא, שהגם שהרעב והתאבון הוא כלי קבלה הכיוון לאכילה, והאדם שהוא היה לו רעבון ותאבון במדה מספקת לקבל סעודת חברו, עכ"ז לא היה יכול לטעום אצלו אף משהו מחמת הבושה. אלא כשחברו מתחיל לתפציר בו, והוא הולך וסדרה אותו, הרי אז התחיל להתרקם בו כלי קבלה חדשים על האכילה, כי כחות ההפצרה של חברו וכחות הדחיה שלו בעת שהולכים וכתרבים, סיפס להצטרף לשיעור מספיק מהתפכים לו כדת הקבלה לכדת השפעה, עד שיוכל לצייר בעיניו שיעשה טובה ונחת רוח גדול לחברו עם אכילתו. אשר אז נו"דו לו כלי קבלה על סעודת חברו. ונכחן נתת, שכח הדחיה שלו נעשה לעיקר כלי קבלה על הסעודה, ולא הרעב והתאבון אע"פ שהם באמת כלי קבלה חרגילים.

פז) וסדמיון חנ"ל בין אדם לחברו, אפשר לחבין ענין הזווג דהכאה חנ"ל, ואת האו"ח העולה על ידו, שהוא נעשה כלי קבלה חדשים על אור העליון במקום בחייד. כי ענין ההכאה של אור העליון המכה בהסך ורוצה להתפשט אל בחייד, יש לדמותו לענין ההפצרה לאכול אצלו, כי כסו שהוא רוצה מאד שחברו יקבל את סעודתו. כן אור העליון רוצה להתפשט להסך. וענין הסך המכה בחאור ומחזירו לאחוריו, יש לדמותו לדבר הדחיה והסירוב של חברו לקבל את סעודתו, כי דוחה את טובתו לאחור. וכמו שתמצא כאן אשר דוקא הסירוב והדחיה נתחפכו ונעשו לכלי קבלה נכונים לקבל את סעודת חברו, כן חובל לדמות לך, כי האו"ח העולה ע"י הכאת הסך ודחיתו את אור העליון, הוא שנעשה לכלי קבלה חדשים על אור העליון, במקום הבחייד ששמשו לכלי קבלה מטרם הצטצום א'. אמנם זה נתקן רק בפרצופי קדושה דאביע, אבל לא בפרצופי הקליפות וכעוה"ז, שכחם משמשת הבחייד עצמה לכלי קבלה. וע"כ דם נפרדים מאור העליון, כי השינוי צורה של הבחייד מפריר אותם, וע"כ נכחנים הקלי' וכן הרשעים, לסתים, כי הם נפרדים

מתי

לקבל ואין בו כנצוצי השפעה אף משהו. הרי אין לך הפכיות הצורה רחוקה יותר מזה, ונמצא ע"כ בהכרח. כי הפכיות הצורה הזו מפריר אותו מהכאציל.

יד) וככדי לרצ"ל את הנכראים סגודל הפירוד הרחוק הזה, נעשה סוד הצצצום הא', שגנינו הוא, שהפירוד הבחייד הנ"ל כן כל פרצופי הקדושה, באופן שסדרת גדלות הקבלה היא נכאה בכחינת חלל פנוי וריקן מכל אור: כי כל פרצופי הקדושה יצאו בכחינת כסך כחוקן בכלי מלכות שלהם, שלא יקבלו אור בבחייד הזו, ואז בעת שהאור העליון נכשך ונתפשט אל הנאצל, והכסך הזה דוחה אותו לאחוריו, הנה זה נכחן כסו הכאה בין אור העליון ובין הכסך, המעלה אור חוזר כסטה למעלה ומלביש העים דאור העליון, כי אותו חלק האור הנדחה לאחוריו נק' אור חוזר, ובהלכתו לאור העליון נעשה אה"כ כלי קבלה על אור העליון במקום הבחייד, כי אח"ז התרחבה כלי המלכות באותו שיעור האו"ח, שהוא אור הנדחה שקלה ותלביש לאור העליון ככטה למעלה. והתפשט גם סממלה לסטה, שכוח נחלכשו האורות בהכלים, דהיינו בתוך אור חוזר ההוא. וח"ס ראש וגוף שככל סדרגה, כי הזווג דהכאה מאור העליון בהסך, בעלה אור חוזר מסממלה למעלה, ומלביש העים דאור העליון בכחינת עים דראש, שפירושו שרשי כלים, כי שם עוד לא יכול להיות הלכשה מכש. ואח"ז כשהמלכות נתפשטת עם האו"ח התוא מכעלה לסטה, אז נגמר האור חוזר ונעשה לבחינת כלים על אור העליון, ואז נעשה התלכשות האורות בכלים, ונקרא גוף של סדרגה ההוא, שפירושו כלים גמורים.

כז) הרי שנעשו בחינת כלים חדשים בפרצופין דקדושה במקום בחייד אחר הצצצום א' שהם נעשו מאור דוור של זווג דהכאה בהסך. ויש אמנם לחבין את אור חוזר חזר, איך הוא נעשה לבחינת כלי קבלה, אחר שהוא מתחילתו רק אור נדחה מקבלה, ונמצא שמשמש הפקיד הפוך מענינו עצמו. ואסכיר לך בכשל מהיות דחאי עלמא, כי מטבע האדם לחבב ולהוקיר מרת החשפעה, ומאום ושפל בעיניו מדה הקבלה מחברו. ולפיכך הבא לבית חברו והוא מכקשו שיאכל אצלו, הרי אפילו בעת שהוא רעב ביותר יסרב לאכול, כי נכזה ושפל בעיניו להיות מקבל

אלא הענין הוא, כי הרעב והתאבון שנפסלו בצורחם הרגילה נחגלגלו עתה, כהכח כח הרחית והסירוב, וקבלו צורת חדשה, שהוא קבלה עים להשפיע, ועיזו נחפך הכויון להיות כבוד. הרי אשר הכלי קבלה הרגילים עדיין פועלים עתה כמו חסיד, אלא שקבלו צורת חדשה. וכן חקיש בענינו כאן, כי אמת הוא שבחיד נפסלה מלהיות כלי קבלה על הע"ס, שהוא מחטת הקוביות שבת, שפירושו שינוי הצורה כלפי הכשפיע, הכפריד מהמשפיע, כנ"ל, אמנם עיי תיקון הכסך בהכחיד, המכה על אור העליון וכחזירו לאחוריו, הנה נחגלגלה צורתה הקודמת הפסולה וקבלה צורת חדשה הנק' או"ח, ברוםה לגלגל צורת הקבלה בצורת השפעה הנ"ל בהמשלה, אשר החוכן של צורת הראשונה לא נשתנה שם, כי גם עתה אינו אוכל בלי תאבון. כן גם כאן, כל הקוביות, שהיא כח הקבלה, שהיה בבחיד, נחגלגל וכא תוך האו"ח, וע"כ נקשה האו"ח טוכשר להיות כלי קבלה. ותשכיל זה היטב. ולפיכך יש להבחין חסיד בהכסך ב' כחות: הא' קושיות, שהוא כח הדחיה שבו כלפי האור העליון, חב' קוביות, שהוא שיעור הרצון לקבל בבחיד הנכלל בהמסך, אשר עיי זוג דחכאה כחח הקושיות שבו, נהפכה הקוביות שבו לחיות זכות, דחיינו התהפכות הקבלה להשפעה. ואלו ב' הכחות שבהכסך פועלים בח' בחינות, שהם ד' הכינות חויב חוים הנ"ל, ושורשם הנק' כתר.

(יט) כי הגם שביארנו שג' בחינות הראשונות אינן נחשבות עוד לבחינת כלי, אלא רק הבחיד לבדה נחשבת לכלי, כנ"ל באות ה'. עכ"ז כתוך שג' בחינות הראשונות הן ככות וגורמים להשלכת הבחיד, הנ"ל, ע"כ הן כתחכרות בה בבחיד, באופן שהבחיד אחר ששלכה נתרשטו בה ד' טעורים ככדת הקבלה שבה: החל מבהי"א שהוא שיעור היותר קלוש שבה ככדת הקבלה, ואה"כ בחי"ב שהיא כשחו עב ביותר בבחי"א ככדת הקבלה שבה, ואח"כ בחי"ג העכה יותר בבחי"ב ככדת הקבלה שבה, ולכטוף בחיד שהיא בהינתה נצטת העכה יותר מכולם, ככדת הקבלה שלה כושלכת ככל תוכנה. גם יש לרבחין בה עוד, אשר גם השורש של הר' בחינות כלול בה, שהוא הוך מכולם. ואלו הן ה' בחינות הקבלה הכליות בבחיד, ונק' ג"כ בשמות העים כח"ב חוים הכלולות בבחיד, כי הר' בחינות הם

מחי החיים עיי הרצון לקבל שבתם. כנ"ל באות י"ג עש"ה, ודוק בזה, כי אי אפשר להסכיר יותר.

ה' בחינות שבמסד

(יז) והנה נחבאר עד הנה ג' יסודות הראשונים שבהחכמה: הא' ענין אור וכלי, שהאור הוא המשכה ישרה מעצמותו ית', והכלי הוא בחינת הרצון לקבל הכלול בהכרח באור ההוא, שבשיעור הרצון הזה יצא מכלל באציל לנאצל: והרצו לקבל חזת היא בחינת המלכות הנכנהת באור העליון, וע"כ נק' מלכות, שכו, בסוד הוא ושכו אחר, כי שטו בניכטריא רצון.

ענין חב', הוא ביאור העים וד' עולכות אבי"ע, שהם ד' בדרגות זו למטה כזו, שהרצון לקבל מחויב להשתלשל על ידיהן עד לקביעות כלי על חוכנו.

ענין הג', הוא ענין הצמצום וכסך שנעשה על כלי הקבלה הנה שהוא בהי"ד, ותכורתו נהווה כלי קבלה הרשים בהעים הנק' אור חוזר. והבן ושנן היטב אלו הג' יסודות הם וניכוקיהם כפי שנחכארו לפניך, כי זולתם אין הבנה אף במלה אחת בחכמה הזו.

(יח) ועתה נבאר ה' בחינות שיש בהמסך, שני פיהם משחנה שיעורי הקוסה בעת הזוג דחכאה שנושה עם אור העליון. ויש להבין תחלה היטב, כי אע"פ שלאחר הצמצום נפסלה הבחיד מלהיות כלי קבלה על הע"כ, והאו"ח העולה כהמסך עיי זוג דחכאה נעשה לכלי קבלה בתכורה, עכ"ז היא טוכרחת להתלוות עם כח הקבלה שבה אל האו"ח, וזולת זה לא היה האו"ח טוכשר כלל לחיות כלי קבלה. ותבין זה ג"כ בהמשל הנ"ל באות ט"ז. כי תוכחנו שם אשר כח הדחיה ותסירוב לקבל הסעודה נעשה לכלי קבלה במקום הרעב ותתאבון, כי הרעב והתאבון שהם כלי קבלה הרגילים, נפסלו כאן מלחיות כלי קבלה מחמת הבושה והכויון להיות כקבל מתנה מחברו, ורק כחות הדחיה ורכירוב נגשו במקומם לכלי קבלה, כי מתוך הדחיה והכירוב נהפכה תקבלה להיות השפעה. והשיג על ידם כלי קבלה טוכשרים לקבל סעודת חברו. ועכ"ז אי אפשר לומר שעתה כבר אינו צריך לכלי קבלה הרגילים שהם הרעב ותתאבון, כי זה ברור שבלי תאבון לאכילה לא יוכל לבלאות רצון חברו ולעשות לו נחת רוח עם אכילתו אצלו.

יוצאים עיי' ה' מיני זווג דהכאה של חססך; המשווערים על ה' בחינות עוביות שבו. ועתה אודיעך טעם הדברים. כי נודע שאין אור מושג בלי כלי, גם ידעת שח' בחינות עוביות הללו באות מה' בחינות העוביות שבכחיד, שכטרם הצמצום היו ה' כלים בהכחיד שהלבישו להע"ם כח"ב תו"ם, כנ"ל באות י"ח, ואחר הצמצום א' נכללנו בה' בחינות של חססך, אשר עם האו"ח שהוא מעלה, הם חוזרים להיות ה' כלים מבחינת או"ח על הע"ם כח"ב תו"ם, במקום הח' כלים שבכחיד עצמה שטרם הצמצום. ועל פי זה טובן מאליו שאם יש בהססך כל ה' בחינות עוביות הללו, אז יש בו ה' כלים להלבשת הע"ם, אבל בעת שאין בו כל הח' בחינות, כי חסר לו העוביות דכחיד, הרי אין בו אלא ד' כלים, וע"כ אינו יכול להלביש רק ד' אורות חו"ב תו"ם, והוא חסר מאור אחד שהוא אור הכתר, כמו שחסר לו כלי אחד שהוא העוביות דכחיד. וכמו כן, בעת שהסר בו גם בחי"ג שאין בהססך רק ג' בחינות עוביות דהיינו רק עד בחי"ב, הרי אז אין בו רק ג' כלים וע"כ אינו יכול להלביש רק ג' אורות, שהם בינה, ת"ת ומלכות, והקופה חסרה אז מבי' האורות כתר וחכמה, כמו שחסרה מבי' הכלים בחי"ג וכחיד. ובעת שאין בהססך רק ב' בחינות עוביות דהיינו מבחינת שורש ומכחיד, הרי אין בו אלא ב' כלים, וע"כ אינו מלביש רק ב' אורות שהם אור ת"ת ואור מלכות, ונמצאת הקופה חסרה מג' אורות כח"ב, כמו שחסרה ג' הכלים שהם בחי"ב ובחי"ג וכחיד. ובעת שאין בהססך רק בחינה אחת דעוביות, שהוא בחינת שורש העוביות לבד, הרי אין לו אלא כלי אחד, לכן אינו יכול להלביש רק אור אחד, שהוא אור המלכות, וקופה זו חסרה מד', אורות כח"ב ות"ת, כמו שחסרה מד' הכלים שהם עוביות דכחיד ודכחיד ודכחיד ודכחיד. הרי ששיעור הקופה של כל פרצוף ת"ו בדיוק נסרץ בשיעור העוביות שיש בהססך, שהססך דכחיד מוציא קופת כתר, ודכחיד מוציא קופת חכמה ודכחיד מוציא קופת בינה, ודכחיד מוציא קופת ת"ת, ודכחיד מוציא קופת מלכות.

(כג) אמנם עוד נשאר לבאר, למה בחוסר כלי מלכות בהססך שהוא כחיד, הוא נחסר מאו"ח הכתר, ובחוסר גם כלי הת"ת נחסר מאור חכמה וכו', ולכאורה היה צריך להיות בחי"ג, שכחוסר כלי מלכות בהססך שחיא כחיד, יחסר בהקופה רק

אור

חויב תו"ם כנ"ל באות ה'. והשורש נקרא כתר. (כ) ומה שה' בחינות הקבלה שבכחיד נק' בשם הספירות כח"ב תו"ם, הוא. כי הבחיד כטרם הצמצום, דהיינו בעוד שהכחיד היתה הכלי קבלה על הע"ם הכלולות באור העליון בסוד הוא אחד ושמו אחד, כי כל העולמות נכללים שם כמ"ש בתע"ם שיעור א'. נבחן שם הלכשתה להע"ם ע"פ אותן ה' בחינות הנ"ל, שכל בחינה מה' הבחינות שבה הלבישה הבחינה שכנגדה בהע"ם שבאור העליון: כי בחינת השורש שבכחינה ד' הלבישה לאור הכתר שכע"ם, ובחי"א שבכחיד הלבישה לאור החכמה שבקשר ספי', ובחי"ב שבה הלבישה לאור הבינה, ובחי"ג שבה הלבישה לאור הת"ת, ובחינתה עצמה הלבישה לאור המלכות. ולפיכך גם עתה אחר הצמצום א', אחר שהכחיד נפסלה מלהיות עוד כלי קבלה, נק' גי' ה' בחינות העוביות שבה על שם ה' הספירות כח"ב תו"ם. (כא) וכבר ידעת שהוטר חססך בכללו מתבאר בהשם קושיות, שפירושו כמו דבר קשה מאד, שאינו מניח למי שהוא לרחוק במשהו תוך גבולו, כן חססך אינו מניח כשהו מאור העליון לעבור דרכו אל המלכות, שחיא כחיד, שעם זה נבחן, שכל שיעור האור הראוי להלביש בכלי המלכות, מעכב עליו חססך ומחזירו לאחוריו. גם נתבאר שאותן ה' בחינות העוביות שבכחיד נכללות ובאות בהססך ומתחברות כסדר הקושיות שבו. ולפיכך נבחנו בהססך ה' טינים של זווגים דהכאה ע"פ ה' שיעורי עוביות שבו: שזווג דהכאה על מסך שלם מכל ה' בחינות העוביות, בעלה או"ח הכספיק להלביש הע"ם כולו, דהיינו עד קומת כתר. וזווג דהכאה על מסך החסר בעוביות דכחיד, שאין בו רק עוביות דכחיד, הנה האו"ח שהוא מעלה, מספיק להלביש הע"ם רק עד קומת חכמה, וחסר מכחיד. ואם אין בו אלא עוביות דכחיד, הנה האו"ח שלו קטן יותר ואינו מספיק להלביש הע"ם רק עד קומת בינה, וחסר מכחיד דכמה. ואם אין בו אלא עוביות דכחיד, הנה האו"ח שלו מוקטן יותר. וכספיק להלביש רק עד לקומת ת"ת, וחסר מכח"ב. ואם הוא חסר גם מעוביות דכחיד, ולא נשאר בו אלא עוביות דכחיד שורש, הנה ההכאה שלו קלושה מאד, ומספיק להלביש רק לקומת מלכות בלבד, וחסר מטי"ם הראשונות, שהם כח"ב ות"ת.

(כב) והנך רואה איך ה' שיעורי קופות של ע"ם

יחידה חיה, וכו', שהוא כטעם שבכלים נגדלים העליונים החילה, וכואורות נכנסים האחרונים ההילה, כנ"ל. גם תמצא שכל אור הבא בהדרגה הוא מתלבש רק בכלי דכתר, והוא כטעם שכל הנקבל בחיוב לקבל בהכלי היותר זך שבו, שהוא הכלי דכתר. וכטעם זה מחויבים האורות שכבר בלובשים בהפרצוף לרדת כדרגה אחת במקומם בעת ביאת כל אור חדש, למשל בביאת אור הרוח, בחיוב אור הנפש לירד מהכלי דכתר לכלי דהכמה, כדי לפנות מקום הכלי דכתר שיוכל לקבל את אור החדש, שרוא רוח. וכן אם האור החדש הוא נשמה, בחיוב גם הרוח לרדת מהכלי דכתר לכלי דהכמה לפנות מקומו דכתר לאור החדש שהוא נשמה, וכשזו זה בחיוב הנפש שחיתה בכלי דחכמה לרדת לכלי דבינה, וכו' עדין. וכל זה הוא כדי לפנות הכלי דכתר בשביל אור החדש. ושמו הכלל הזה בידך, ותוכל להבחין המיד בכל ענין אם מדברים בערך כלים ואם בערך אורות, ואז לא תתבלבל כי יש חסיד ערך הפכי ביניהם. והנה נחבאר היטב ענין ה' בחינות שבהמסך, איך שעל ידיהן בשתנים שיעורי הקובץ זה למטה בזה.

ה' פרצופי א"ה

כו) אחר שנחבאר היטב ענין הכסף שנחקן בכלי המלכות, שהיא הכחיד אחר שנחצצצמה, וענין ה' מיני זוג דהכאה אשר בו, דכוציאים ה' קומות של ע"ס זו לכמה בזו, נבאר עתה ה' פרצופי א"ה הקודמים לדי' עולמות אבי"ע. וזאת כבר ידעת, שהאוי"ח הזה שעולה ע"י זוג דהכאה מסטה לבעלה ומלביש הנ"ס דאור העליון, הוא מספיק רק לשרשי כלים רכזונים ע"ס דראש הפרצוף, ובכדי לגמור את הכלים, כתרחת המלכות דראש באוהם הע"ס דאוי"ח שהלבישו להע"ס דראש, והיא כחפצת בינה ובה מכללה לכמה באוהו שיעור קובה שבנער כפירות דראש, ובהחפצות הזה נגכרו הכלים, שהם נקי גוף הפרצוף. כנ"ל, באות י"ד. באופן שב' בחינות של ע"ס יש להבחין תמיד בכל פרצוף: ראש, וגוף. וזכור זה.

כו) והנה החילה יצא הפרצוף הראשון דא"ה, כי תיכף אחר צמצום א' אשר הבהיד נחצצצמה בלהיות כללי קבלה על אור העליון, והוא נתקנה בכסף כנ"ל, הנה אז נכשך אור העליון להתלבש בכלי מלכות כדרכו, והכסף שבכלי מלכות עיכב

עליו

אור מלכות, ויהיה בו ד' אורות לכח"ב ות"ת. וכן בחופר ב' כלים בחי"ג וכח"ד, יחסרו האורות סת"ת ומלכות, ויהיה בהקובה ג' אורות דכח"ב. וכו' עדין. (ע"י לעיל אות כ')

כד) וחתשוכה היא, כי יש תמיד ערך דפכי בין האורות להכלים, כי סדרך הכלים הוא, שהכלים העליונים נגדלים החילה בהפרצוף, שסתחלה נגדל הכתר ואחריה דכלי דהכמה וכו' עד שכלי המלכות נגדל באחרונה. וע"כ אנו ככנים להכלים בסדר כח"ב הו"ם מלכ"לה למטה. כי כן טבע גידולם. והפכי אליהם האורות, כי באורות, האורות התחתונים נכנסים תחלה בהפרצוף, כ"י סתחילה נכנס הנפש שהיא אור המלכות, ואח"כ הרוח שהוא אור הו"א וכו' עד שאור היחידה נכנס באחרונה. וע"כ אנו ככנים להאורות בסדר נרנח"י מ"טה למעלה, כי כן סדר כניחתם סתתא לעילא. באופן, בעת, שעוד לא נגדל בהפרצוף רק כלי אחר, שהוא בהכוח כלי העליון כהר, כנ"ל, הנה אז לא נכנס בהפרצוף אור היחידה המיוהם לכלי ההוא, אלא רק אור דחתון ככולם, שהוא אור הנפש, ואור הנפש מתלבש בהכלי דכתר. וכשנגדלו ב' כלים בהפרצוף שהם ב' העליונים כתר וחכמה, הנה אז נכנס בו גם אור הרוח ויורד אז אור הנפש בכלי דכתר אל כלי דחכמה ואור הרוח מתלבש בהכלי דכתר. וכן כשנגדל כלי ג' בהפרצוף שהוא כלי הבינה, אז נכנס בו אור נשמה, ואז יורד אור הנפש מכלי דחכמה לכלי דבינה, ואור הרוח לכלי דהכמה ואור הנשמה לכלי דת"ת ואור הרוח לכלי דבינה ואור הנשמה לכלי דת"ת ואור הרוח לכלי דת"ת, וכשנגדל כלי חמישי בהפרצוף, שהוא כלי מלכות, נכנס בו אור היחידה, ואז באים כל האורות בהכלים המיוהמים להם, כי אור הנפש יורד מלכלי דת"ת לכלי דמלכות, ואור הרוח לכלי דת"ת, ואור הנשמה לכלי דבינה, ואור החיה לכלי דהכמה, ואור היחידה לכלי דכתר.

כה) הרי שכל עוד שלא נגדלו כל ה' הכלים כח"ב תו"ם בהפרצוף, נמצאים האורות שלא במקומם המיוהם להם, ולא עוד אלא שהם בערך החפכי, שבחוסר כלי מלכות חסר שם אור היחידה, ובחוסר ב' הכלים תו"ם חסרים שם

שיעורי קומת זה לכמה כזה שנתכאר בה' פרצופין דאי'ק לעיל, וכן בכל הכדרנות התכבארים בהי'פ של כל עולם ועולם כד' העולכות אבי'ע עד המלכות דעשיה, צריכים להבין היטב ענין הזדככות הכסך דגוף הנוהג בכל פרצוף כפרצופי אי'ק ועולם הנקודים וכעולם התיקון.

(א) והענין הוא שאין לך פרצוף או איזה מדרגה שהיא, שלא יהיה לה ב' אורות הנק' אור בקיף ואור פנימי. ונבארם באי'ק, כי האור סקיף של פרצוף הא' דאי'ק הי'ם אור א'ם ביה המסלא את כל המציאות, אשר לאחר הצמצום א' והכסך שנתקן בהמלכות, נעשה זווג דהכאה טאור הא'ם על הכסך הזה, ועי' האוי'ח שהעלה המסך חזר והכשיך אור העליון לעולם הצמצום, ככחינת ע'ים דראש וע'ים דגוף, כגיל אות כ'יה. אמנם הכשכה זו שבפרצוף אי'ק מא'ם ביה אינה מסלא את כל המציאות ככטרם הצמצום, אלא שנבחן כראש וסוף: הן ככחינת מלכותה למטה, כי אורו נפסק על הנקודה דעוה'ז, שה'ם מלכות הכסייטת בסויה ועמדו רגליו על הר הזיתים. והן ככחינת ככפנים לחוץ, כי כמו שיש ע'ים ככעלה למטה כח'ב תו'ם והמלכות כסייטת את האי'ק מלכטה, כן יש ע'ים כח'ב תו'ם ככפנים לחוץ, המכונים כזהא כצמות גידין כשר ועור, אשר העור, שהוא סוד המלכות, כסייטת את הפרצוף מבחוץ, אשר כערך הזה נבחן פרצוף אי'ק, כלפי א'ם ביה המסלא את כל המציאות, רק כמו קו דק בלכה, כי פרצוף העור כסייטת אותו ומגבילה אותו סביב סביב ככחוץ, ואינו יכול להתרחב למלא אה כל החלל שנמצאצום, ונשאר רק קו דק עוכד באכצעו של החלל. והנה שיעור האור שנתקבל באי'ק, דהיינו קו הדק, נקרא אור פנימי. וכל דהפריש הגדול הזה שבין האוי'פ שכא'ק ובין אור א'ם ב'יה שטרם הצמצום, נקרא אור בקיף, כי הוא נשאר ככחינת או'ם כככיב פרצוף אי'ק, כי לא יכול להתלכש ככפנימית הפרצוף.

(ב) ונתכאר היטב כוד האוי'ם דאי'ק שלגדלו אין קץ וחכלית. אכנס אין הכונה, שא'ם ב'יה המסלא אה כל המציאות הוא עצמו הוא ככחינת או'ם לאי'ק, אלא הבונת הוא, שכעת שנעשה הזווג דהכאה על המלכות דראש אי'ק, אשר א'ם הכה כהכסך אשר שם, שפירושו שרצה להתלכש ככחייד דאי'ק כמו כטרם הצמצום, אלא הכסך שבמלכות דראש אי'ק הכה בו, שפירושו שעיכב

עליו

עליו והחזיר את האור לאחוריו, ועי' הכאה זו שהיחה סמסך דכחי'ה, העלה או'ח עד קומת כתר שבאור העליון, ואותו או'ח נעשה ללכוש וכחינת שורשי כלים להע'ם שבאור העליון, הנקרא ע'ים דראש של הפרצוף הראשון דאי'ק. ואח'ז החרחבה והתפשטה המלכות ההיא עם האוי'ה, ככח ע'ים דראש מינה וכה, לע'ם חדשות ככעלה לכטה, ואז נגמרו הכלים ככחינת הגוף. וכל שיעור הקוכה שיצא בע'ם דראש נתלכש ג'כ בהע'ם דגוף. וכזה נגמר הפרצוף הא' דאי'ק ראש וגוף. (כ) ואח'ז חזר ונשנה אותו הזווג דהכאה על כסך המסוקן שבכלי מלכות שאין בו רק עוביות דכחי'ג, ואז יצא עליו רק קומת חכמה ראש וגוף. כי כהוך שחסר בהמסך העוביות דכחי'ה, אין בו רק ד' כלים כח'ב ת'ת. ועי' אין מקום באוי'ח להתלכש רק ד' אורות לכה, שהם חנר'ג, וחסר בו אור היחידה. ונק' עיב דא'ק. ואח'כ חזר אותו הזווג דהכאה הנ'ל על כסך שבכלי מלכות שאין בו רק עוביות דכחי'ב, ואז יצאו עליו ע'ים ראש וגוף כקומת בינה, והוא נקרא פרצוף ס'ג דאי'ק, שחסרים כוב' הכלים דז'א ומלכות וב' האורות דחיה יחידה. ואח'כ יצא הזווג דהכאה על מסך שאין בו רק עוביות דכחי'א, ואז יצאו ע'ים ראש וגוף כקומת ח'ת, והכרים בו ג' כלים בינה ז'א ומלכות, וג' אורות נשכה חיה יחידה, ואין בו אלא רוח ונפש כהאורות, כמלכזשים ככתר חכמה דכלים, והוא הנק' פרצוף ג'יה וכ'ן דאי'ק. וזכור כאן את ערך ההפכי שבין כלים לאורות כגיל באות כ'ד.

(כז) והנה נתכארו אופן יציאתם של ה'פ אי'ק הנק' גלגלתא עיב ס'ג ב'יה ובין זה לכטה מזה, שכל תחתון חסר כחינה עליונה של העליון שלו, כי לפרצוף עיב חסר אור יחידה, וכפרצוף ס'ג חסר גם אור החיה שיש להעליון שלו שהוא עיב. וכפרצוף ס'ח ובין חסר גם אור הנשמה שיש בהעליון שלו שהוא ס'ג. והוא ככעם שזה הלוי כשיעור העוביות שבהכסך שעליו נעשה הזווג דהכאה. כמבואר באות י'ח. אמנם צריכים להבין מי ומת גרם שהכסך ילך ויהכעט כחינה אהר כחינה כשיעור עוביותו, עד שיתהלך לה' שיעורי קומת שבה' מיני זונגים הללו.

הזדככות המסך לאצילות פרצוף

(ד) ככדי להבין ענין השתלשלות הכדרנות בה'

עליו מלהתפשט בכח"ד, והחזירו לאחוריו כנ"ל אות י"ד, שבאמת, האו"ח הזה שיצא ע"י החזרת האור לאחוריו נעשה ג"כ בחינת כלים להלבשת אור העליון, כנ"ל, אמנם יש הפרש גדול מאוד בין קבלת הבח"ד שכטרם הצמצום ובין קבלת האור חזר שלאחר הצמצום, שהרי לא הלביש אלא בחינת קו דק בראש וסוף כנ"ל, אשר כל זה נעל המסך בסכת הכאתו על אור העליון, הנה זה השיעור. שנדחה מא"ק בסכת המסך, כלומר כל אותו השיעור שאור העליון מא"ס ב"ה רצה להתלבש בכח"ד לולא המסך שעיכב עליו, הוא הנעשה לאו"ס מסביב הא"ק. והטעם הוא כי אין שינוי והערר ברוחני, וכיון שאור א"ס נמשך להא"ק להתלבש בכח"ד, הרי זה צריך להתקיים בו, לכן אע"פ שעתה עיכב עליו המסך והחזירו לאחוריו, עכ"ז אין זה סותר להכשכת א"ס ח"ו, אלא אדרבא הוא מקיים אותו, רק באופן אחר, והיינו ע"י ריבוי הזווגים בח' העולמות א"ק ואכ"ע, עד לגמר התיקון, שתהיה הבח"ד בתוקנת על ידיהם בכל שליטותה, ואז א"ס יתלבש בה ככתחילה. הרי שלא נעשה שום שינוי והערר ע"י הכאת המסך באור העליון. וזה סוד מ"ש בזוהר, א"ס לא נחית יחודיה עליה עד דיהבינן ליה בת זוגיה. ובינתיים, כלומר, עד הזמן ההוא, נבחן שאור א"ס הזה נעשה לאו"ס, שפירושו שעומד להתלבש בו לאחר מכאן, ועתה הוא כסבכ ומאיר עליו רק בכח"ד בהארע מסויכת, שהארע זו מסגלתו להתפשט באותם החוקים הראוים להביאהו, לקבל האו"ס הזה בהשיעור שא"ס ב"ה נמשך אליו ככתחילה.

שכפה הוא סכה שוח לאור מקיף כמו לאו"פ. (ד' ונתבאר שהאו"פ והאו"ס שניהם קשורים בהסך, אלא בפעולות הפוכות זה לזה, ובה במדה שהמסך מסשיך חלק מאור העליון לפנימיות הפרצוף ע"י האו"ח המלכישו, כן הוא מרחיק את או"ס מלהתלבש בהפרצוף. ומתוך שחלק האור הנשאר מכח"ד, לאו"ס, גדול הוא מאוד, מפאת המסך הבעכב עליו מלהתלבש בא"ק, כנ"ל באות ל"ב, ע"כ נבחן שהוא סכה בהסך המרחיק אותו, כמה שהוא רוצה להתלבש בפנימיות הפרצוף. ולעומתו נבחן ג"כ, אשר כח העוביות וקושיות שבתמסך סכה באו"ס, הרוצה להתלבש בפנימיותו, ומעכב עליו, ע"ד שהוא סכה באור העליון בעת הזווג. ואלו ההכאות שהאו"ס והעוביות שבמסך ככים זה בזה ככונים ביטוש האו"ס באו"פ, אמנם ביטוש זה נעשה ביניהם רק בגוף הפרצוף, כי שם ניכר ענין התלבשות האור בכלים המשאיר את האו"ס פחוץ לכלי. משא"כ בהע"ס דראש, שם אינו נוהג ענין הביטוש הזה, כי שם אין האו"ח נחשב לכלים כלל, אלא לשרשים דקים לבה, וכשום זה אין האור שבהם נחשב לאו"פ מוגבל, עד להבחין באור הנשאר מכח"ד לכחינת או"ס, וכיון שאין הבחן הזה ביניהם, לא שייך הכאה דאו"פ ואו"ס בהע"ס דראש. אלא רק אחר שהאורות כתפטיים כפה ולמטה לע"ס דגוף, ששם כתלכשים האורות בכלים, שהם הע"ס דאו"ח שמטה ולמטה, ע"כ נעשה שם הכאה בין האו"פ שבח"ד הכלים ובין האור מקיף שנשאר מכח"ד, כנ"ל.

(ה) והנה הביטוש הזה נמשך, עד שהאו"ס מוכך את המסך מכל עוביותו ומעלה אותו לשרשו העליון שבפה דראש, כלומר שמוכך ממנו כל העוביות שמעלה למטה המכונה כסך ועוביות דגוף, ולא נשאר בו רק השורש דגוף שהוא בחינת המסך דמלכות דראש הנק' פה, דהיינו שגודלך מכל העוביות שמעלה למטה, שהוא החוצץ בין או"פ לאו"ס, ולא נשאר רק העוביות שממטה לכעלה, ששם עוד לא נעשה ההבדל באו"פ לאו"ס, כנ"ל בדיבור המכוון. ונודע שהשואג הצורה מדביק הרוחניים להיות אחד, ע"כ אחר שגודלך המסך דגוף מכל עוביות של הגוף, ולא נשאר בו רק עוביות השוה להמסך דפה דראש, ונעשה צורתו שוה אל המסך דראש, הנה נכלל עמו להיות אחד במש, כי אין ביניהם סה

ועתה נבאר ענין הביטוש דאו"פ ואו"ס זה בזה, המביא להזדככות המסך ולאבירת בחינת אחרונה דעוביות. כי בתיות ב' האורות הללו הפוכים זה מזה, וקשורים יחד שניהם בהמסך שבמלכות דראש א"ק, ע"כ מבטשים וככים זה בזה. פירוש, כי אותו זווג דהכאה הנעשה כפה דראש א"ק, דחיינו בהמסך שבהמלכות דראש, הנקראת פה, שהיה הסכה להלבשת אור פנימי דא"ק ע"י האו"ח שהעלה (כנ"ל אות י"ד). הנה הוא ג"כ הסכה ליציאת האו"ס דא"ק, כי סחכת שעיכב על אור א"ס מלהתלבש בכח"ד, יצא האור לחוץ בכחינת או"ס, דחיינו כל אותו חלק האור שהאו"ח אינו יכול להתלבשו כמו הבח"ד עצמה, הוא יצא ונעשה לאו"ס, כנ"ל בדיבור המסך. הרי שהמסך

הגוף, כי המסך המתוקן כח לא הרחיק אור העליון עם חכמתו בו, אלא אדרבא שעיי אור הזור שהעלה, הליביש וחמשיך את האור העליון בכחינת עים דראש, ונמצא כתפשת מסעלה למטה עד שנתלכשו העים דאור העליון בהכלי דאויח הנקרא גוף. ועיכ נבחן המסך והמלכות דראש בכחינת מאציל להעים דגוף. ולא ניכר עדיין שום בחינת כנביל וכדחת בהמסך ומלכות הזאת. משאיכ המסך והמלכות דגוף, שפירושו, שאחר שהעים נתפשטו מפת דראש כמעלה למטה, אינם מתפשטים רק עד המלכות שבעים ההם, כי אור העליון אינו יכול להתפשט חוץ המלכות דגוף, מפני המסך המתוקן שם המעכבו מלהתפשט אל המלכות, ועיכ נפסק הפרצוף שם ונעשה סוף וסיום על הפרצוף. הרי שכל כח הצמצום והגבול מתגלה רק בהמסך והמלכות הזאת של הגוף, ולפיכך כל הביטוש דאוימ באוימ הנלי, אינו נעשה רק בהמסך דגוף בלבד, כי הוא המגביל ומהחיק את האוימ מלהאיר בפניכויות הפרצוף, ולא בכסך דראש, כי המסך של דראש הוא רק הממשיך ומליביש האורות, ואין עדיין כח הגבול מתגלה בו אף משחו.

(ט) ונתבאר, שכח הביטוש דאוימ באוימ חזר המסך דמלכות המסיימת להיות לכהינת מסך ומלכות המורוונת. (לעיל אות לה) כי הביטוש דאור כקיף טיהר את המסך המסיים בכל העוביות דגוף שהיה בו, ולא נשאר בו רק רשיכות דקות מהעוביות ההיא השוות להעוביות דמסך דראש, ונדוע שהשתוות הצורה כרביק וכיחד הרוחניים זה בזה, לפיכך אחר שהמסך דגוף השוות צורת עוביותו להמסך דראש, הנח תיכף נכלל בו ונעשה עמו כאלו היו מסך אחד, ואז קבל כח לזווג דהכאה כמו מסך דראש, ויצאו עליו העים דקוסה החדשה, כניל. מכנס יחד עם זווגו זה, נחמדשו בו בחמסך דגוף, הרשיכות דעוביות דגוף שהי' בו מתחילת, ואז חזר וניכר בו עוב שינוי הצורה באיזה שיעור בינו להמסך דראש הנכלל עמו, והכר של השינוי הזה מבדילהו ומוציאהו כהפה דראש דעליון. כי אחר שהור וניכר מקורו וראשו, שהוא מפה ולמטה דעליון, הנה אז אינו יכול לעמוד עוד למעלה מפה דעליון, כי שינוי הצורה כפריד הרוחניים זה בזה, ונמצא שהוכרח לירד בשם להסקום שפפה ולמטה דעליון. ולפיכך, נבחן בהכרה לגוף שני כל

העליון

שיחלק אותם לשנים, וזה מכונה שהמסך דגוף עלה לפה דראש. וכיון שנכלל המסך דגוף בהמסך דראש נמצא נכלל שוב בהזווג דהכאה שבמסך דפה דראש, ונעשה עליו זווג דהכאה כחדש, ויוצאות בו עים בקוסת חדשה הנק' עיב דא'ק, או פרצוף חכמה דא'ק. והוא נחשב לבן וחולדה של הפרצוף הא' דא'ק.

(י) ואחר שפרצוף עיב דא'ק יצא ונשלם כראש וגוף, חזר גם עליו ענין הביטוש דאוימ באוימ עיד שנחבאר לעיל בפרצוף הא' דא'ק, והמסך דגוף שלו נודרך ג'כ ככל עוביות דגוף עד שהשות צורתו לכהינת מסך דראש שלו, ונמצא אז שנכלל בהזווג שבפה הראש שלו, ונעשה עליו זווג דהכאה מחדש שהוציא קוסה חדשה של עים בשיעור קוסת בינה הנק' ס'ג דא'ק, והוא נחשב לבן וחולדה של פרצוף העיב דא'ק, כי יצא מהזווג דפה דראש שלו, ועד'ו יצאו ג'כ הפרצופין שטהם'ג דא'ק ולמטה.

(יז) והנה נתבאר יציאת הפרצופין, זה למטה מזה הנעשה מכת הביטוש דאוימ באוימ המוכך המסך דגוף עד שמחזירו לכהי' מסך דפה דראש, ואז נכלל שם בזווג דהכאה הנוהג בפה דראש, ומוציא עיי זווגו קוסה חדשה של עים, שקוסה חדשה זו נבחן לבן אל פרצוף הקודם. ובררך חזה יצא העיב מפרצוף הכתר והס'ג מפרצוף עיב והמ'ה מפרצוף ס'ג, וכן יתר הכדרגות בנקודים ואכ'ע. אלא עוד צריכים להבין, למה יצאו העים דע'ב רק על כחיג ולא על כח'ה, וכן הכ'ג רק על כח'כ וכו', דהיינו שכ'ה תחתון נכוך בכדרגה אחת כלפי עליונו, ולמה לא יצאו כולם זה בזה בקימת שזה.

(ח) והחילה יש להבין למה נחשב העים דע'ב לחולדה של פרצוף הא' דא'ק, כי מאחר שיצא מהזווג דפה דראש דפרצוף הא' כמו העים דגוף הפרצוף עצמו, ואיכ כמה יצא טכחינת פרצוף הא' להיות נחשב כפרצוף שני וחולדה אליו. וצריך שתבין כאן ההפרש הגדול במסך דראש לכיכך דגוף, כי יש בי מיני מלכויות בפרצוף: הא' הוא מלכות המורוונת, בכח המסך המתוקן בה, עם אור העליון, כניל. הב' הוא מלכות המסיימת, בכח המסך המתוקן בה, את אור העליון שבעים דגוף. וההפרש ביניהם כרחוק מאציל כנמצל, כי המלכות דראש המורוונת בזווג דהכאה עם אור העליון, נחשבת לכהינת מאציל אל

ונקשה הביטוש דאוי'ם בהכסך דגוף שלו שהוא מסך דבחי'ב, הנה הביטוש הזה מעלים ומאכיד מסנו הבחינה אחרונה דעוביות שבהכסך, שהוא בחי'ב, ולא נשאר בהכסך אלא הרשימות דעוביות שמכחי'א ולמעלה, וע"כ בעת עליה המסך להפה דראש, ונכלל בזווג דהכאה אשר שם, נקשה ההכאה רק על כסך דבחי'א שנשאר בהמסך, כי הבחי'ב כבר נאבדה מסנו, וע"כ הוא מוציא רק ע"ם בקובת ה"ח, הנק' קוסת ז"א, והוא חסר בינה ז"א ומלכות דכלים, ונשמה חיה יחידת דאורות, וכו' ער"ז.

(מב) ונתבאר היטב הטעם של ירדות הקוסות זו לזו כזו בעת השתלשלות הפרצופין זה כזה, שהוא כשום שהביטוש דאוי'ם באוי'פ הנוחג בכל פרצוף מאכיד תמיד שם את הבחינה אחרונה דרשימו דעוביות אשר שם. ויש לדעת אכנס שבאלו הרשימות הנשארות בהמסך לאתר הזדככותו יש בהם ב' בחינות: הא' נק' רשימו דעוביות, וחב' נקרא רשימו דהתלבשות. למשל, אחר שנזדכך הבסך דגוף דפרצוף הא' דא"ק, אמרנו שהבחינה האחרונה דרשימות דעוביות, שהיא הרשימו דבחי'ד, נאבדה מסנו, ולא נשאר בהמסך אלא הרשימו דעוביות דבחי'ג, אכנס הרשימו דבחי'ד כוללה ב' בחינות כנ"ל: דהתלבשות ודעוביות, ולא נאבד בהכסך בסבת הזדככות ההיא רק הרשימו דעוביות דבחי'ד, אבל הרשימו דהתלבשות דבחי'ד, נשארה בהכסך החוץ ולא נאבד מסנו. ופירושו של הרשימו דהתלבשות הוא בחינה זכה באר מהרשימו דבחי'ד, שאין בה עוביות כספיק לזווג דהכאה עם אור העליון. ורשימו זו נשארה בהבחינה אחרונה שבכל פרצוף בעת הזדככותו, וזה שאמרנו שהבחינה אחרונה נאבדה בכל פרצוף בעת הזדככותו הוא רק הרשימו דעוביות שבה בלבד.

(נג) וההשארה של הרשימו דהתלבשות מבחינה אחרונה, שנשארה בכל כסך, גרם ליציאת ב' קוסות זכר ונקבה, בהראשים דכל הפרצופים, החל מע"ב דא"ק וכן בס"ג דא"ק וכן בס"ה וב"ן דא"ק ובכל פרצופי אצילות. כי בפרצוף ע"ב דא"ק, שאין ע"ם בהכסך אלא ושימו דעוביות דבחי'ג, הוציא ע"ם בקובת דכ"ה, דנה דו רשימו דהתלבשות מבחי'ד הנשארת שם בהכסך, שאינה ראויה כלל לזווג עם אור העליון, נשום זכותה כנ"ל, הנה היא נכללת עם העוביות דבחי'ג

ונקשה

העליון, כי אמילו הראש של הקוסה החדשה נבחן כלפי העליון כנופו בלבד, לחיותו נכשך מסך דגוף שלו. ולפיכך שינוי הצורה הזו כבדיל אותם לבי גופים נבדלים, וכיון שהקוסה החדשה היא כולה הולדה של הכסך דגוף של פרצוף הקודם, ע"כ נהשב כבן אליו, וכמו ענף הנכשך מסנו. (ם) ויש עוד דבר נוסף בהבדל מהתהוות לעליון. והוא כי כל התהוות יוצא מבחינת שינוי קוסה אחרת שבה' בחינות שבהכסך, כנ"ל באות כיב וכ"ד, וכל התהוות דסר הבחינה העליונה של האורות דעליון והבחינה התחתונה של הכלים דעליון. והטעם הוא, כי כבכע הביטוש דאוי'ם בהכסך, להאכיד בהכסך את בחינה אחרונה דעוביות שלו. ולכ"ש, בפרצוף הא' דא"ק, שהכסך לו כל ה' בהיגוה עוביות שלו, דהיינו עד לבחי'ד, הנה ע"י הביטוש דאוי'ם בהכסך דגוף, כזכך את העוביות דבחי'ד לגברי, ואינו מניח מסנו אפי' רשימו של העוביות ההוא, ורק הרשימות מהעוביות דבחי'ג ולמעלה נשארים בהכסך. ולפיכך כשהמסך ההוא נכלל בהראש ובקבל שם זווג דהכאה על העוביות שנשאר בהרשימות שלו סתגוף, נמצא הזווג יוצא רק על בחי'ג דעוביות שבהכסך בלבד, כי הרשימו דעוביות דבחי'ד נאבדה ואינה שם, וע"כ הקוסה שיוצאת על הכסך הזה הוא בשיעור קיבת חכמה לבר. הנק' הוי"ה דע"ב דא"ק, או פרצוף ע"ב דא"ק. ונתבאר לעיל אות כ"ד, אשר קוסת חכמה היוצאת על הכסך דבחי'ג חסרה המלכות דכלים ובחינת אור יחידה מהאורות, שהוא אור הכתר. ע"ש. הרי שפרצוף הע"ב חסר הבחינה אחרונה דכלים דעליון והבחינה עליונה דאורות דעליון. ומשום שינוי הצורה מרחוקה הזו, נבחן התהוות לפרצוף נבדל מהעליון.

(סא) וער"ז אחר שנחפשט פרצוף ע"ב לראש וגוף, ונקשה הביטוש דאוי'ם על הכסך דגוף דע"ב, שהוא מסך דבחי'ג, הנה הביטוש הזה מעלים ומאכיד מסנו את הרשימו דעוביות של הבחינה האחרונה שבהכסך, שהוא בחי'ג, ונמצא בעת עליה המסך אל הפה דראש ונכלל בו בחזווג דהכאה, נקשה ההכאה רק על עוביות דבחי'ב שנשארה בהכסך הזה, כי הבחי'ג נאבדה מסנו ואינה, וע"כ הוא מוציא רק ע"ם בקוסת בינה, הנק' הוי"ה דס"ג דא"ק, או פרצוף ס"ג, ויחסר ז"א ומלכות דכלים וחיה יחידה דאורות כנ"ל. וער"ז כשנחפשט הפרצוף ס"ג הזה לראש וגוף,

פתיחה לחכמת הקבלה

בקיורב לקומת בינה, המכונה קומת ישטרית. להיותו מרשימו דבחי"ב דהתלכשות בהתכללות עוביות מבחי"א, וקומת הנקבה היא קומת זיא לבד, כי היא רק בחי"א דעוביות, וגם כאן אין הפרצוף נקרא אלא על שכ הנקבה, דהיינו פרצוף מ"ה או פרצוף ו"ק, משום שהזכר הוא ראש כל גוף. וער"ו תשכ"ל בכל הפרצופין.

מעמים נקודות תנין ואותיות

(סו) אחר שנתבאר הביטוש דאוי"ם באו"פ הנחג אחר התפשטות הפרצוף לבחינת גוף, שבסבתו מזדכך המסך דגוף וכל האורות דגוף מסתלקים, והמסך עם הרשימות הנשארים בו עולים לפח דראש, ומתחדשים שם בזווג דהכאה מחדש, וכוציאים קומת חדשה בשיקור העוביות שכחרשימות, נבאר עתה, ד' מיני אורות מנת"א, הנעשים עם הביטוש דאוי"ם ועליות המסך לפח דראש.

(מז) כי נחבאר שע"י הביטוש דאוי"ם בהמסך דגוף, הוא מזכך להמסך מכל עוביות דגוף עד שנזדכך ונשחזה להמסך דפח דראש, שהשתוות הצורה עם הפח דראש נמצא מיחדהו כבחי"א אחת עמו ונכלל בזווג דהכאה שבו. אמנם נבחן שאין המסך מזדכך בבת אחת, אלא על פי סדר הסדרנה, דהיינו מתחילה מבחי"ד לבחי"ג, ואח"כ מבחי"ג לבחי"ב ואח"כ כבחי"ב לבחי"א, ואחר כך מבחי"א לבחינת שורש, עד שנזדכך מכל בחינת עוביותו ונעשה זך כמו המסך דפח דראש. והנה אור העליון אינו פוסק מלהאיר אף רגע, והוא מזדווג עם המסך בכל מצב וכצב של הזדככותו, כי אחר שנזדכך מבחי"ד, ונסתלק כל הקומת כתר הזו והמסך בא לעוביות דבחי"ג, הרי אור העליון מזדווג עם המסך על פי העוביות דבחי"ג הנשארת בו, ומוציא ע"ם בקומת חכמה, ואחר כך כשנזדכך המסך גם מבחי"ג ונסתלק גם קומת חכמה, ולא נשאר בהמסך רק בחי"ב, נמצא אור העליון מזדווג עמו על בחי"ב ומוציא ע"ם בקומת בינה. ואחר כך כשנזדכך גם מבחי"ב ונסתלקה הקומת הזו, ולא נשאר בו רק עוביות דבחי"א, חנה אור העליון מזדווג עם המסך על עוביות דבחי"א הנשארת בו, ומציא קומת ע"ם בקומת הז"א. וכשנזדכך גם מעוביות דבחי"א וקומת הז"א כסתלקת, ולא נשאר בו אלא שורש העוביות, מזדווג אור העליון גם על העוביות דשורש הנשארת

בהמסך

ונעשה לרשימו אחת, ואז קנתה הרשימו דהתלכשות כח להזיווגות עם אור העליון, וע"כ יצא עליה זווג דהכאה עם אור העליון, המוציא ע"ם בקירוב לקומת כתר, והוא מטעם היות בת בחי" התלכשות דבחי"ד. והתכללות זה נקרא התכללות הנקבה כחזרה, כי הרשימו דעוביות מבחי"ג נק' נקבה, לחייתה הנושא לבחי" העוביות, והרשימו דהתלכשות דבחי"ד נק' זכר, משום שבא מקומה גבוה כמנה ומשום שהוא זך מעוביות. ולפיכך הגם שהרשימו דזכר כלבד אינו מספיק לזווג דהכאה, אמנם ע"י התכללות הנקבה בו, נעשה גם הוא ראוי לזווג דהכאה.

(סד) ואחר זה, יש גם התכללות הזכר כהנקבה, דהיינו שהרשימו דהתלכשות נכלל בהרשימן דעוביות, ואז יוצא זווג דהכאה על קומת הנקבה כלבד, שהוא רק קומת בחי"ג שהיא קומת חכמה הנקרא הוי"ה דעי"ב, כנ"ל. והנה הזווג העליון, שהנקבה נכללה בהזכר, נבחן לקומת הזכר, שהיא קומת כתר בקירוב. וזווג התחון שהזכר נכלל בהנקבה, נבחן לקומת הנקבה, שהיא קומת חכמה כלבדה. אמנם קומת הזכר, כחוך שהעוביות שבו אינו כעצמו, אלא ע"י התכללות עם הנקבה, הנה הגם שמספיק ליציאת קומת ע"ם כמטה למעלה הנק' ראש, כנ"ל, עכ"ז אין קומת זו יכולת להפשט ממעלה למטה לבחינת גוף, שפירושו, התלכשות האורות בכלים, כי זווג דהכאה על עוביות הבא מבחינת התכללות, אינו מספיק להפשט לבחינת כלים, ולפיכך אין בקומת הזכר רק בחינת ראש בלי גוף. וגוף הפרצוף נמשך רק מקומת הנקבה, שיש לה עוביות מבחי" עצמותו ומשום זה אנו מכנים את הפרצוף רק על קומת הנקבה כלבד, דהיינו בשם פרצוף ע"ב, כי עיקר, של הפרצוף הוא הבחינת גוף שלו, שהוא התלכשות האורות בהכלים. והוא יוצא רק מכותת הנקבה כמבואר. ע"כ נקרא הפרצוף שמה.

(מה) זכ"ד שנתבארו ב' הקומות זכר ונקבה בהראש דפרצוף ע"ב, כמש על אותו יך יוצאים ב' הללו גם בראש הס"ג, אלא שם הזכר הוא בקירוב לבחינת חכמה, משום שהוא מהרשימו דהתלכשות דבחי"ג בהתכללות העוביות דבחי"ב. וקומת הנקבה היא בקומת בינה דהיינו כהעוביות דבחי"ב. וגם כאן נקרא הפרצוף רק על שם קומת הנקבה, משום שהזכר הוא ראש בלי גוף. וער"ו בפרצוף מ"ה דאי"ק, ושם קומת הזכר הוא

במסך, ומוציא ע"ם בקומת המלכות. וכשנזדכך המסך גם בעוביות דשורש וגם קומת המלכות נסתלקה משם, כי לא נשאר בהמסך עוד שום עוביות דגוף, הנה אז נבחן שהמסך ורשיבותיו עלו ונתחברו עם המסך דראש ונכלל שם כוונת דהכאת, ויוצאים עליו הע"ם החדשות, הנקראות בן ותולדה לפרצוף הראשון. והנה נתבאר, שענין הביטוש דאז"ט באז"ט המזכך להמסך דגוף של הפרצוף הא' דא"ק, ומעלתו לפה דראש שלו, שע"ז נולד ויוצא פרצוף שני ע"ב דא"ק, אין זה נעשה בבת אחת, אלא על סדר המדרגת, אשר אור עליון מזדווג עמו בכל כצב ומצב סדר' מדרגות שהולך וכו' עליהם במשך זמן הזדככותו, עד שנשתווה לפה דראש. ועד'ז שנתבאר יציאת ד' קומות במשך זמן הזדככות הגוף דפרצוף א' לצורך ע"ב, כן יוצאות ג' קומות במשך זמן הזדככות המסך דגוף דפרצוף ע"ב, בעת אצילותו לפרצוף סיג, וכן בכל המדרגות. כי זה הכלל, אין המסך מזדכך בבת אחת אלא בסדר המדרגה, ואור העליון שאינו פוסק להתפשט להתהוות, נמצא מזדווג עמו בכל מדרגה ומדרגה שכדרך זיכוכו. (סח) אכנס אליו הקומות שיוצאות על המסך במשך זמן הזדככותו ע"פ סדר המדרגה אינן נחשבות להתפשטות כדרגות אמיתיות, כמו הקומה הראשונה שיצאה כטרם התחלת הזדככות, אלא שהן נחשבות לכהינות נקודות, ומכונות בשם או"ח ודין, כי כח הדין של הסתלקות האורות כבר מעורב בהם. כי בפרצוף הא', הנה תיכף כשחביטוש התחיל לפעול וזיכך את המסך וגוף מבחי"ד, הנה נחשב כאלו היה כבר נזדכך כולו, כי אין מקצת ברוחני, וכיון שהתחיל להזדכך כבר מוכרח להזדכך כולו, אלא מתוך שמדרך המסך להזדכך על סדר המדרגה, יש שהות לאור העליון להזדווג עמו. בכל מדרגה של עוביות שהמסך מקבל במשך זמן הזדככותו, עד שמזדכך כולו, כנ"ל, וע"כ אליו הקומות היוצאות במשך זמן הסתלקותו, כח ההסתלקות מעורב בהן, ונחשבות רק לבחינות נקודות ואויח ודין. ולפיכך אנו מבחינים בכל פרצוף ב' מיני קומות, בשם: טעמים, ונקודות. כי הע"ם דגוף שיוצאו בראשונה בכל פרצוף, נק' בשם טעמים, ואותם הקומות היוצאות בהפרצוף בדרך זיכוכו, דחינו אחר שכבר התחיל המסך להזדכך עד שמגיע להפה דראש, כנ"ל, הן נקראות בשם נקודות.

(ט) ואלו הרשיבות הנשארות למטה בגוף אחר הסתלקות האורות דטעמים, נקראות בשם תג"ן. ואלו הרשיבות הנשארות כקומות הנקודות נקראות בשם אותיות שהם כלים. והתנין שהם הרשיבות מהאורות דטעמים הם חופפים על האותיות והכלים, ומקיימים אותם. ונהבאר ד' מיני אורות הנק' טעמים נקודות תנין ואותיות. אשר הקומה הראשונה היוצאת בכל פרצוף, מה"פ הנקראים: גלגלהא, ע"ב, סיג, מ"ה וב"ן נק' בשם טעמים. וקומות היוצאות בכל פרצוף אחר שכבר התחיל להזדכך, עד שכזדכך כולו, נקראות בשם נקודות. והרשיבות הנשארות מהאורות דטעמים שבכל קומה אחר הסתלקותם, נק' בשם תנין, והרשיבות הנשארות מהאורות של קומות הנקודות אחר הסתלקותם נק' בשם אותיות או כלים. ותזכור זה בכל ה"פ, הנק' גלגלהא, ע"ב, סיג, מ"ה, וב"ן, כי בכלם יש הזדככות, ובכלם יש אל"ו ד' מיני אורות.

ענין רת"ם שבכל פרצוף וסדר התלבשות הפרצופין זב"ז

(נ) הנה כבר ידעת את ההבחן שיש ב' מיני מלכיות בכל פרצוף, שהם, מלכות המזדוונת ומלכות המסיימת. והנה בהמסך שבמלכות המזדוונת יוצאות ע"ם דאויח, כמנה ולמעלת, המלכישות לע"ם דאור העליון, שהם נק' ע"ם דראש, כלומר, שרשים לכו. ומשם ולמטה כחפשטות הע"ם דגוף הפרצוף, דהיינו בבחינות התלבשות האורות בכלים גבורים. ואלו הע"ם דגוף מתחלקות לבי' בחי' של ע"ם, הנק' ע"ם דחוד וע"ם דפוף: שחע"ם דהוך כקומן מפה עד רטבור, ששם מקום התלבשות של האורות בהכלים. והע"ם דכיום וסוף ופרצוף, מקומן מטבורו ולמטה עד סיום רגליו, שפירושו, אשר חמלכות מסיימת לכל כפירה ומפירה עד שמגיע לבחינתה קצמת שאינה ראויה לקבל שום אור, וע"כ נפסק שם הפרצוף. ובחינת הפסק זה מכונה סיום אצבעות רגליו של הפרצוף, שמשם ולמטה חל"ל פנוי וריקן בלי אור. ותרע, שבי מיני ע"ם חל"ל נמשכים מהע"ם דשרשים הנק' ראש. כי שניהם נכללים בחמלכות המזדוונת: כי יש שם כח הלכשה, שהוא האויח העולל ומלביש לאור העליון. גם יש שם כח העיכוב של המסך על המלכות, שלא תקבל האור, שג"ז נקשה

פתיחה לחכמת הקבלה

המלכות והכסף שבראש, כי אז נכלל בחסדך שבראש בזווג דהכאה שבו. כנ"ל. ואחר שנעשה עליו הזווג דהכאה בבי' הרשיכות עוביות וחלכשות הנשאר בהכרך דגוף, הנה הזכרה העוביות שבו שהיא מבחינת עוביות דגוף, ועיי' חכר שהוא נבחן לנו, שהקוסה יוצאת מבחינת ראש דפרצוף רא' דא"ק, ויורדת ומלכשת לבחי' הגוף שלו, דהיינו במקום שורשה, כי כסדך דגוף היא. וכאמת היה צריך לירד הסדך עם המלכות המודווגת של הפרצוף החדש, למקום הטבור דפרצוף הא', כי שם מתחיל הסדך דגוף עם מלכות המסיימת של פרצוף הא' שמשם שורש הפרצוף החדש ואחיותו. אלא מתוך שהבחינה האחרונה דעוביות נאכרה מהסדך כסכת הביטוש דאז"ס באז"פ, (כנ"ל באות ט') ולא נשאר בהסדך זולת בחי' דעוביות, אשר בחי' הזאת דעוביות נק' חזה, ולפיכך אין להסדך ומלכות המודווגת דפרצוף החדש, שום אחיזה ושורש בהטבור דעליון, אלא רק בתחום שלו, והוא דבוק שם כענף בשורשו.

נד) ולפיכך נמצא, שרסדך דפרצוף החדש יורד למקום חזוה דפרצוף הא', וכוציא שם, עיי' זווג דהכאה עם אור העליון, עים דראש כסנו ולמעלה, עד הפה דעליון, שהוא המלכות דראש דפרצוף הא'. אבל את העים דראש של פרצוף העליון אין התחתון יכול להלביש אף כשתו, להיותו רק מבחינת כסך דגוף של העליון כנ"ל. ואח"כ מוציא עים כמעלה לכמה הנק' עים דגוף בתוך וסוף של התחתון, ומקומן בחוה דפרצוף העליון ולמטה עד הטבור שלו בלבה, כי כטבור ולמטה הוא מקום העים דסיום של העליון, שהיא בחיד. ואין להתחתון אחיזה בבחינה אחרונה של העליון, כי נאכרה כסנו בעת הזדככותו (כנ"ל באות ט'). וע"כ פרצוף התחתון ההוא הנק' פרצוף החכמה דא"ק או פרצוף ע"ב דא"ק, מוכרח לדסתיים למעלה מטבור של פרצוף הא' דא"ק. ונתבאר היטב, שכל רת"ס דפרצוף ע"ב דא"ק, שהוא התחתון דפרצוף הא' דא"ק, תמה עוסדים במקום שכתחת הפה דפרצוף הא' עד מקום הטבור שלו, כאופן שהחזה דפרצוף הא' הוא מקום פה דראש של פרצוף ע"ב, דהיינו מלכות המודווגת, והטבור דפרצוף הא' הוא מקום סיום רגליו דפרצוף ע"ב, דהיינו מלכות המסייכת.

וכסו

נעשה הזווג דהכאה המעלה אור חוזר. ובי' כחות הללו חכה בהראש רק עושים בעלכא, אלא כשכתפצטים למעלה לכמה, הנה כח הא' שהוא כח ההלכשה, יוצא לפועל בהעים דתוך שכפה ולמטה עד הטבור. וכח הבי' שהוא כח העיכוב על המלכות בלכבל אור, יוצא לפועל בהעים דסוף וסיום שכתבור ולמטה עד סיום מצנקות רגליו. ובי' מיני עים הללו נק' תמיד חגית נהי"ם: שהעים דתוך שטפה עד הטבור נק' כולן בשם חגית, והעים דסוף שכתבור ולמטה נק' כולן בשם נהי"ם, וזכור זה.

נא) עוד יש לזכור. כי ענין הצמצום לא היה אלא על אור החכמה, שהכלי שלה הוא הרצון לקבל הנגמר בבחי' שבה נעשה הצמצום והסדך, אבל על אור דחסדים לא היה שום צמצום כלל, כי הכלי שלו הוא הרצון להשפיע, שאין בו עוב עוביות ושינוי הצורה מהמציא, ואינו צריך לשום תיקונים. ועכ"ז לפי שבהעים דאור העליון נמצאים אלו ב, האורות. חכמה וחסדים, כקושרים יחדיו, בלי שום הפרש ביניהם, להיותם אור אחד הסתפשט לפי תכונתו, לפיכך כשבאים בחלכשות בכלים, אחר הצמצום, הנה גם אור דחסדים נפסק על המלכות, מעפ"י שעליו לא נעשה צמצום. כי אם היה אור דחסדים כתפשט במקום שאין אור החכמה יכולה להתפשט שם אף בשהו, דהיינו בהמלכות המסייכת, היתה נעשה שבירה באור העליון, כי האור דחסדים היה מוכרח להפרד לגמרי מאור החכמה, ולפיכך נעשה מלכות המסייכת לבחינת חלל פנוי וריקן לגמרי ואפי' באור דחסדים.

נב) ועם זה תבין תוכנם של העים דסוף הפרצוף שכתבור ולמטה, כי אי אפשר כלל לומר שהן רק בחי' אור דחסדים בלי חכמה כלל, כי אין האור דחסדים נפרד לעולם לגמרי מאור החכמה, אלא שיש בתן בהכרח הארה כועטת גם מאור החכמה, ותרע שהארה כועטת הזו אנו מכנים תמיד בשם ויק בלי ראש. והנה נתבאר ג' בחי' העים שכתפרצוף, הנק' ראש חוץ סוף.

נג) ועתה נבאר ענין סדר הלכשת הפרצופין, גלגלתא ע"ב וסיג דא"ק, זה לזה. וזה ידעת כי כל התחתון יוצא מסדך דגוף דעליון, אחר שנזדכך ונעשה בחשואת הצורה אל

קבלה על אור העליון, וגם היתה בדביקות גמור עם האור, בלי שום שינוי צורה כלל. כניל. אמנם עד עתה לא נגלה עוד שורש התיקון הזה, כי לענין זה צריך האדם להיות כלול גם בכחינות העליונות שלמעלה מבחי'ד, כדי שיהיה בו ההכשר לעשות מעשים טובים של השפעה. ואם היה האדם יוצא מהמצב של פרצופי א"ק, היה כולו מבחינת חלל פנוי, כי הכחיד הצריכה להיות לשורש גופו של האדם, היתה כולה בלבטה כרגלי א"ק, בכחינת חלל פנוי וריקן בלי אור, להיותה נמצאת בהפכיות הצורה באור העליון, שנכחנת משום זה לבחינת פרודא ומיחה. ואם היה נברא האדם מכנה, לא היה יכול לתקן מעשיו כלל, כי לא היה בו שום ניצוצין של השפעה, וזוהי נמשל ככהמות, שאין בהם מבחינת השפעה ולא כלום, שכל חייהם הוא אך לעצבם. וכדוגמת הרשעים, השקועים בתאות הקבלה לעצבם, ואפילו החסד דעבדין, לגרמיהו עבדין, שעליהם נאמר רשעים כחיהם נקראים מתים, להיותם בהפכיות הצורה כחי החיים.

(נח) וזים מ"ש חז"ל (ב"ר ספ"ב) בתחלה עלת במחשבה לברא את העולם בסדת הדין וראה שאין העולם כחקיים, והקדים סדת הרחמים ושחפה לסדת הדין. פי' כי כל תחילה ואח"כ הנאמר ברוחניות, פירושו ככה וכסובב, וז"ש שהסבת הראשונה של העולמות, דהיינו פרצופי א"ק שנאצלו תחילת כל העולמות, נאצלו בסדת הדין, דהיינו בכחינת סלכות לבה, הנק' סדת הדין, דהיינו הכחיד, שנצטמצמה ויצאה בכחינת חלל פנוי וכיום לרגלי א"ק, שהים הנקודה דעוה"ז, הנמצאת לכטה כסיום רגלי א"ק בכחינת חלל פנוי וריקן ככל אור כניל. וראה שאין העולם כחקיים, דהיינו כניל, שבאופן זה לא היה שום אפשרות להאדם, הצריך להבראות מבחי'ד הזו, שיוכל לסגל מעשים של השפעה, שעל ידו יחקיים העולם בסדת התיקון הנרצה, לכן הקדים סדת הרחמים ושחפה לסדת הדין. פי', ספירת בינה נק' סדת הרחמים, וספירת המלכות נק' סדת הדין, משום שעליה נקשה הצמצום. והמאציל העלה סדת הדין, שהוא כח הסיום הנקשה בספירת המלכות, והעלה אותה אל הכינה, שהיא סדת הרחיב, ושיתף אותם יחד זה בזה, שע"י השתתפות הזה נקשה גם הכחיד, שהוא סדת הדין כלולה מניצוצי השפעה שבהכלי דבינה. (כניל

באות

נח) וכמו שנתבאר בסדר יציאת פרצוף ע"ב מפרצוף הא' דא"ק, כן הוא ככל הפרצופין עד סוף עולם העשיה, שכל הוהוין יוצא כמסך דגוף דעליון שלו, אחר שנזדכך ונכלל במסך דמלכות דראש דעליון בהווג דהכאה אשר שבו ואח"ז יורד כשם לבקום אחיזחו בהגוף דעליון, וכוציא גם במקומו ע"י זווג דהכאה עם אור העליון את העים דראש ככטה למעלה, וגם מתפשט ממעלה לכטה לע"ס דגוף כחוף וסוף ע"ד שנתבאר בפרצוף ע"ב דא"ק, נטעמו וניסוקו. אלא בענין סיום הפרצוף יש חילוקים כמיש במקומו.

צמצום ב' הנק' צמצים נה"י דא"ק

(נו) והנה נתבאר היטב ענין רצבצום א' שנעשה על כלי המלכות, שהיא הכחיד, שלא הקבל לתוכה אור העליון. וכן ענין המסך והווג דהכאה שלו עם האור העליון, המעלה אור, שהאור הזה נקשה לכלי קבלה דרשים כמקום הכחיד. וכן ענין ההודכות של המסך דגוף הנקשה בהגופין דכל פרצוף, כפאת וכיטוש דאוי"ם באוי"פ, דמוציאה ד' הכחינות טנתיא דגוף דכל פרצוף, והמעלה את המסך דגוף לבחינת מסך של ראש, וככשרתו לזווג דהכאה עם אור העליון, שעליו נולד פרצוף שני הנמוך בכדרנה ארת כהפרובוף הקודם. וכן יציאת ג' פרצופין הראשינים דא"ק, הנק' גלגלתא ע"ב סיג, וכדר הלכשרם זה את זה.

(נז) והדק, שנאלו דג' דפרצופין גלגלתא ע"ב וסיג דא"ק, אין עוד אפי' שורש ד' העולמות אבי"ט, כי אפילו בחינת כקום לג' עולמות ביע עוד לא היה כאן, שהרי פרצוף הפנימי דא"ק היה ננישך עד הנקודה דעוה"ז. וכן לא נגלה עוד שורש לענין תיקון הנרצה, שבסבהו נקשה הצמצום, כי כל הנרצה בדבר הצמצום שנעשה בכחיד, הוה בכדי לחקנה שלא תהיה בה שום שינוי צורת עם קבלתה את אור העליון. (כניל באות יו"ד). והיינו כדי לברוא גוף האדם בכחינה ד' היא, ועם העסק שלו בתורה ומצוות על בנת להשפיע נ"ר ליוצרו, יהפך את כח הקבלה שבכחיד שיהיה עים להשפיק, עבזה כשווה צורת הקבלה להשפעה גבורה, ואז יהיה גמר התיקון, כי בזה תחזור הכחיד להיות לכלי

וחיצוניות, ורק הע"ם החיצוניות נקראים עולם חנקודים, ותעשר ספירות הפנימיות נק' ס"ח וב"ן דא"ק עצמו.

סא) אמנם יש להכין, כיון שהע"ם הנקודים והס"ח דא"ק, נאצלו ויצאו מנקבי עינים דראש חס"ג כנ"ל, הנה היו צריכים להלביש להס"ג ספה דראשו ולמטה, כמ"ש בפרצופין הקודמים, שכל תחתון מלביש לעליונו ספה דראש ולמטה, ולמה לא היה כן, אלא שירדו להלביש בהמקום שלמטה מטבור דא"ק. וככרי להכין את זה, צריכים לידע היטב, איך נהווה השיתוף חנ"ל, שחבינה והמלכות נתחברו לאחת.

סב) והענין הוא, כי בעת יציאת פרצוף ס"ג, הוא נסתיים כולו לכעלה מטבור דא"ק הפנימי, כמו שנתבאר בפרצוף ע"ב דא"ק, כי לא יכלו להתפשט מטבור ולמטה, כי שם מתחלת שליטת הבחי"ד דא"ק הפנימי בבחינת ע"ם דסיוס שליט, ובפרצופי ע"ב ס"ג אין בהם מבחי"ד ולא כלום. (כנ"ל באות נ"ד). אמנם כשהתחילו לצאת הנקודות דס"ג דא"ק, דהיינו אחר שנזדכך המסך דס"ג, שהוא בחי"ב דעוביות, ע"י הביטוש דאו"ם בו, ובא לבחי"ב דהתלבשות ובחי"א דעוביות, הנה אז נסתלקו הטעמים דס"ג, ויצאה קומת הנקודות על העוביות הנשארה בהמסך, כו"ק בלי ראש. כי הע"ם היוצאות על בחי"א דעוביות הן קומת ז"א בחסר ג"ר. וגם בקומת חזקר, שהוא בחי"ב דהתלבשות, אין שם בחינת בינה אלא בקירוב שהוא נבחן לו"ק רכינה. ולפיכך קומה זו דנקודות דס"ג, נשתוו צורתה עם הע"ם דסיוס שלמטה מטבור דא"ק, שגם הן בבחינת ו"ק בלי ראש, (כנ"ל באות נ"ב), ונודע שהשתוות הצורת מקרבת הרוחניים לאחד, וע"כ ירדה קומה זו למטה מטבור דא"ק, ונתערבה שם עם חזו"ן דא"ק, ושמשו כאחד יחד, לחיותם שוים בשיעור קומת. סג) ואין להקשות תרי עדיין יש ביניהם מרחק רב מצד העוביות שבחם, כי הנקודות דס"ג באו מעוביות דבחי"ב ואין בהם מבחי"ד ולא כלום, והגם שחם קומת ז"א, אין זה עוד דומה לקומת ז"א של הלמטה מטבור דא"ק, שהוא ז"א דבחי"ד, הרי שיש בהם הפרש גדול. החשובה היא, כי אין העוביות ניכרת בהפרצוף בעת התלבשות האור רק אחר הסתלקות האור, וע"כ בעת שהופיע פרצוף הנקודות דס"ג בקומת ז"א ירד ונתלבש בקומת זו"ן שמתבור ולמטה דא"ק

באות ה' ע"ש). שכזה נעשה חכשר לגוף האדם היוצא מבחי"ד, שיהיה כלול גם ממדת ההשפעת, אשר אז יוכל לעשות מעיט ע"ם לחשפיע ניר ליוצרו, עד שיהפך מדת הקבלה שבו שתהיה כולה ע"ם להשפיע. שע"יו יתקיים העולם לחיקון הנרצה מבריאת העולם, כנ"ל.

נט) והנה השיתוף הזה של המלכות בכינת נעשה בפרצוף ס"ג דא"ק, וגרם לצמצום ב' בעולמות שממנו ולמטה. כי נעשה בו סיוס חדש על אור העליון. דהיינו במקום הבינה. ונמצא שהמלכות המסיימת, שהיתה עומדת בסיוס רגלי הס"ג דא"ק, מטעל הנקודה דעוה"ז, עלתה וסיימה את אור העליון במקום חצי בינה דגוף הס"ג דא"ק, הנק' ת"ת. כי כח"ב דגוף נק' חג"ת, ונמצא ת"ת היא בינה דגוף. וכן מלכות המזווגת, שהיתה עומדת במקום הפה דראש הס"ג דא"ק, עלתה למקום נקבי עינים דא"ק, שהוא חצי בינה של ראש, ונעשה שם הזווג, לצורך המיה דא"ק הנק' עולם הנקודים, במקום נקבי עינים.

ס) וזה מכונה ג"כ צמצום נה"י דא"ק, כי הכ"ג דא"ק שהיה מסתיים בשוה עם פרצוף גלגלתא דא"ק מטעל הנקודה דעוה"ז, הנה ע"י השיתוף ועלית המלכות במקום בינה, נמצא מסתיים מטעל לטבור דא"ק הפנימי, דהיינו במקום חצי ת"ת, שהוא חצי בינה דגוף דא"ק הפנימי, כי שם עלתה מלכות המסיימת, ועכבה אור העליון שלא יתפשט ממנה ולמטה, וע"כ נעשה שם חלל פנוי וריקן בלי אור, ונמצאו התנה"י דס"ג, שנתמבצמו ונתרוקנו מאור העליון. ולפיכך נקרא הצמצום ב' בשם צמצום נה"י דא"ק, כי ע"י סיוס החדש שנעשה במקום הטבור, נתרוקנו הנה"י דס"ג דא"ק מאורוהיהם. וכן נבחן שאח"פ דראש הכ"ג יצאו ממדרגת ראש הס"ג, ונעשו לבחינת גוף שלו, כי המלכות המזווגת עלתה לנקבי עינים, ויצאו הע"ם דראש מהמסך שבנקבי העינים ולמעלה, ומנקבי העינים ולמטה, כבר נקרא גוף הפרצוף, כי אינו יכול לקבל רק הארה שבנקבי עינים ולמטה, שזו היא בחינת גוף. והנה קומת הע"ם הללו, שיצאה בנקבי עינים דס"ג דא"ק, הן הע"ם הנקראות עולם הנקודים, שירדו מנקבי עינים דס"ג וכאו למקומן, שהוא למטה מטבור דא"ק הפנימי, ונחפשטו שם ראש וגוף. ותרע כי הסיוס החדש הנ"ל, הנעשה במקום חבינה דגוף, מכונה בשם פרסה. ויש כאן פנימיות

ומתוך עלית המלכות המסיימת למקום בינה דגוף הנק' ת"ת, נמצא נסתים שם הפרצוף, ואין האור יכול לעבור בשם ולכטה. הרי שטקום האצילות נסתים שם בחצי ת"ת על החזה. וכבר ידעת שסיום ההדש הזה שנעשה כאן, נקרא בשם פרסא שמתחת עולם האצילות. ובאלו הכפירות שהן לכטה מפרסא יש בהם ג' חלוקות. והוא מטעם, כי באמת לא היו צריכים לצאת לכטה מהאצילות רק ב' הספירות זו"ן דגופא הנקרא נהי"ם, כי מאחר שהסיום נעשה בהבינה דגופא, שהוא ת"ת, נמצאים רק הזו"ן שלכטה כת"ה שהם לכטה מהסיום, ולא הת"ת, אמנם גם חצי ת"ת התחתון יצא ג"כ לכטה בסיום. והטעם הוא, כי הבינה דגוף נכללת ג"כ מע"ם כח"ב זו"ן, ומתוך שהזו"ן הללו דבינה הם שרשים של הזו"ן דגוף הכוללים שנכללו בהבינה, הם נחשבים ככוהם, וע"כ יצאו גם הזו"ן דבינה לכטה מהפרסא דאצילות ביחד עם הזו"ן הכוללים. ומטעם זה נסדקה ספירת הה"ת לרחבה בכקום החזה, כי המלכות שעלתה לבינה עומדת שם, ובוציאה גם את הזו"ן דבינה להו"ן, שהם ב"ש הת"ת שמחזה ולכטה עד סיומו. ועכ"ז יש הפרש בין ב"ש ת"ת לבין נהי"ם, כי הב"ש ת"ת שיוכים באמת להבינה דגוף, ולא יצאו לכטה מסיום האצילות מחמת עצמם, רק כפני שהם שורשי הזו"ן, לכן אין הפגם גדול בהם, כי אין יציאתם מחמת עצמם, וע"כ נברלו מהנהי"ם, ונעשו לעולם בפני עצמו, והוא הנקרא **עולם הבריאה**.

סח) גם הזו"ן דגוף הנקרא נהי"ם נתחלקו ג"כ לבי' בחינות, כי המלכות להיוחה בחינה נוקבא נמצא פגמה יותר קשה, והיא נעשית למקום **עולם העשיה**. והז"א שהוא נהי"ם נעשה **לעולם היצירה** לכעלה בעולם עשיה. והנה נתבאר, איך נחלק פרצוף הנקודות דס"ג, בסבת הצכצום ב', ונעשה כקום לדי' עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. אשר הכח"ב חג"ת עד החזה שבו נעשה כקום לעולם אצילות. וחצי ת"ת התחתון שמחזה עד סיום הת"ת, נעשה כקום לעולם הבריאה. והנהי"ם שבו לעולם היצירה. והמלכות שלו לעולם העשיה. וכקום מתחיל מנקודת הטבור דא"ק, ומכתיים נכסל לנקודת עוה"ז, דהיינו עד סיום רגליו דא"ק, שהוא כוף שיסוד הלכשת פרצוף נקודות דס"ג לפרצוף גלגלחא דא"ק, כנ"ל.

והנה

ואז נחערבו הכח"ב בהכח"ב זה בזה, וגרם לצכצוב הב' הנ"ל, שנעשה סיום חדש כמקום בינה דגוף של פרצוף ההוא. וכן גרם להשתנות מקום הזווג, ונעשה הפה דראש כמקום נקבי העינים, כנ"ל.

סד) הנך מוצא, שמקור השיתוף של המלכות בהבינה, הנק' צכצום ב', נעשה רק לכטה כמבור דא"ק, ע"י התפשטות פרצוף נקודות דס"ג שמה, ולפיכך לא יכלה קומת ע"ם זו דנקידים חבאה כצכצום ב', להתפשט לכעלה כמבור דא"ק כי אין שום כח ושליטה יכול להחגלות לכעלה מסקור יציאתו. ומתוך שמקום התהוות הצכצום ב' החחיל מהמבור ולכטה, ע"כ הוכרחה גם קומת הנקודים להתפשט שם.

המקום לדי' העולמות אבי"ע וענין הפרסא שבין אצילות לבי"ע

סה) והנה נתבאר, שכל עיקרו של צכצום הב' הנ"ל, נעשה רק בפרצוף נקודות דס"ג, שמקומו כמבור ולכטה דא"ק עד סיום רגליו, דהיינו עד סכסל לנקודה דעוה"ז. והדע שכל אלו השינויים שנעשו בעקבות צכצום הב' הזה, באו רק בפרצוף נקודות דס"ג ההוא, ולא לכעלה כמנו, וכה שאמרנו לכעלה, ע"י עלית המלכות לחצי ת"ת דא"ק וסביבה שם הפרצוף, יצאו חצי ת"ת התחתון ונהי"ם דא"ק לבחינת חלל פנוי, לא נעשה זה כתנהי"ם דא"ק עצמו אלא רק כתנהי"ם דפרצוף נקודות דס"ג דא"ק, אבל בא"ק עצמו נכחנים השינויים הללו רק לבחינת עליית מ"ן לכה, שפירושו, שהוא נתלבש בשינויים הללו כדי להאציל להע"ם דנקודים בבחינתן, אבל בא"ק עצמו לא נעשה שום שינוי.

סו) והנה תיכף בעת דצכצום, דהיינו בעת עלית המלכות להבינה, עוד כטרם העלית מ"ן והזווג שנעשה בנקבי עינים דא"ק, גרם זה שיתחלק פרצוף הנקודות דס"ג דא"ק, לדי' חלוקות: א) כח"ב חג"ת עד החזה שלו, הנכחנים למקום אצילות. ב) ב"ש ה"ת שמחזה ולכטה עד סיום הת"ת שנעשה לכקום בריאה. ג) ג' הספירות נהי"ם שלו שנעשה לכקום עולם היצירה. ד) המלכות שבו שנעשה למקום עולם העשיה.

סז) ומעם הדברים האלו, כי מקום עולם אצילות, פירושו, המקום הראוי להתפשטות אור העליון,

פתיחה לחכמת הקבלה

ענין הקטנות והגדלות ענוההדש בעולם הנקודים

(ט) והנה אחר שידעת בדרך כלל ענין הצמצום ב', שנקשה בפרצוף הנקודות דכ"ג, לצורך אצילות הע"ם דעולם הנקודים, שהוא פרצוף הרביעי דא"ק, נחזור ונבאר ענין יציאת דע"ם דנקודים בפרטיות. וכבר נתבאר ענין יציאת פרצוף כפרצוף, שכל פרצוף החתון נולד ויוצא ככך דגוף דעליון אחר הזד ככותו ועליתו להתדשות הזוג להפה דעליון והגורם להזדכות הזה הוא דביכוש דא"ב בהכסוף דפרצוף העליון, המוכך להכסך סעוביות דגוף שבו, וכשווה אוחו לכהינת עוביות דראש. (כנ"ף באות ל"ד, ע"ה) ע"כ דרך זה יצא פרצוף ע"ב דא"ק מפרצוף הכתר דא"ק, וכן פרצוף ס"ג דא"ק כפרצוף ע"ב דא"ק, כמ"ש שם. והנה גם פרצוף הד' דא"ק הנקרא ע"ם דעולם הנקודים, נולד ויצא מהעליון ע"ג, שהוא כ"ג דא"ק, ג"כ באותו הדרך. (פ) אמנם יש כאן ענין נוכף, כי בפרצופין הקודמים, בעת הזדכות הככך והעליה לפה דראש דעליון, לא היה הככך כלול רק בהרשיכות דעוביות דגוף העליון בלבד, כשא"כ כאן בהזדכות המסך דס"ג דא"ק לצורך הנקודים, היה המסך הזה כלול בב' מיני רשיכות. כי מלבד שהוא כלול בהרשיכות העוביות של עצמו, דהיינו מכחינת הספירות דגוף דס"ג דא"ק, הנה הוא כלול עוד בהרשימות העוביות דזו"ן דא"ק שלבטה כמבור. והוא, מטעם התערבותם יחד לטטה מטבור דא"ק כמ"ש לעיל באות ס"א, שהנקודות דכ"ג ירד לטטה מטבור דא"ק, ונתערבו יחד עם הזו"ן דא"ק אשר שם.

שנתחברו ונתחכפו על דכ"ך ככבת ירדתו דפרצוף נקודות דכ"ג לטטה מטבור דא"ק, כנ"ל, אות ע' (עג) והנה החילה נבאר דע"ם דקבנות נקודים. וכבר ידעת, כי אחר דהפעטות דכ"ג דא"ק, נעשה בו הכיטוש דא"ב גא"פ, דהיינו על דכ"ך שלו, וזיכך אותו על דרך זכורגה, אשר דקבנות היוצאות בדרך הזדכותו, נקראות נקודות דכ"ג, והן שירדו לטטה מטבור דא"ק ונתערבו עם דכחייד אשר שכ, (כנ"ל באות סיב, ע"ה). והנה אחר שנבאר להזדכך בכל העוביות דגוף עבהככך, ולא נשאר בו רק בחינת עוביות דראש, נכחן שעלה לראש המ"ג וקבל שם זוג חדש על שיעור העוביות שנשארו בהרשיכות שבדכסך ע"ד שנהבאר לעיל באות ל"ב.

(עד) וגם כאן נכחן, שכחינת אחרונה דעוביות, שהוא העוביות דכחי"ב שהיה בהכסך, נאכרת דגטרי, ורק רשיכו דהתלכשות נשאר בכינת, וכהעוביות לא נשאר כי אם בחי"א בלבד. ולפיכך קבל דכסך שם בראש המ"ג, ב' מיני זוגים: (כנ"ל באות ט"ג), שמהחללות בחי"א דעוביות תוך בחי"ב דהתלכשות, הנקרא החללות הרשימו דנקבה בהרשיכו דזכר, יצאה עליהן קוצת בינה בקירוב, שהוא בדרך ו"ק דבינה, וקוצת זו נקרא כפירת הכתר דנקודים. ומהחללות הזכר בהרשימו דנקבה, דהיינו החללות הרשימו דכחי"ב דהתלכשות בבחי"א דעוביות, יצאה קוצת ז"א, שהוא כחינת ו"ק בלי ראש, הנקרא אכא ואכא דנקודים אכ"א. וב' קוצת הללו נקראות ג"ד דנקודים, כלומר, כחינת ע"ם דראש נקודים, כי כל ראש ככונה נשם ג"ד או כח"ב. ויש חילוק ביניהם, כי הכתר דנקודים, שהוא קוצת הזכר, אינו מחפשט לגוף, ורק בראש הוא מאיר, ואז"א דנקודים, שהם קיחה דנקבה, היא לכדה בחפשט לגוף הנקרא ז"ם דההונות דנקודים, או הג"ת נה"י דנקודים. (ה) באופן שיש כאן ג' כדרגות זה תחת זה: הא' הוא הכתר דנקודים, שיש לו קוצת ו"ק דבינה. דב' הוא קוצת אז"א דנקודים שיש להם קוצת ז"א. ודכ שניהם כחינת ראש כנ"ל. הג' הוא ז"ת דנקודים חג"ת נה"י, שהם בחינת דגוף דנקודים. (ו) והדע, שבכח עלית הסלכות לבינה נכחנות אלזו הכדרגות דנקודים, שבעת יציאתן נתבקעו לב' הצאים הנק' פנים ואחוריים, כי כאחר שהזוג נמשה כנקבי עינים, אין בהראש אלא ב' כפירות נהצו, שהם גלגלתא ועינים ונקבי עינים, דחייט

דא"ק לראש הס"ג, שרם דרשיכות דזוין דגופא דא"ק, ככונים בשם עלית מ"ן.

(פ) ודע שכקורו של עלית מ"ן הוא מהז"א ובינה של הע"ם דאז"י, שנתכארו לעיל באות ה' עש"ה. ונתכאר שם, אשר הבינה שהיא כהינת אור דחכמים, בעת שהאצילה את ספ"ה הת"ת הנקרא בחי"ג. חזרה להתחבר עם החכמה והמשיכה ככנו הארת החכמה בשביל הת"ת שרוא ז"א, ויצא הז"א בעיקרו ככחינת אור חסדים של הבינה ומיעוטו בהארת החכמה. עש"ה. ובכאן נעשה קשר בין הז"א והבינה, שכל אימת שהרשיכות דז"א עולות אל רבינה, כההכרת הבינה עם ההכמה וכישיכה ככנו הארת החכמה בשביל הז"א. והעליה הזו של הז"א אל הבינה, המסכרת אותה עם החכמה, מכונה חסיד בשם עלית מ"ן: כי בלי עלית הז"א להבינה אין הבינה נהשבת לנוקבא אל ההכמה, כהיותה בעצמותה רק אור דרדכים ואינה צריכה לאור ההכמה. ונכחנת שהיא חסיד אחר באחור עם החכמה, שפירושו שאינה רוצית לקבל בהחכמה, ורק בעת עלית הז"א אליה חוזרת להעשות נוקבא להכמה, כדי לקבל ככנו הארת החכמה בשביל הז"א, כנ"ל. הרי שעלית הז"א עושה אותה לנוקבא, לפיכך מכונה עליתו בשם מ"ן נוקבין, כי עליתו דז"א מחזירה פנים בפנים עם החכמה, שפירושו שמקבלת מסנו ככחינת נוקבא מהדכר, והנה נתכאר היטב סוד עלית המ"ן, וזכור זה.

(פא) וכבר ידעת שפרצוף ע"ב דא"ק הוא פרצוף החכמה, ופרצוף הס"ג דא"ק הוא פרצוף הבינה, דהיינו שהם נכחנים לפי בחינה העליונה של הקוסם עליהם, כי הע"ב שבחי' העליונה שלו הוא חכמה נחשב לכולו חכמה, והס"ג שבחינה העליונה שלו היא בינה נחשב לכולו בינה. ולפיכך, בעת שהרשימות דזוין דגוף, שלכמה כטבורו דא"ק, עלו לראש הס"ג, נעשו שמה למ"ן אל הס"ג, שככנתם נדווג הס"ג, שהוא בינה, עם פרצוף ע"ב שרוא חכמה, והשפיע הע"ב להס"ג אור חדש לצורך הזוין שלכמה כטבור שעלה שמה, ואחר שקבלו הזוין דא"ק אור חדש הזה, חזרו וירדו למקומם, לכמה כטבור דא"ק, ששם נמצאים הע"ם דנקודים והאירו את אור החדש תוך הע"ם דנקודים, והוא המוחין דגדלות של הע"ם דנקודים. והנה נתכאר-

הע"ם

כחר חכמה ורצי העליון דבינה, והם ככונים כלים רפנים. והכלים דאח"פ, שהם חצי בינה התחתון וז"א ונוקבא, יצאו מהע"ם דראש ונעשים לכחינתה של הכדרגה שלכמה כהראש. ועל כן, אלו הכלים דראש, שיצאו להוץ מהראש, נכחנים לכלים דאחרים. ועד"ו נבקעה כל כדרגה וכדרגה.

(עז) ונמצא לפי"ז, שאין לך מדרגה שאין בה פנים ואחוריים. כי האח"פ דקובת זכר שהם הכתר דנקודים, יצאו כמדרגת דכתר וירדו למדרגת או"א דנקודים, שהם קובת דנקבה, ואח"פ דקובת הנקבה שהם או"א דנקודים ירדו ונפלו למדרגת הגוף שלהם, דהיינו למדרגות ז"ם חג"ה נהי' דנקודים. ונמצא שאו"א כלולים בכ"ב בחינות פנים ואחורים, כי בפנימיותם נמצאים אחורים של כדרגת הכתר, דהיינו האח"פ דכתר ועליהם כלביש הכלים רפנים דאו"א עצמם, דהיינו גלגלהא ועינים ונקבי עינים שלהם עצמם. וכן הז"ת דנקודים כלולים בפנים וכאחוריים, כי הכלים דאחורים דאו"א, שהם אח"פ שלהם, נמצאים בפנימיות הז"ת, והכלים רפנים דז"ת נמצאים כלבישים עליהם ככהוץ. (עח) וענין זה דדהחלקות הכדרגות לבי הצאים גם ג"כ, שאי אפשר להיות בכלל אלף הכדרגות דנקודים יותר ככחינת נפש רוח, דהיינו ויק בדכר ג"ר, כי כחוך שחכר בכל כדרגה ג' דכלים בינה וזוין כמקם הנ"ל, הרי חסר שם ג"ר דאורות שהם נשכה חיה יחידה (ככ"ש לעיל באות כ"ד, עש"ה). והנה נתכארו היטב הע"ם דקטנות נקודים, שהן ג' כדרגות הנק': כחר, או"א, ז"ת. ואין בכל מדרגה זולת כחר החכמה דכלים ונפש רוח דאורות, כי הבינה וזוין דכל כדרגה נפלה למדרגה שמתחתיה.

עלית מ"ן ויציאת הגדלות דנקודים,

(עט) ועתה נכאר הע"ם דגדלות הנקודים, שיצאו על המ"ן דרשיכות של הזוין דא"ק שלכמה כטבורו, (כנ"ל באות ע"א). ויש לידע מקודם ענין עלית מ"ן. כי עד עתה לא דברנו, כי אם מעלית המסך דגוף לפה דראש דעליון אחר שנודרך, שעל הרשימות הנכללות בו נעשה שם הזווג דהכאה המוציאות קובת ע"ם לצורך התחתון. אמנם עתה, נחדש ענין עלית כ"ן נוקבין, כי אלו האורות שעלו מלכמה כטבור

חומם ופה, שמסכת צמצום הכי נפלו מהסדרגה (כניל באות ע"ו), הנה עתה חזרו ועלו למקומם לסדרגתם כבתחילה, ואז ירד שוב מקום הזווג מנקבי עינים אל הכח"ד במקום הפה דראש, ומאחר שהכח"ד כבר הוא במקומו, יצאו שם ע"ם בקומת כתר, והנה נתבאר, שע"י אור החדש שחמשיך הזו"ן דא"ק אל הראש דנקודים, הרויח ג' האורות נשמה חיה יחידה, וג' הכלים אח"פ, שהם בינה וזו"ן, שהיו חסדים לו בעת יציאתו מתחילה.

(פה) ונתבאר חיטב הקטנות ותגדלות דנקודים, אשר צמצום הכי שהעלה את ה"ת שמיא בחי"ד, למקום נקבי עינים ונגנזה שם, גרם לקומת הקטנות דנקודים, שהוא קומת ו"ק או ז"א באורות דנפש רוח, והיו חסדים שם בינה וזו"ן דכלים ונשמה חיה יחידה דאורות, וע"י ביאת אור חדש דע"ב ס"ג דא"ק אל הנקודים, חזר הצמצום א' למקומו, וחזרו הבינה וזו"ן דכלים לתראש, כי ה"ת ירדה מנקבי עינים וחזרה למקומה להמלכות הנק' פה, ואז נעשה הזווג על בחי"ד שחזרה למקומה, ויצאו הע"ם בקומת כתר ויחידה, ונשלמו הנרנח"י דאורות והכח"ב זו"ן דכלים, ולשם הקיצור, מכאן ואילך נכנה להצמצום ב' והקטנות בשם עלית ה"ת לנקבי עינים וירידת אח"פ לכמה, ואת הגדלות נכנה בשם ביאת אור דע"ב ס"ג המוריד ה"ת מנקבי עינים ומחזיר האח"פ למקומם, ואתה תזכור כל הביאור הנ"ל, גם תזכור תמיד שגו"ע ואח"פ הם שמות דע"ם כח"ב זו"ן דראש, והע"ם דגוף מכונים בשם חג"ת נהי"ב, וגם הם נחלקים לפי גו"ע ואח"פ כי החסד ונבונה ושליש עליון דת"ת עד החזות הם גלגלחא ועינים ונקבי עינים, וכ"ש ת"ת ונהי"ם הם אח"פ כמ"ש לעיל, גם תזכור, שגלגלחא ועינים ונ"ע, או חג"ת עד החזות, הם מכונים כלים דפנים, ואח"פ או ב"ש ת"ת ונהי"ם שמחה ולכמה, מכונים כלים דאחורים, כניל באות ע"ו, ע"ש, וכן תזכיר ענין בקיעת הסדרגה שנעשה עם צמצום ב', אשר לא נשאר בכל כדרגה רק הכלים דפנים לבר, וכל תחתון יש כפנימיותו הכלים דאחורים של העליון, כניל באות ע"ו, ע"ש.

ביאור ג' הנקודות חולם שורק חירק

(פו) דע, שהנקודות נחלקות לג' בחינות ראש תוך

הע"ם דגדלות שיצאו על המין הכי דרשימות, שהם הרשימות דזו"ן שלכמה מטבור דא"ק (הטובא לעיל באות ע"א), אמנם המוחין דגדלות האלו גרמו לשבירת הכלים, כמ"ש להלן.

(פכ) ונתבאר לעיל באות ע"ה, שיש ב' סדרגות בהראש דנקודים, הנקראות כתר, וא"א, ולפיכך כשהאירו הזו"ן דא"ק את אור החדש דע"ב ס"ג אל הע"ם דנקודים כניל, האיר תחילה אל הכתר דנקודים דרך טבורו דא"ק, ששם טלבוש הכתר, והשליכו בג"ר דאורות ובינה וזו"ן דכלים, ואח"כ האיר אל או"א דנקודים דרך היסוד דא"ק, ששם מלבישים או"א, והשליכם בג"ר דאורות, ובינה וזו"ן דכלים, כמ"ש לפנינו. (פג) ונתבאר תחילה ענין הגדלות, שגרם אור חדש הזה אל הע"ם דנקודים, והענין הוא, כי יש להקשות על מ"ש לעיל (באות ע"ד), שקומת הכתר ואו"א דנקודים היו בכחינת ו"ק, משום שיצאו על עוביות דבחי"א, והלא אמרנו שע"י ירידת הנקודות דס"ג למטה מטבור דא"ק, נתחברה הכח"ד בהמסך דנקודות דס"ג, שהוא בינה, וא"כ הרי יש בכסך הזה גם רשימו של בחי"ד דעוביות וא"כ היה צריך לצאת על המסך, בעת התכללותו בראש הסי"ג, ע"ם בקומת כתר ואור היחידה, ולא קומת ו"ק דבינה בספירת הכתר, וקומת ו"ק בלי ראש באו"א, והתשובה היא, כי המקום גורם, כי מתוך שהכח"ד נכללה בבינה שהיא נקבי עינים, נעלמה שם העוביות דבחי"ד בפנימיות הבינה, ודומה כמו שאיננה שם, וע"כ לא נעשה הזווג רק על הרשימות דבחי"ב דהתלכשות ובחי"א דעוביות, שהם מעצם המסך דבינה לבר, כניל באות ע"ה, ולא יצאו שם אלא אלו ב' הקומות: ו"ק דבינה וו"ק גמורים.

(פד) ולפיכך עתה, אחר שהזו"ן דא"ק שלמה מטבור המשיכו את אור החדש, ע"י המ"ן שלהם, מע"ב ס"ג דא"ק, והאירו אותו להראש דנקודים, כניל (באות פ"א ע"ש), הנה מתוך שפרצוף ע"ב דא"ק אין לו שום נגיעה בהצמצום ב' הזה, שהעלה את הכח"ד למקום נקבי עינים, ע"כ, כשהאור שלו נמשך להראש דנקודים, חזר וביטל בו את הצמצום ב', שהעלה מקום הזווג לנקבי עינים, והוריד בחזרה את הכח"ד למקומה לפה, כמו שהיתה, בעת הצמצום הא', דהיינו במקום הפה דראש, ונמצאו ג' הכלים אוזן

צ) וסוד החירק, הוא בחינת האור חדש, שהז"ת עצמם מקבלים מאו"א, להוריד בחינת ה"ת הכבייכת, העומדת בחזה שלהם, אל מקום סיום רגלי א"ק, שעו"ז חוזרים אליהם האח"פ שלהם, שהם הכלים שמחזה ולכטה שנעשו למקום ביי"ע, אשר אז יוחזרו הבי"ע להיות כמו אצילות. אמנם הז"ת דנקודים לא יכלו להוריד הה"ת מהחזה ולכטה לגמרי את הצמצום ב', והפרסא, והמקום ביי"ע, אלא בעת שהמשיכו האור לבי"ע, נשברו תיכף כל הכלים דז"ת. כי כח ה"ת המסיימת העומדת בהפרסא היה מעורב בהכלים האלו, והיה האור בזכר תיכף להסתלק משם, והכלים נשברו זכתו ונפלו לבי"ע. ונשברו גם הכלים דפנים שלהם העומדים לכעלה מפרסא, דהיינו הכלים שמחזה ולכעלה, כי גם מהם נסתלק כל האור ונשברו זכתו ונפלו לבי"ע, וזו היה מחמת חיבורם עם הכלים דאחורים לגוף אחד.

צא) והנך רואה, שנקודת החירק לא יכלה לצאת לשליטתה בעולם הנקודים, כי אדרבה היא גרסה לשבירת הכלים. והיינו משום שרצתה להתלבש בחוץ האותיות, דהיינו בהתנהיגם שלמטה מפרסא דאצילות שנעשו לבי"ע. אמנם אח"כ בעולם התיקון, קבלה נקודת החירק את תיקונה, כי שם נתקנה להאיר כהדת האותיות, דהיינו שבעת שהז"ת דאצילות מקבלים את אור הגדלות מאו"א, הצריך להוריד את ה"ת הכבייכת במקום החזה לסיום רגלין דא"ק, ולחבר את הכלים דתנהיג'ם לאצילות, והאורות יתפשטו לכטה עד סיום רגלין דא"ק, אינם עושים כן, אלא שהם מעלים התנהיג'ם הללו במקום ביי"ע אל מקום האצילות שלמטה מפרסא, ומקבלים האורות בהיוחס לכעלה מפרסא דאצילות, כדי שלא יארע בהם שוב שביה"כ כבעולם הנקודים. וזה נכתן שנקודת החירק המעלה את הכלים דתנהיג'ם דאצילות עומדת כחחת אלו הכלים תנהיג'ם שהעלתה, דהיינו שעומדת במקום הפרסא דאצילות. הרי שנקודת החירק כשמשכת כחחת האותיות, והנה נחבאר סוד ג' נקודות חולם שורק חירק, בדרך כלל.

ענין עלית מ"ן דז"ת דנקודים לאו"א
וביאור פפירת הדעת

צב) כבר נחבאר, שכסכת עלית ה"ת לנקבי עינים שנעשה בצמצום ב', דהיינו לעת יציאת הקטנות דע"ס דנקודים, נהלקה כל כדרגה לבי' חצאים

סוף, שהם נקודות עליונות שביצעל להאותיות הנכללות בשם חולם. ונקודות אכצעות שבחוך האותיות הנכללות בשם שורק או מלאפוס, דהיינו ו' וכתוכה נקודה. ונקודות תחתונות שמתחת האותיות הנכללות בשם חירק.

פז) וזה ביאורם. כי אותיות פירושם כלים, דהיינו הספירות דגוף, כי הע"ס דראש הם רק שרשים לכלים ולא כלים כמש. ונקודות פירושם אורות המחיים את הכלים ובנענעים אותם, והיינו אור החכמה הנקרא אור חיה, והוא בחינת איר חדש הנ"ל, שהזו"ן דא"ק קבלו מע"ב ס"ג והאירו להכלים דנקודים, והורידו את ה"ת בחזרה לפה דכל מדרגה, והשיכו להכדרגה את האח"פ דכלים וגי' דאורות כנ"ל, הרי שאור הזה מנענע הכלים דאח"פ וכעלה אותם בהכדרגה שלמטה וכחבר אותם להעליונה ככתהילה, שז"ס נקודות המנענעות להאותיות. וזה האור להיותו נמשך מע"ב דא"ק שהוא אור חיה, ע"כ הוא כחיה לאותם הכלים דאח"פ ע"י התלבשותו בהוכם.

פח) וכבר ידעת שהזו"ן דא"ק האירו את אור החדש הזה להע"ס דנקודים דרך ב' מקומות: דרך הטבור האיר להכתר דנקודים, ודרך היסוד האיר לאו"א דנקודים. והדע, שהארת דרך הטבור מכונה בשם חולם המאיר להאותיות כלמבעלה מהם. והוא מטעם, שהארת הטבור אינו כגיע אלא להכתר דנקודים, שהוא קובת הזכר דראש הנקודים (כנ"ל באות ע"ד), וקובת הזכר אינו כתפוט להז"ת של הנקודים, שהם הכלים דגוף שנקראים אותיות, כב"ש שם, לפיכך נכתן שהוא מאיר אליהם רק במקומו לכעלה ואינו כתפשט בהאותיות עצמם. וההארה דרך היסוד ככונה בשם שורק דהיינו ו עם נקודה, ו, שהיא עומדת חוץ שורת האותיות, והבי"ע, כי הארה זו כגיע לאו"א דנקודים, שהם קובת הנקבה דראש הנקודים, שאורותיה כתפשטים גם לגוף, שהם הז"ת דנקודים הנק' אותיות, וע"כ נכצא נקודת השורק חוץ שורת האותיות. פט) והנה נחבארו היטב החולם והשורק, אשר הארת אור חדש דרך הטבור הסוריד ה"ת מנקבי עינים דכתר להפה, ומעלה בחזרה האח"פ דכתר, הוא סוד נקודת החולם שביצעל להאותיות. והארת אור חדש דרך היסוד הסוריד ה"ת מנקבי עינים דאו"א להפה שלהם, ומשיב להם את האח"פ, ה"ס נקודת השורק שבחוך האותיות, במעם שכוהין אלו באים גם בז"ת דנקודים הנק' אותיות.

אין הפירוש שנעדרה ממקומה הקודם וכאח למקום
החדש. כדרך העתקת מקום בגשמיות, אלא רק
תוספת יש כאן, כי באו למקום החדש וגם נשארו
במקומם הקודם. באופן שהגם שהו"ח עלו לאו"א
למ"ן כנ"ל, מ"ם נשארו ג"כ במקומם בסדרגתם
למטה כמקודם לכן.

צו) וכן ער"ו חב"ן, אע"פ שאנו אומרים, שאחר
שעלו הזו"ן למ"ן לאו"א וקבלו שם אורותיהם,
יוצאים משם וחוזרים למקומם למטה, הנה גם
כאן, אין הפירוש שנעדרו ממקומם למעלה וכאן
המקום שלמטה. כי אם היו הזו"ן נעדרים
ממקומם למעלה באו"א, היה נפסק הזווג פכ"פ
דאו"א תיכף, והיו חוזרים אביא כמקודם לכן,
ואז היה נפסק השפע שלהם, וגם הזו"ן שלמטה
היו אובדים את המוחין שלהם. כי כבר נתבאר
למעלה שהבינה מטבעה הושקת רק באור
חסדים, בסו"ה כי חפץ חסד הוא, ואין לה
דנין כלל לקבל אור חכמה, וע"כ נמצאת עם
החכמה אב"א, ורק בעת עליית הזו"ן להם למ"ן,
הזורת הבינה בזווג פכ"פ עם החכמה בכדי
להשפיע הארת חכמה אל הזו"א. כנ"ל באות פ'
ע"ש. ולפיכך, הכרח הוא שהזו"ן ישארו שם
תמיד, כדי ליתן קיום והעמדה אל הזווג דאו"א
פכ"פ. וע"כ אי אפשר לומר שהזו"ן נעדרו
ממקום או"א בעת שכאים למקומם למטה, אלא
כמו שאמרנו, שכל שינוי מקום אינו אלא
תוספת בלבד, באופן שהגם שהזו"ן ירדו למקומם
למטה, מ"ם נשארו ג"כ למעלה.

צח) ומכאן חב"ן סוד ספירת הדעה, שנתחדש
בעולם הנקודים. כי בכל פרצופי א"ק
עד הנקודים, אין שם כי אם ע"ס כח"ב זו"ן,
ומעולם הנקודים ואילך כבר יש גם ספירת
הדעה, ואנו חושבים כחב"ד זו"ן. והענין הוא
כי כבר נתבאר לעיל באות ע"ט, שגם ענין
עלית מ"ן לא היה בפרצופי א"ק, אלא רק ענין
עלית המסך לפה דראש, ע"ש. ותדע, שספירת
הדעה נמשך מעלית מ"ן דזו"ן אל או"א. כי
נתבאר, שהזו"ן שעלו שם למ"ן לחו"ב, הם
נשארים שם, גם אחר יציאתם משם למקומם
למטה, בכדי ליתן קיום והעמדה להזווג דאו"א
פכ"פ, והזו"ן האלו הנשארים באו"א, נקראים
ספירת הדעת. וע"כ יש עתה לחו"ב ספירת
הדעה המקיים ומעמיד אותם בזווג פכ"פ, שהם
הזו"ן שעלו שמה למ"ן, ונשארו שמה גם
אחר

חצאים: גלגלתא ועינים נשארים בהסדרגה
ונקר אים משום זה כלים דפנים, ואזן חוטם פה,
הנפולים מהסדרגה להסדרגה שמתחתיה, נקראים
משום זה כלים דאחורים. כנ"ל באות ע"ו, באופן
שכל מדרגה ומדרגה נעשית כפולה מפנימיות
והיצוניות, באשר הכלים דאחורים דעליונה נפלו
בפנימיות הכלים דפנים של עצמה, ונמצאים
אח"פ הנפולים דכתר נקודים מלובשים תוך גלגלתא
ועינים דאו"א, ואח"פ הנפולים דאו"א מלובשים
תוך גלגלתא ועינים דז"ת דנקודים, ע"ש.

צג) ומכאן נמשך, שגם כביאת האור חדש
דע"ב ס"ג דא"ק להסדרגה, המוריד בחזרה
את הח"ת למקומה לפה, דהיינו לעת הגדלות
דנקודים כנ"ל, אשר אז מחזרת הסדרגה אליה
את האח"פ שלה, ונשלמים לה הע"ם דכלים
והע"ם דאורות, כנ"ל, נבחן אז, אשר גם הסדרגה
התחתונה שהיתה דבוקה על אח"פ דעליונה,
עולה גם היא עמהם ביחד להעליונה. כי זה הכלל
שארין העדר ברוחני, וכמו שהתחתונה היתה
דבוקה באח"פ דעליון בעת הקטנות, כן אינם
נפרדים זה מזה בעת הגדלות, דהיינו בעת
שהאח"פ דעליונה שבים למדרגתם. ונמצא, שמדרגה
התחתונה נעשתה עתה לבחינת מדרגה עליונה
ממש. כי התחתון העולה לעליון נעשה כמזהו.
צד) ונמצא בעת שאו"א קבלו האור חדש דע"ב
ס"ג, והורירו הח"ת מנקבי עינים בחזרה אל
חפה שלהם, והעלו אליהם את האח"פ שלהם,
הנה גם הז"ת המלבישים האח"פ אלו בעת
קטנות, עלו עתה גם הם עמהם ביחד לאו"א
ונעשו הז"ת למדרגה אחת עם או"א. והנה עליה
הזו של הז"ת לאו"א, נקרא בשם עלית מ"ן
וכהיותם מדרגה אחת עם או"א נמצאים כקבלים
גם אורותיהם דאו"א.

צה) ומה שנקרא בשם מ"ן, הוא מטעם הסתבאר
לעיל אות פ', שעלית הזו"א אל הבינה
מחזיר אותה פנים בפנים עם החכמה, ונודע
שכל ז"ת הם זו"ן, וע"כ בעת שהז"ת נחעלו עם
האח"פ דאו"א למדרגת או"א כנ"ל, נעשו מ"ן
אל הבינה דע"ס דאו"א, והיא חוזרת עם ההכמה
דאו"א פכ"פ, ומשפעת הארת חכמה אל הזו"ן,
שהם הז"ת דנקודים שעלו אליהם.

צו) אמנם עלית הזו"ת לאו"א שאמרנו, אין הפירוש
שנעדרו ממקומם לגמרי ועלו לאו"א, כי אין
העדר ברוחני, וכל שינוי מקום הנאמר ברוחניות,

מתפשטים ג"כ לבחינת גוף דהיינו מכללת
לכטה (כנ"ל באות נ') ואז נמשכו הז"ח עם
כל האורות שקבלו באו"א אל בקום למטה.
ונגמר הראש והגוף של פרצוף הגדלות דנקודים,
והתפשטות זו נבחן לבחינת הטעמים דפרצוף
גדלות הנקודים. ע"י לעיל אות כ"ו.

קכ) כי גם בפרצוף נקודים נבחנו ד' הבחינות:
טעמים נקודות חגין אותיות (כנ"ל באות מ"ו
והמשך ע"ש). כי כל הכחות שישנם בעליונים,
הכרח הוא שיהיו גם בתחתונים, אלא בתחתון
נתוספים ענינים על העליון. ונתבאר שם שעיקר
התפשטות כל פרצוף נק' בשם טעמים, ואחר
התפשטותו נעשה בו הביטוש דאוי"ט באו"פ, שע"י
הביטוש הזה כודרך המסך בדרך הסדרגה, עד
שמשתה לפה דראש, ומתוך שאור העליון אינו
פוסק, נמצא אור העליון מזווג בהמסך בכל
מצב של עוביות שכדרך זיכוכו, דהיינו כשמודרך
מבחי"ד לבחי"ג יוצא עליו קומת חכמה, וכשכא
לבחי"ב יוצא עליו קומת בינה, וכשכא לבחינת א'
יוצא עליו קומת ז"א, וכשכא לבחינת שורש
יוצא עליו קומת בלכות. וכל אלו הקומות
שיוצאים על המסך בעת הזרכותו נקראים בשם
נקודות. והרשימות הנשארים מהאורות אחר
הסתלקותם נק' בשם חגין, והכלים הנשארים אחר
הסתלקות האורות מהם נק' בשם אותיות. ואחר
שהמסך מודרך כולו מהעוביות דגוף, נמצא נכלל
בהמסך דפה דראש בהזווג אשר שם, ויוצא עליו
שם פרצוף שני. ע"י כל ההכשך בטעמים ונימוקים.
קג) והנה מבש על דרך זה נעשה גם כאן
בפרצוף נקודים, כי גם כאן יוצאים ב'
פרצופין: ע"ב, ס"ג, זה תחת זה, וככל אחד מהם,
טעמים, נקודות, חגין, אותיות. וכל ההפרש הוא,
כי ענין הזרכות המסך לא נעשה כאן בחסת
הביטוש דאוי"ט באו"פ, אלא מחסת כח הרין
דמלכות המסיימת שהיה כלול בהכלים ההם,
כנ"ל באות צ', ומטעם זה לא נשארו הכלים
הריקים בהפרצוף אחר הסתלקות האורות, כמו
בג' הפרצופין גלגלתא ע"ב ס"ג דא"ק, אלא
נשברו וסתו ונפלו לבי"ע.

קד) והנה פרצוף הטעמים שיצא בעולם הנקודים,
שהוא פרצוף א' דנקודים, שיצא בקומת כתר
כבר נתבאר (לעיל באות ק"א), שיצא כראש
וגוף, שהראש יצא באו"א והגוף הוא התפשטות
הז"ח מפה דאו"א ולמטה. והנה התפשטות הזאת
שמפת

אחר יציאת הזו"ן למקומה. וע"כ אנו חושבים.
מכאן ואילך את הע"ם בהשמות כחב"ד זו"ן
אבל בפרצופי א"ק, שבקודם עולם הנקודים
שקוד לא היה שם ענין עלית מ"ן, ע"כ לא היה
שם ספירת הדעה. גם הדע שכפירת הדעת
מכונה חסיד בשם ה' חסדים וה' גבורות. כי
הז"א הנשאר שם הוא בחינת ה"ח, והנוקבא
שנשארה שם היא בחינת ה"ג.

ק) ואין להקשות הרי איתא בספר יצירה, שהע"כ,
הן עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר. ולפי
האמור שבקודם הנקודים נתחדש ספירת הדעת
הרי יש אחד עשר ספירות: כחב"ד זו"ן.
והתשובה היא, שאין זה האספה של כלום על
הע"ם, כי נתבאר, שספירת הדעת היא הזו"ן
שקלו למ"ן ונשארו טכ, וא"כ אין כאן הוספה
אלא שיש ב' בחינות זו"ן: הא' הם הזו"ן
שבמקום לכטה, שהם בחינת גוף, והב' הם
הזו"ן שנשארו כראש באו"א, מטעם שכבר היו
שם בעת עלית מ"ן ואין העדר ברוחני הרי שאין
כאן שום הוספה על הע"ם, כי סוף סוף אין
כאן אלא ע"ם כח"ב זו"ן בלכה, ואם נשארו
גם בחינת הזו"ן כראש באו"א, אין זה מוסיף
כלום על בחינת הע"ם

ענין שבירת הכלים ונפילתם לבי"ע

קא) ונתבאר היטב עוד עלית מ"ן וספירת הדעת,
שהם בחינת הכלים דפנים דז"ח דנקודים
שנמשכו ועלו לאו"א. כי או"א קבלו אור החדש
דע"ב ס"ג דא"ק מן הזו"ן דא"ק בסוד נקודת
השורק, ותורידו ה"ח מנקבי עינים שלהם אל
הפה, והעלו את הכלים דאחורים שלהם שהיו
נפולים בחז"ח דנקודים, שמתוך כך עלו גם
הכלים דפנים דז"ח הרבוקים בהכלים דאחורים
דאו"א (ע"י לעיל אות פ"ט ואות צ"ד), ונעשו
הז"ח דנקודים שם בכחי' מ"ן, והחזירי או"א
בכחינת פכ"פ. ומתוך שהז"ח שהיא בחי"ד כבר
חזרה למקומה במקום חפה, ע"כ הזווג דהכאה
שנעשה על המסך הזה דבחי"ד, הוציא ע"ם
שלמות בקומת כתר באור היחידה (כנ"ל באות
פ"ד), ונמצאים הז"ח הנכללות שם בסוד מ"ן,
שגם הן קבלו אורות הגדולים ההם דאו"א.
וכל זה הוא רק בבחינת מטטה למעלה, כי
או"א הם בחינת הראש דנקודים, ששם נעשה
הזווג המוציא ע"ם מטטה למעלה. ואח"כ

שמתחיתה, להו"ת, כנ"ל בקומת כתר. ואח"כ נעשה הזוג על העוביות דבחי"ב שנשאר בהמסך ויצאו ע"ם בקומת בינה, והגוף שמעלה למטה נתפשט בספירת הגבורה, והוא מלך הג' דנקודים. וגם הוא נמשך לביו"ע ונשבר וכת. ונתבטלה גם העוביות דבחי"ב בראש וגוף, ונפסק הזוג דקומת בינה גם בראש, והאחרים של קומת בינה דראש נפלו להכדרגה שמתחיתה בהו"ת. ואח"כ נעשה הזוג על העוביות דבחי"א שנשאר בהמסך, ויצאו עליה ע"ם בקומת ז"א, והגוף שלו ממעלה למטה נתפשט בשליש עליון דה"ת, וגם הוא לא נתקיים ונסתלק האור ממנו ונודככה גם העוביות דבחי"א בגוף וראש, והאחרים דקומת ז"א נפל למדרגה שמתחיתה, לחו"ת.

קח) זכאן נגמרו כל האחרים דאו"א לירד, שהם האח"פ, כי בשבירת מלך הדעה נתבטלו באו"א רק אח"פ השייכים לקומת כתר. ובשבירת מלך החדר נתבטלו באו"א רק אח"פ השייכים לקומת חכמה. ובשבירת מלך הגבורה נתבטלו האח"פ השייכים לקומת בינה. ובהסתלקות שלישי עליון דח"ת נתבטלו האח"פ דקומת ז"א. ונמצא שנחבטלה כל כהינת הגדלות דאו"א ולא נשאר בהם רק הגו"ע דקטנות. ונשאר בהמסך רק עוביות דשורש, ואח"כ נזדכך המסך דגוף סבל עוביותו ונשתחו למסך דראש, אשר אז נמצא נכ"ל כהזוג דהכאה של ראש, ומתחדשים שמה הרשימות שבו חוץ מהכחינה האחרונה, (כנ"ל באות מ"א), ובכח התחושות הזה יצא עליו קומת חדשה הנק' ישכו"ת.

קט) ומתוך שהכחינה אחרונה נאבדה לא נשאר בו כי אם בחי"ג, ויוצאים עליו ע"ם בקומת חכמה, וכשהוכר עוביות דגוף שבו יצא כהראש באו"א, וירד ותלביש בטקום החזה דגוף דנקודים. (כנ"ל באות נ"ה). וכוציא כחזה ולמעלה הע"ם דראש, והראש הזה מכונה ישכו"ת. והגוף שלו הוא כוציא מהחזה ולכמה כב"ש ת"ת עד לביו"ע ונשבר ומת, ונזדככה העוביות דבחי"ג ראש וגוף, והכלים דאחרים של ראש נפלו לכדרגה שמתחיתה במקום גוף שלהם. ואח"כ נעשה הזוג על עוביות דבחי"ב הנשאר בו, ויצא עליו קומת בינה, והגוף שלה שמעלה למטה, נהפשט כב' הכלים נצח והוד. והם שניהם מלך אחד, דהיינו מלך ה' דנקודים, וגם הם נכשכו לביו"ע

שטפה דאו"א ולמטה נקרא מלך הדעת, והוא באמת כללות כל הו"ת דנקודים, שחזרו ונהפשטו לכקומן אחר העליות מ"ן, אלא כתוך ששורשם נשאר באו"א לקיום והעמדה לפכ"פ דאו"א, (כנ"ל באות צ"ח), שנק' שם בשם מוח הדעת המזווג דאו"א, לפיכך גם התפשטותם ממעלה למטה לבחינת גוף נק' ג"כ בשם הזה, דהיינו מלך הדעת. והוא מלך הא' דנקודים.

קה) ונדע, שכל הכמות והאיכות שבע"ם דראש בהגלה ג"כ כהתפשטות כמעלה למטה לגוף, ולפיכך כבו שכאורות דראש חזרה וירדה כלכות הסודוונת בטקום נקבי עינים למקום הפה, וגו"ע ונ"ע שהם הכלים דפנים חזרו וחיברו להם את הכלים דאחרים, שהם האח"פ, והאורות נתפשטו בהם, כן כהתפשטותם כמעלה למטה לגוף נמשכו האורות גם לכלים דאחרים שלהם, שהם התנחיים שבבי"ע למטה כפרסא דאצילות. אכנם לפי שכח מלכות המסיימה שבפרסא דאצילות מעורב בכלים ההם, ע"כ תיכף בפגישת האורות דמלך הדעת בכח הזה, נסתלקו לגמרי מהכלים ועלו לשורשם, וכל הכלים דמלך הדעת נשברו פנים ואחור, וכתו ונפלו לביו"ע, כי הכתלקות האורות מהכלים הוא כמו הסתלקות החיות כגוף הגשמי הנק' מיתה. ואז נזדכך המסך מהעוביות דבחי"ד, מאחר שהכלים האלו כבר נשברו וכתו, ונשאר בו רק עוביות דבחי"ג. (קו) וכמו שנתבטלה העוביות דבחי"ד מהמסך דגוף מחמת השבירה, כן נתבטלה העוביות החזו גם בהמלכות הסודוונת של ראש באו"א, כי העוביות דראש ועוביות דגוף, דבר אחד הוא אלא שזה כח זה פועל (כנ"ל באות נ). ולכן זמסק הזוג דקומת כתר גם בראש באו"א, והכלים דאחרים, שהם האח"פ שהשלימו לקומת כתר, חזרו ונפלו להכדרגה שמתחיתה דהיינו לחו"ת. וזה מכונה ביטול האחרים דקומת כתר מאו"א. ונמצא שכל קומת הטעמים דנקודים, ראש וגוף, נסתלקה. (קי) ומתוך שאור העליון אינו פוסק בלהאיר, נמצא שחזר ונזדווג על העוביות דבחי"ג הנשאר בהמסך של ראש באו"א, ויצאו ע"ם בקומת חכמה, והגוף שמעלה למטה נתפשט לספירת החדר, והוא מלך הכ' דנקודים. וגם הוא נמשך לביו"ע ונשבר וכת, ואז נתבטלו גם העוביות דבחי"ג בהמסך דגוף וראש כנ"ל, וגם הכלים דאחריב, האח"פ שהשלימו לקומת חכמה זו דאו"א, חזרו ונתבטלו ונפלו למדרגה

בישול אלו ב' הפרצופין או"א וישכו"ת, יצא עוד קומת מ"ה בנקודיב, ולפי שלא נחפשמ כמנה לבחינת גוף אלא רק חיקוני כלים בלבד, לא אאריך בו. וכבר נתבאר בהלמוד ע"ס דף חס"ט אות כ', ובאוי"פ ד"ה וכאשר, ע"ש.

עולם התיכון ומ"ה החדש שיצא מהמצח דא"ק

קיב) והנה נתבאר היטב, מתחילת הפתיחה עד כאן, ד' פרצופין הראשונים דא"ק: פרצוף הא' דא"ק הנקרא פרצוף גלגלתא, שהזווג דהכאה נעשה בו על כחיד והע"ס שבו הן בקומת כתר. פרצוף הב' דא"ק נק' ע"ב דא"ק, אשר הזווג דהכאה נעשה בו על עוביות דכח"ג והע"ס שלו הן בקומת חכמה. והוא מלביש מפה ולכמה דפרצוף הגלגלתא. פרצוף הג' דא"ק נקרא ס"ג דא"ק, שהזווג דהכאה נעשה בו על עוביות דכח"ב, והע"ס שלו הן בקומת בינה, והוא מלביש מפה ולכמה דפרצוף ע"ב דא"ק. פרצוף הד' דא"ק נקרא מ"ה דא"ק, שהזווג דהכאה נעשה בו על עוביות דכח"א, והע"ס "בו הן בקומת ז"א. ופרצוף זה מלביש מככור ולכמה דס"ג דא"ק, והוא נחלק לפנימיות והיצוניות, שהפנימיות נק' מ"ה וב"ן דא"ק, והיצוניות נק' עולם הנקודים וכאן נעשה: ענין השיתוף של המלכות בכינה הנק' צמצום ב', והקטנות והגדלות, ועלית ס"ן. ענין הדעת המכריע והכוונת החו"ב פכ"פ, וענין שכירת הכלים. כי כל אלו נתחדשו בפרצוף הד' דא"ק הנק' מ"ה או עולם הנקודים.

קיג) ואלו ה' בחינות עוביות שבהכסד, נקראים על שם הספירות שבראש, דהיינו גלגלתא עינים ואח"פ. שהעוביות דכח"ד נק' פה, שעליה יצא פרצוף הא' דא"ק. ועוביות דכח"ג נק' חוטם, שעליה יצא פרצוף ע"ב דא"ק. ועוביות דכח"ב נק' אזן, שעליה יצא פרצוף ס"ג דא"ק. ועוביות דכח"א נקרא נקבי עינים, שעליה יצא פרצוף מ"ה דא"ק ועולם הנקודים. ועוביות דכחינת שורש, נקרא גלגלתא או כצח, שעליה יצא עולם התיכון. והוא נקרא מ"ה החדש. כי פרצוף הד' דא"ק הוא עיקר פרצוף מ"ה דא"ק, כי יצא מנקבי עיניב בקומת ז"א, המכונה בשם הוי"ה דכ"ה. אבל פרצוף התמישי דא"ק שיצא מן הכצד, דהיינו בחינת הגלגלתא, שהיא בחינת עוביות דשורש. אין בו באמת אלא קומת מלכות הנק' ב"ן, אינם כמעט שנשארה שם גם כח"א דההלבשות, שהוא בחינת

לבי"ע ונשברו וכתו, ונזדככה גם העוביות דכח"ב בראש וגוף, והכלים דאחורים של הקומה נפלה להכדרגה שמתחתיה, להגוף. ואח"כ נעשה הזווג על עוביות דכח"א שנשארה בו, ויצא עליו קומת ז"א, והגוף שלו שככעלה למטה, נתפשט בהכלי דיסוד, והוא מלך דו' דנקודים. וגם הוא נמשך לבי"ע ונשבר וכת, ונזדככה גם העוביות דכח"א בראש וגוף, והכלים דאחורים שבראש נפלו להכדרגה שמתחתיה, לגוף. ואח"כ נעשה הזווג על העוביות דכחינת שורש הנשאר בהכסד, ויצא עליו קומת מלכות, והמכעלה לבמה שלו נמשך להכלי ומלכות, והוא מלך הז' דנקודים. ונם הוא נמשך לבי"ע ונשבר וכת, ונזדככה גם העוביות דשורש בראש וגוף, והאחורים דראש נפלו להכדרגה שמתחתיה, בגוף. וקחה נמרו להכתיל כל הכלים דאחורים דישכו"ת. וכן שביה"כ דכל זית דנקודים, הנק' ז' מלכים.

קי) והנה נתבארו המעמים ונקודות שיצאו בב הפרצופין או"א וישכו"ת דנקודיב, הנק' ע"ב ס"ג, שבאו"א יצאו ד' קומות זה לכמה מזה שהם: קומת כתר הנק' הסתכלות עינין דאו"א, וקומת חכמה הנקראת גופא דאבא, וקומת בינה הנק' גופא דאבא, וקומת ז"א הנק' יסודות דאו"א שמהם נחפשמ ד' גופין, שהם מלך הדעת ומלך חסד ומלך הגבורה ומלך ש"ע דת"ת עד החזה, וד' הגופין אלו נשברו פנים ואחורים יחד, אבל מבחי' הראשים דחיינו כד' הקומות שבאו"א, נשארו בתקומות כל הכלים דפנים שבהם, דהיינו בחינת חגו"ע ונ"ע דכל קומה שחיה בהם מעת הקטנות דנקודים, ורק הכלים דאחורים שבכל קומה שנחתכו בהם בעת הגדלות, הם בלכדם חזרו ונתכטלו בסכת השבירה ונפלו להכדרגה שמתחתיהם, ונשארו כבו שהיו לפני יציאת הגדלות דנקודים כני"ל באות ע"ז ע"ז ע"ש.

קיא) ועד"ז סמ"ש היה בפרצוף ישכו"ת יציאת ד' קומות זה למטה מזה, שקומה הא' היא קומת חכמה, ונק' הסתכלות עינין דישכו"ת זה בזה, וקומת בינה, וקומת ז"א, וקומת מלכות, שמהם נחפשמ ד' גופין, שהם: מלך ב"ש תהאין דח"ה, ומלך נו"ה, ומלך היסוד, והמלכות. וד' הגופים שלהם נשברו פנים ואחור יחד, אבל בהראשיב, דהיינו כד' הקומות דישכו"ת, נשארו הכלים דפנים שבהם, ורק האחורים בלבד נתכטלו בסכת השבירה, ונפלו להכדרגה שמתחתיהם. והנה אחר

ע"כ סיג דא"ק שבקולס הא"ק. וע"כ נכחן קולס הנקודים שהוא נחתם בקולס הא"ק, ונקרא משום זה קולס שלם בפני עצמו. (ומה שג' פרצופי נקודים אינם נקראים גלגלחא ע"כ סיג, אלא ע"כ סיג מ"ה, הוא מטעם שהכחיד שנתחברת בהמסך דס"ג אין עוביותה שלמה, מפאת מקרה ההזדככות שהיה מכבר בפרצוף הא' דא"ק, וע"כ ירדו לבחינת ע"כ סיג מ"ה).

קיו) והנח נחכאר, איך קולס הנקודים נחתם בקולס הא"ק. ועד"ז נחתם פרצוף ה' דא"ק, דהיינו המ"ה החדש, שנחתם כולו בקולס הנקודים, באופן שכל הבחינות ששמשו בנקודים, אע"פ שנשכרו ונחבטלו שם, מיט חזרו כולם ונתחדשו במ"ה החדש, וע"כ הוא נק' קולס בפני עצמו. ונק' קולס האצילות, מטעם שנסתים כולו למעלה מפרסא שנתקנה בצמצום ב'. ונק' ג"כ קולס התיקון מטעם שקולס הנקודים לא נתקיים, כי היה בו ביטול ושכירה, כנ"ל, אלא אחר כך במ"ה החדש, שחזרו כל הבחינות החם שהיו בקולס הנקודים וכאו במ"ה החדש, הנח נתקנו שם ונתקיימו, וע"כ נקרא קולס התיקון, כי באמת הוא קולס הנקודים עצמו, אלא שמקבל כאן במ"ה החדש את תיקונו משלם. כי ע"י מ"ה החדש חוזרים ומתחברים לגי' כל אלו האחרים שנפלו לגוף, מן או"א וישמיות, וכן הפנים ואחרים דכל חז"ת שנפלו לבי"ע ומחו חוזרים ועולים על ידו לאצילות.

קיה) ומטעם הדברים, כי כל פרצוף תחתון חוזר וממלא הכלים דעליון אחר הסתלקות אורותיהם בעת הזדככות המסך, כי אחר הסתלקות האורות דגוף דפרצוף הא' דא"ק מפאת הזדככות המסך, קבל המסך זוג חדש בקומת ע"כ, אשר חזר ומילא הכלים הריקים דגוף דעליון, דהיינו דפרצוף הא'. וכן אחר הסתלקות האורות דגוף דע"כ מפאת הזדככות המסך, קבל המסך זוג חדש בקומת ס"ג, שחזר ומילא הכלים הריקים דעליון שהוא ע"כ. וכן אחר הסתלקות האורות דס"ג מפאת הזדככות המסך, קבל המסך זוג חדש בקומת מ"ה שיצא מנקבי עינים שהם הנקודים, שחזר ומילא את הכלים הריקים דעליון שהוא הנקודות דס"ג. וממש עד"ז אחר הסתלקות האורות דנקודים, נחמת ביטול האחרים ושכירת הכלים, קבל המסך זוג חדש בקומת מ"ה שיצא מהמצח דפרצוף סיג דא"ק, וממלא את הכלים הריקים

זיא, ע"כ נק' גם הוא בשם מ"ה, אלא בשם מ"ה שיצא מהמצח דא"ק, שפירושו מהתכללות עוביות דשורש חנק' מצח. וכן הוא נקרא בשם מ"ה החדש, בכדי להכדילו מהמ"ה שיצא מנקבי עינים דא"ק. ופרצוף מ"ה החדש הזה, נקרא בשם קולס התיקון, או קולס אצילות.

קיד) אמנם יש לחבין למה ג' הקומות הראשונות דא"ק, הנק' גלגלחא ע"כ סיג, אינן נכחנות לג' קולמות, אלא לג' פרצופין, ולמה נשתנה פרצוף הד' דא"ק לחקרא בשם קולס, וכן פרצוף החמישי דא"ק, כי פרצוף הד' נקרא בשם קולס הנקודים, ופרצוף ה' נקרא בשם קולס האצילות או בשם קולס התיקון.

קטו) וצריכים לידע ההפרש בפרצוף קולס. והוא כי בשם פרצוף נקרא כל קומת ע"ס, היוצאת על המסך דגוף דעליון, אחר שנודרך ונכלל בפה דראש דעליון, (כנ"ל באות נ'), שאחר יציאתו מהראש דעליון הוא מתפשט בעצמו לרת"ם, גם יש בו ה' קומות זה למטה מזה הנק' טעמים ונקודות (כנ"ל באות ס"ז), אמנם נקרא רק על שם קומת הטעמים שבו. ועד"ז יצאו ג' פרצופין הראשונים דא"ק: גלגלחא, ע"כ, סיג, (כנ"ל באות ס"ז). אבל קולס, פירושו שהוא כולל כל מה שנמצא בקולס העליון ממנו כעין חותם ונחתם, שכל מה שיש בהחוחם עובר כולו על הנחתם ממנו. קפז) ולפי זה חבין, שג' פרצופין הראשונים, גלגלחא ע"כ סיג דא"ק, נכחנים רק לקולס אחד, דהיינו קולס הא"ק, שיצא בצמצום הראשון. אבל פרצוף הד' דא"ק, שבו נעשה ענין הצמצום ב', נעשה לקולס בפני עצמו, מטעם הכפולות שנעשה בהמסך דנקודות דס"ג כירידתו למטה כמבור דא"ק, כי נכפל עליו גם העוביות דבחידי, בסוד ה"ת בעינים (כנ"ל באות ס"ג). אשר בעת גדלות חזרה הבחי"ד למקומה לפה והוציאה קומת כתר (כנ"ל באות פ"ד), ונמצאת קומה זו נשתתח לפרצוף הא' דא"ק. ואחר שנחפשט לרת"ם בטעמים ובנקודות יצא עליו פרצוף ב' בקומת חכמה הנק' ישכו"ח, והוא דומה לפרצוף ב' דא"ק הנק' ע"כ דא"ק. ואחר החפשטותו לטעמים ונקודות יצא פרצוף ג' הנק' מ"ה נקודים (כנ"ל באות קי"א). והיא דומה לפרצוף ג' דא"ק. הרי שיצא כאן בקולס הנקודים כל מה שהיה בקולס א"ק, דהיינו ג' פרצופין זה החת זה שבכל אחד מהם טעמים ונקודות וכל מקריהם, בדומה לג' פרצופין גלגלחא

קומת זיא דהתלכשות המכונה הג'ת, וקומת מלכות דעוביות הנק' נה"י בטעם ג' הקוין שנעשה בקומת מלכות, שקו ימין נק' נצח וקו שמאל נק' הוד וקו אמצעי יסוד. אמנם כיון שאין מבחי"א רק בחינת התלכשות בלי עוביות ע"כ אין בה כלים, ונמצאה קומת הג'ת בלי כלים, והיא בתלכשת בהכלים דנה"י, וקומה זו נקראת עובר, - שפירושו שאין שם אלא שיעור עוביות דשורש, שנשאר בהמסך אחר הודככותה בעת עלייתו לזווג בהכצח דעליון, שקובה היוצאת שם, היא רק קומת מלכות. אמנם בפנימיותה יש בחינה ה"ה בגניזו, והוא בחינת ה"ה בכצח ואחר שהעובר מקבל הזווג בהעליון יורד משם. למקומו, (כני"ל באות נ"ד), ואז מקבל מוחין דיניקה מהעליון שהם עוביות דבחי"א, כבחינת ה"ה בנקבי עינים, ועי"ז קונה כלים גם להג'ת כתפשטים ההג'ת כחוך הנה"י, ויש לו קומת זיא. קכ"ב) והנה אחיז עולה פעם ב' למ"ן להעליון ונקרא עיבור ב'. ומקבל שם מוחין מעיב סיג דא"ק, ואז יורדת הבחיד מנקבי עינים למקומה לפה (כני"ל באות ק"א), ואז נעשה הזווג על בחיד במקומה, ויוצאות ע"ם בקומת כתר, והכלים דאח"פ מתעלים וחוזרים למקומם בראש, ונשלם הפרצוף בע"ם דאורות וכלים. ואלו המוחין נקראים מוחין דגדלות של הפרצוף. וזהו קומת פרצוף הא' דאצילות, הנק' פרצוף הכתר או פרצוף עתיק דאצילות.

קכג) וכבר ידעם, שאחר שביה"כ חזרו ונפלו כללה אח"פ מהמדרגות כל אחד להמדרגה שמתחתיו. (כני"ל באות ע"ז, ובאות ק"ו). ונמצאים אח"פ דקומת כתר דנקודים בגו"ע דקומת חכמה, ואח"פ דקומת חכמה בגו"ע דקומת בינה, וכו', ולפיכך בעת העיבור ב' דגדלות דפרצוף הא' דאצילות הנקרא עתיק, שחזרו ונתעלו האח"פ שלו כני"ל, הנה עלו עמהם יהר גם הגו"ע דקומת רכבה ונתקנו יהר עם האח"פ דקומת עתיק, וקבלו שם עיבור הא'.

קכד) ואחר שהגו"ע דחכמה קבלו קומת העיבור והיניקה שלהם, (כני"ל באות קכא.) חזרו ועלו לראש דעתיק, וקבלו שם עיבור ב' שלהם למוחין דגדלות, וירדה הבחי"ג למקומה לפה, ויצאו עליה ע"ם בקומת חכמה, והכלים דאח"פ שלהם חזרו ועלו למקומם בראש, ונשלם פרצוף החכמה

הריקים דגוף דעליון, שהם הכלים דנקודים שנחבטלו ונשברו.

קכט) אמנם יש הפרש גדול כאן במ"ה החדש כי הוא נעשה לבחינת דכר ובחינת עליון לחכלים דנקודים, שהוא מתקן אותם, משאיכ בפרצופין הקודמים אין ההתחון נעשה לדכר ולעליון אל הכלים דגוף דעליון אע"פ שהוא במלא אותם כ"י קומתו. והשינוי הזה הוא כי בפרצופים הקודמים לא היה שום פגם בהסתלקות האורות, כי רק הודככות המסך גרם להסתלקותם, אבל כאן בעולם הנקודים היה פגם בהכלים, כי כח מלכות המסיימת היה מעורב בהכלים דאחורים דז"ת כני"ל, ואינם ראויים לקבל האורות, שכסבה זו נשברו וסתו ונפלו לבי"ע. לפיכך הם תלויים לגמרי במ"ה החדש, להחיותם לכוונתם ולהעלותם לאצילות, וכתוך זה נחשב המ"ה החדש לבחינת זכר ומשפיע, ואלו הכלים דנקודים הנבררים על ידי נעשו בחינת נוקבא אל המ"ה, ולכן נשתנה שם, לשם ב"ן, כלומר, שנעשו בחינת תחתון אף המ"ה. ואע"פ שהם עליון למ"ה החדש, כי הם כלים בעולם הנקודים ובחינת מ"ה ונקבי עינים, שבחינת עליונה שבו הוא ויק דסיג דא"ק. (כני"ל באות ע"ד) ש"ם נעשו עתה לתחתון א' המ"ה החדש, ונק' ב"ן, בטעם האמור.

ה"פ אצילות וענין מ"ה וב"ו שבכל פרצוף

קכ) ונתבאר, שקומת מ"ה החדש נחפשה גי' ל'עולם שלם בפני עצמו כמו עולם הנקודים וטעם הדבר הוא, כמו שנחבאר בקומת הנקודים, שהוא מכה כפילת הכסך גם בבחיד. (כני"ל באות קט"ז), כי הגם שהארת הזוין דא"ק שהאיר דרך הטבור והיסוד לגיר דנקודים החזירה הצמצום א' לביקומו, וה"ת ירדה בנקב עינים לפה, שע"ז יצאו כל אלו הקומות דגדלות נקודים, (כני"ל באות ק"א ע"ש), אמנם כל אל' הקומות חזרו ונתבטלו ונשברו, וכל האורות נסתלקו, וע"כ חזר הצמצום ב' למקומו, והבחי"ד חזרה ונתחברה בהמסך.

קכא) ולפיכך גם במ"ה החדש שיצא מהמצח נוהג ג"כ ב' בחינות קטנות וגדלות כמו בעולם הנקודים, אשר החילה יוצאת הקטנות, דהיינו לפי העוביות המגולה בהמסך, שהוא

הפרסא הוא הסיום החדש של הצמצום ב' כנ"ל באות ס"ה.

קכח) ופרצוף הב' דמ"ה החדש הנק' א"א, שהוא נאצל ויצא מפה דראש עתיק, הנה קוכתו מתחיל ממקום יציאתו, דהיינו מפה דראש עתיק ומלביש את הז"ת דעתיק המסתוימים למעלה מפרסא דאצילות, כנ"ל. ופרצוף הג' הנק' או"א, שנאצלו מפה דראש א"א, הם מתחילים מפה דראש א"א ומסתוימים למעלה מטבור דא"א. והזו"ן מתחילים מטבור דא"א ומסתוימים בשוה עם סיום א"א, דהיינו למעלה מפרסא דאצילות. קכט) ותדע, שכל קומה וקומה מה"פ אלו דמ"ה החדש בעת שיצאה, כיררה וחיברה לעצמה חלק מהכלים דנקודים, שנעשה לה לבחינת נוקבא. כי הנה בעת שיצא פרצוף עתיק, לקח וחיבר אליו, כל הג"ר דנקודים, שנשארו שלמים בעת שביה"כ, דהיינו בחינת הגו"ע שבהם שיצאו בעת קטנותם. הנק' כלים דפנים, (כנ"ל באות ע"ו) שבקטנות הנקודים לא באו עמהם רק בחצייתה העליונה דכל מדרגה, שהם גו"ע ונקבי עינים, ומחצייתה התחתונה דכל אהת, הנק' אח"פ, ירדו להכדרגה התחתונה, עש"ה. ולפיכך נבחן שפרצוף עתיק דמ"ה החדש לקח לו מהכלים דנקודים, את מחצייתה העליונה דכתה, ומחצייתה העליונה דהו"ב, וזו השרשים דז"ת הכלולים בג"ר דנקודים, והם נעשו לבחינת פרצוף נוקבא אל העתיק דמ"ה החדש. ונתחברו יחד זה בזה. והם המכונים מ"ה וב"ן דעתיק דאצילות, כי הזכר דעתיק נק' כ"ה, והכלים דנקודים הנ"ל שנתחברו אליו נקראים ב"ן, (מטעם הנ"ל באות קי"ט, ע"ש). וסדר עמידתם הוא פו"א, העתיק דמ"ה בפנים והעתיק דב"ן באחוריו.

קל) ופרצוף א"א דמ"ה החדש, שיצא בקומת חכמה, בירר וחיבר אליו את חציו התחתון דכתה דנקודים, שהם האח"פ דכתה, שבעת הקטנות היו בהמדרגה שנתחת הכתה, דהיינו בחכמה ובינה דנקודים (כנ"ל באות ע"ו), ונעשה לבחינת נוקבא אל הא"א דמ"ה החדש, ונתחברו יחד זה בזה. וסדר עמידתם הוא ימין ושמאל, שא"א דמ"ה שהוא הזכר עומד בימין, וא"א דב"ן שהיא הנוקבא, עומדת בשמאל. ומח שפרצוף עתיק דמ"ה לא לקח גם את חציו התחתון דכתה דנקודים, הוא, כי עתיק סתוך שהוא ראש הא' דאצילות, שמעלתו גבוה מאד, לכן לא

חיבר

החכמה בעים דאורות וכלים. ופרצוף זה נקרא פרצוף אריך אנפין דאצילות.

קכח) ועם אח"פ הללו דא"א עלו ביחד גם גו"ע דקומת בינה כנ"ל, וקבלו שם עיבור הא' ויניקה שלהם. ואח"ז עלו לראש דא"א לעיבור ב', והעלו האח"פ שלהם וקבלו המוחין דגדלות, ונשלם פרצוף הבינה בעים דאורות וכלים. ופרצוף זה נקרא או"א וישמיות, כי הג"ר נקראות או"א, והז"ת נקראות ישמיות.

קכו) ועם אח"פ הללו דאו"א, עלו ביחד גם גו"ע דזו"ן, וקבלו שם העיבור א' שלהם והיניקה, וכוה נשלמים הזו"ן בבחינת ו"ק לז"א, ונקודה להנוקבא. והנה נתכארו ח"פ מ"ה החדש שיצאו בעולם האצילות בבחינה קביעות. הנקראים עתיק א"א או"א וזו"ן, שעתיק יצא בקומת כתה, וא"א בקומת חכמה, ואו"א בקומת בינה, וזו"ן בו"ק ונקודה, שהוא קומת ז"א. ובאלו ה' הקומות לא יארע שום סיעוט לעולם. כי בהג"ר, אין מעשי התחתונים מניעים להם שיוכלו לפוגגם, והז"א ונוקבא, שאליהם מניעים מעשי התחתונים, היינו דוקא בהכלים דאחורים שלהם, שמשגיגים בעת חגדלות, אבל בהכלים דפנים, שהם גו"ע באורות דו"ק ונקודה, הנה גם בהם לא יגיעו מעשי התחתונים. ולפיכך נבחנו ח' הקומות הנ"ל, לבחינת מוחין הקבועים באצילות.

קכז) וסדר הלבשתם זא"ז ולהפרצוף א"ק, הוא, כי פרצוף עתיק דאצילות אע"פ שיצא מראש הסיג דא"ק (כנ"ל באות קי"ח), מ"ם לא יוכל להלביש מפה ולמטה דמ"ג דא"ק רק למטה מטבור, כי למעלה מטבור דא"ק הוא בחינת צמצום א' ונק' עקודים. והן אמת, שפרצוף עתיק, להיותו בחינת ראש הא' דאצילות, עדיין אין הצמצום ב' שולט בו, וא"כ היה ראוי שילביש למעלה מטבור דא"ק. אמנם כיון שהצמצום ב' כבר נחקן מפה דראשו, בשביל שאר פרצופי אצילות שמטנו ולמטה, ע"כ אינו יכול להלביש רק למטה מטבור דא"ק. ונמצא קומת עתיק בתחלת מטבור דא"ק, והוא מסתיימת בשוה עם דגלי א"ק, דהיינו למעלה מנקודה דקוה"ו. והוה הפאת פרצופו עצמו, אמנם מפאת ההקשרותו עם שאר פרצופי אצילות, שמכחינתם נבחן שהוא כדור ג"כ מצמצום ב', הנה מבחינה זו הוא נבחן שרגליו מסתיימים למעלה מפרסא דאצילות, כי

כלל גדול בעניני המוחין שבקביעות ובעליות הפרצופין והעולמות הנוהגין כשתא אלפי שני ק"ד) כבר נחבאר לעיל (באות פ"ו ואילן), שיציאת הגדלות של הג"ר וז"ת דנקודים באו בג' סדריב, בסוד ג' הנקודות חלם שורק חירק. עש"ה כל הענין. ומשם הבין שיש ב' מינים של השלמת הע"ס לקבלת המוחין דגדלות: הא' מצד עליתו והתכללותו בהעליון. דהיינו בעת שהזו"ן דא"ק האירו את האור חדש דרך הטבור אל הכתר דנקודים, והורידו הה"ת מנקבי עינים דכהר להפה שלו, שבוה נתעלו האחי"פ הנפולים דכחר שהיו באו א, והזרו לכדרגתם להכתר והשלימו הע"ס שלו, הנה נבחן אז שעלו עמהם גם גו"ע דאוי"א, שהיו דבוקים על האחי"פ דכחר, ונכצאים גם או"א נכללים בהע"ס השלמות של הכתר (כנ"ל באות צ"ג). עש"ה, כי התחתון העולה לעליון נעשה כמותו. ונבחן משום זה שגם או"א השיגו האחי"פ, החסרים להם להשלמת ע"ס שלהם, בכח התכללותם בהכתר. וזהו סין הא' של מוחין דגדלות.

ק"ה) ומין הכ' הוא, שהמדרגה נשלמת בע"כ נכחה עצמה. דהיינו בעת שהזו"ן דא"ק האירו את האור חדש דרך היסוד דא"ק הנק' נקודה השורק, לאוי"א, והוריד הה"ת מנקבי עינים דאוי"א עצמם להפה שלהם, שבוה העלה את הכלים דאחי"פ דאוי"א כמקום נפילתם בהזו"ת, אל הראש דאוי"א, והשלימו להם הע"ס, שעתה נשלמים או"א ע"י עצמם, כי עתה השיגו הכלים דאחי"פ כמש החסרים להם. כשא"כ בבין הא' בעת שקבלו שלמותם בהכתר ע"י הדבקות באחי"פ שלו, הרי באמת היו עוד חסרים אחי"פ, אלא ע"י התכללותם בהכתר, קבלו על ידו הארה נאה"פ שלהם, שחספוק רק להשליכם בע"ס בגודם כמקום הכתר, ולא כלל בעת יציאתם כשם למקומם עצמם.

ק"ו) ועד"ז נכצא ב' מיני השלמות הנ"ל גם בהזו"ת, הא' בעת הארת השורק ועלית אחי"פ דאוי"א, שאז גם הגו"ע וז"ת הדבוקים בהם נתעלו יחד עמהם ועלו לאוי"א, וקבלו שם בחינת אחי"פ להשלמת הע"ס שלהם, שאחי"פ אלו אינם עוד אחי"פ הכמטשויים שלהם, אלא רק הארת אחי"פ דמספוק להשלמת ע"ס בגודם באוי"א, ולא כלל בירידתם למקומם עצמם. כנ"ל.

ומין הכ' נדשלמת הע"ס בגו"ע וז"ת בעת דהשלימות ומוחין באו"א אל הזו"ת, שעי"י

חיבר אליו רק הכלים דפנים דג"ר דנקודים, שבהם לא אירע שום פגם בעת השבירה, כה שאין כן בחצי הכתר התחתון, שהם אחי"פ שהיו נפולים בעת הקטנות בחו"ב, ואחי"כ בעת הגדלות עלו סחו"ב ונתחברו בהכתר דנקודים (כנ"ל באות פ"ד), אשר אחי"כ בעת שבירת הכלים, חזרו ונפלו סהכתר דנקודים ונהבטלו, כנ"ל, הרי הנה כבר נפגמו עם נפילתם וביטולם, ואינם ראויים משום זה לעתיק, ולכן לקח אותם א"א דמ"ה. ק"א) ופרצוף או"א דמ"ה החדש, שחם בקובת בינה ביררו וחיברו להם את הציס התחתון דחו"ב דנקודים, שהם האחי"פ דחו"ב, שבעת הקטנות היו נפולים בהזו"ת דנקודים, אלא אחי"כ בעת הגדלות נקודים, עלו ונתחברו להזו"ב דנקודים (כנ"ל באות צ"ד), ואשר בעת שביה"כ חזרו ונפלו להזו"ת דנקודים ונהבטלו (כנ"ל באות ק"ז). ואותם ביררו להם או"א דמ"ה לכחינת נוקבא אליהם, והם מכונים ז"ת דחככה וז"ת דבינה דב"ן, כי בחינת החסד דבינה נשארה עם הג"ר דחו"ב דב"ן כפרצוף עתיק, ולא נשאר בחצייה התחתון דבינה כי אם וז"ת מגבורה ולכמה. ונכצא הזכר דאוי"א הוא קובת בינה דמ"ה, והנוקבא דאוי"א היא ז"ת דחו"ב דב"ן. ועטירתם הם ביבין ושטאל, או"א דמ"ה בימין, ואוי"א דב"ן בשטאל. והיששו"ת דמ"ה, שהם הזו"ת דאוי"א, לקחו הפלכויות דחו"ב דב"ן.

ק"ב) ופרצוף זו"ן דמ"ה החדש, שהם בקובת ו"ק ונקודה, ביררו וחיברו אליהם, את דכלים דפנים דזו"ת דנקודים סחוך שבירתם כבי"ע, דהיינו בחינת הגו"ע של הזו"ת דנקודים (כנ"ל באות ע"ח), והם נעשו לנוקבא אל הזו"ן דמ"ה ועטירתם הוא בימין ושטאל, הזו"ן דמ"ה ביבין, והזו"ן דב"ן בשטאל.

ק"ג) והנה נחבאר המ"ה וב"ן שבה"פ אצילות, אשר ה' הקומות דמ"ה החדש, שיצאו בעולם האצילות, ביררו להם מהכלים הישנים ששימשו בזמן הנקודים, ונתקנו להם לכחינת נוקבא הנקראה בשם ב"ן, שהב"ן דעתיק נעשה ונתקן סכחיציתן העליונה דג"ר דנקודים, והב"ן דא"א ואוי"א נבררו ונתקנו סכחיציתן התחתונה דג"ר דנקודים, ששכשו להם בעת גדלות דנקודים וחזרו ונתבטלו. והב"ן דזו"ן נברר ונתקן מהכלים דפנים, שיצאו בעת קטנות דנקודים, שבעת הגדלות נשברו ונפלו בחדר עם הכלים דאחוריים שלהם.

פתיחה לחכמת הקבלה

אצילות שהם רק כחינת ו"ק דפרצופי א"ק, וע"כ הם סכונים ס"ח החדש, או ס"ח דה"פ א"ק, דחיינו קומת ז"א, שהוא ס"ח בחוסר ג"ה, שחן גלגלתא ע"ב ס"ג. כי עיקר המדרגה נכחנת ע"פ התפשטותה אל הגוף ספה ולמטה, וכיון שגם לג' פרצופין הראשונים אין מהם התפשטות להגוף רק ו"ק בלי ראש, ע"כ הם נכחנים לכחינת ס"ה, שהוא קומת ו"ק בלי ראש, אל ה"פ א"ק. קט) באופן, שעתיק דאצילות, שיש לו בראש קומת כתר, נכחן לכחינת ו"ק דפרצוף הכתר דא"ק, וחסר נשמה חיה יחידה דכתר א"ק. וא"א דאצילות שיש לו בראש קומת חכמה, נכחן לכחינת ו"ק דפרצוף ע"ב דא"ק שהיא חכמה, וחסר נשמה חיה יחידה דע"ב דא"ק. ואו"א דאצילות, שיש להם בראש קומת בינת, נכחנים לכחינת ו"ק של פרצוף ס"ג דא"ק וחסר לו נשמה חיה יחידה דס"ג דא"ק. והזו"ן דאצילות נכחנים לכחינת ו"ק דפרצוף ס"ח וכ"ן דא"ק, וחסר להם נשמה חיה יחידה דס"ח וכ"ן דא"ק. וישסו"ת וזו"ן הם תמיד במדרגה א': זה ראש וזה גוף.

קמא) וע"י העלאת מ"ן ממע"ט של התחתונים נכררים השלמת האח"פ דע"ס דמין חב', דחיינו השלמתם דאו"א מבחי' עצמם, על דרך כחינת נקודת השורק, שאז או"א עצמם מורידים הה"ת סנקבי עינים שלהם, ומעלים אליהם האח"פ שלהם, שאז יש להם כח גם להשפיע אל הז"ת שהם זו"ן דחיינו אל הגופין כמעלה למטה. כי הגו"ע דזו"ן הדבוקים באח"פ דאו"א, נמשכים עמהם, לאו"א ומקבלים מהם השלמת ע"ס (כנ"ל באות צ"ד), ואז נמצא כל כמות הכוחין שישנם באו"א מושפעים ג"כ להזו"ן, שעלו אליהם ביחד עם האח"פ שלהם, ולפיכך בעת שה"פ אצילות מקבלים השלמה זו דמין חב' אז יש ג"ר גם לחנופין דג' פרצופין הראשונים שהם עתיק וא"א ואו"א דאצילות וכן להזו"ן דאצילות, שהם גוף הכולל דאצילות. ואז עולים ה' פרצופי אצילות ומלכישים לה"פ א"ק, כי בעת התפשטות הג"ר גם אל חנופין דה"פ אצילות, הרי הם משתוים עם ה"פ א"ק. ועתיק דאצילות עולה ומלכיש דפרצוף כתר דא"ק וא"א לע"ב דא"ק. ואו"א לס"ג דא"ק. וזו"ן למ"ה וכ"ן דא"ק. ואז מקבל כל אחד מהם הנשמה חיה יחידה מהכחינת שכננדו בא"ק.

(קמב)

חורידו גם הם כחינת הית המסיימת מהחזה שלהם אל סקום סיום רגלי א"ק, והעלו את התנהי שלהם מבי"ע וחברו אותם למדרגתם לאצילות, שאז לולא נשכרו ומתו היו נשלמים בע"ס שלמות ע"י עצמם, כי עתה השיגו את האח"פ הממשיים החסרים להם.

קלז) וגם בדי פרצופים שיצאו מאו"א להכלים דהג"ת וכן בדי הפרצופין שיצאו מהישסו"ת להכלים דתנהי"ם (כנ"ל באות ק"ז וק"ט) הנה גם בהם נמצאים אלו כ' מיני השלמות הע"ס הנ"ל, כי מבחינה אחת היה נשלם כל אחד מהם, ע"י התדבקותם באח"פ דאו"א וישסו"ת בעודם בראש, שהיא השלכת ע"ס כמין הא'. ואח"כ שנתפשטו לבי"ע, היו רוצים להשתלם בהשלמת הע"ס דמין חב'. וננין זה נוחג גם בפרטי פרטיות.

קלח) ותדע, כי אלו ה"פ אצילות הנ"ל עתיק וא"א ואו"א וזו"ן שנחקנו בקביעות ואין שום מיעוט נודג בהם, (כנ"ל באות קכ"ו), שעתיק יצא בקומת כתר וא"א בקומת חכמה ואו"א בקומת בינה וזו"ן בקומת ז"א, ו"ק בלי ראש. הנה הכלים דאח"פ שנתכררו להם מעת הגדלות. היו מבחינת השלמת ע"ס דמין הא', והיינו על דרך נקודת החולם שהאיר בהכתר דנקודים, שאז נשלכו גם או"א על ידי הכתר והשיגו הארת כלים דאח"פ, (כנ"ל באות קל"ד), ולפיכך אע"פ שהיה לכל אחד מעתיק וא"א ואו"א ע"ס שלמות בראש, מ"ם לא הגיע מוח בחי' ג"ר להגופין שלהם, ואפילו פרצוף עתיק לא היה לו בגוף אלא כחינת ו"ק בלי ראש, וכן א"א ואו"א. והטעם הוא, כי כל חוץ נכרר תחילה, וע"כ לא נכרר בהם רק השלמת ע"ס דמין הא', שהוא מצד עליתו בהעליון, דחיינו כחינת הארת כלים דאח"פ המספיק להשלים הע"ס בהראש, אבל אין עוד התפשטות מהראש להגוף. כי בעת שאו"א נכללו בכתר דנקודים היה מספיק להם הארת אח"פ מכח הכתר, ולא כלל בהתפשטותם למקומם עצמם ספה דכתר דנקודים ולמטה. (כנ"ל באות קל"ה). וכיון שהגופין דעתיק וא"א ואו"א היו בו"ק בלי ראש, מכ"ש הזו"ן עצמם שהם כחינת גוף הכולל דאצילות, שיצאו בו"ק בלי ראש.

קלט) אמנם בא"ק לא היה כן, אלא כל הכמות שיצא בהראש דפרצופי א"ק, נתפשט ג"כ לחנופין שלהם ולפיכך נכחנים כל ה"פ

ביאור ג' העולמות בריאה יצירה ועשיה
 (קמ"ד) ז' עיקרים כוללים יש להבחין בג' העולמות ביי"ע: הא' הוא טהיכן נעשה הכקוב לג' העולמות הללו. הב' הוא שיעורי קומת פרצופי ביי"ע ועמידת העולמות בראשונה בעת שנאצלו ויצאו מהנוקבא דאצילות. הג' הוא כל אלו שיעורי קומת הכוחין דחוספת ומצב עמידתם. שהשיגו במרם חטאו של אדה"ר. הר' הוא המוחין שנשתיירו בפרצופי ביי"ע ומקום נפילת העולמות לאהר שנפנסו בחטאו של אדה"ר. הה' הוא הכוחין דאמא שקבלו פרצופי ביי"ע אחר נפילתם לככה מפרסא דאצילות. הו' הוא בחינת פרצופי האחר דה"פ אצילות שירדו ונתלבשו בפרצופי ביי"ע ונעשו להם לבחינת נשמה לגשמה. הו' הוא בחי' המלכות דאצילות שירדה ונעשית בחינת עתיק לפרצופי ביי"ע.

קמ"ה) הנה הבחן הא' כבר נתבאר (לעיל מאות ס"ו ואילך) שבפאת עלית המלכות המסייכת שמתחת הסיום רגלי א"ק. למקום החזה דו"ת דנקודת דמ"ג. הנעשה בזמן צמצום ג' יצאו ונפלצו ב"ש תחאין דת"ת ונהי"ם למטה מנקודת הסיום החדשה שבחזה דנקודות. ואינם ראויים עוד לקבל אור העליון. ונעשו מהם המקום לג' העולמות ביי"ע: שמכ"ש תחאין דת"ת נעשה במקום עולם הבריאה. ומג' ספירות נה"י נעשה מקום עולם היצירה. ומהמלכות נעשה במקום עולם העשיה. עשיה.

קמ"ו) והבחן הב' שהוא שיעורי קומת פרצופי ביי"ע ומקום עמידתם בעת יציאתם ולידתם טכטן הנוקבא דאצילות. דע, שבעת הזאת כבר השיג הז"א בחינת חיה מאבא. והנוקבא כבר השיגה בחינת נשמה מאבא. וכבר ידעת שאין הזו"ן מקבלים הכוחין באו"א אלא בדרך עליה והלכשה, כנ"ל באות קמ"ב ע"ש. וע"כ נמצא הז"א מלביש את אבא דאצילות הנק' או"א עליון. והנוקבא מלבישת לאבא דאצילות הנק' ישכ"ה. ואז הנוקבא דאצילות בוררה והאצילה את עולם הבריאה בכללות ה"פ שבו.

קמ"ז וכיון שהנוקבא עומדת כמקום אמא, חרי היא נחשבת לכדרגת אבא. כי התחתון העולה לעליון נעשה ככונה. ולפיכך עולם הבריאה שנבררה על ידה נכחנת לכדרגת ז"א, להיוחה מרוגה תרהונה להנוקבא שהיא בחינת אמא ותחתון. באבא הוא ז"א. ונמצא אז עולם הבריאה

קמ"ב) אמנם כלפי הזו"ן דאצילות נבחנו המוחין הללו רק לבחינת בין הא' והשלמת הע"ם, כי אלו האח"פ אינם אח"פ גמורין, רק הארת האח"פ שהם מקבלים ע"י או"א, הוא בעת שחם במקום או"א. אבל בהתפשטותם למקומם עצמם, חרי הם עוד חסרים האח"פ שלהם, (כנ"ל באות קל"ו). ומטעם זה נבחנו כל המוחין שהזו"ן כשיג כשחא אלפי שני בשם מוחין דעלית, כי אי אפשר להם להשיג מוחין דג"ר רק בעת עלותם למקום ג"ר, כי אז נשלמים על ידם. אמנם אם אינם עולים למעלה למקום הג"ר אי אפשר להיות להם מוחין, כי עדיין לא נבררו להזו"ן בחינת המוחין דמין הב', שזה לא יהיה זולת בגמר התיקון.

קמ"ג) והנה נתבאר, שהמוחין דה"פ הקבועים באצילות, הם מבחינת בירורי כלים דמי הא' דאו"א, שבעולם הנקודים מכונה הארה זו בשם הארת הטבור, או נקודת החולכה, שאפילו או"א אין להם השלמה אלא בבחינת בין הא'. וע"כ אין מגיע מהראשיב דנתיק וא"א ואו"א. לדגופי שלחם ע צבם וכן להזו"ן, שום דארות ג"ר, כ גם הז"ת דנקודים לא קבלו כלום מדארה ז', דבחינת החולם (כנ"ל אות פ"ח). והמוחין דשחא אלפי שני עד גכר התיקון הבאים ע"י העלאת ביי"ע של החתונכי, הם בבחינת בירורי כלים להשלמת ע"ם דמין הב' דאו"א, שבעולם הנקודים מכונה הארה זו בשם הארת היסוד, או נקודת השורק, כי אז מעלה או"א את האח"פ של עצמם, שעליהם דבוקים גם הגו"ע דו"ת וע"כ גם הז"ת מקבלים במקום או"א בחינת מוחין דג"ר. ולפיכך כגיע המוחין הללו גם להגופין דה"פ אצילות ולזו"ן הכוללי, אלא בלבד שהם צריכים להיות למעלה במקום הג"ר ולהלביש אותם. ולעתיד לכא בגמר התיקון, יקבלו אן הזו"ן את בחינת השלמת ע"ם דמין הב', ויורידו ח"ת המסייכת מבחינת החזה שלהם, שהוא הפרסא דאצילות, אל מקום סיום רגלי א"ק. (כנ"ל אות קל"ז). ואז יתחברו התנה"י דזו"ן שבבי"ע, אל כדרגת הזו"ן דאצילות, וישחזה סיום רגלין דאצילות לסיום רגלים דא"ק, ואז יתגלה מלכא משיחא. בסו"ה ועברו רגלין על חר הזיתים. ונתבאר היטב, שבשחא אלפי שני אין תיקון להעולמות רק בדרך עלית.

כי ע"י הארת תוספת שבת היה להם או בי עליות, האי בשעת חבשית בערב שבת, שכו נולד אדה"ר, שאז מתחיל להאיר תוספת שבת, בסוד הדי' דיום הששי, ואז השיג חז"א בחינת יחידה, ועלה והלביש לא"א דאצילות, והנוקבא בחינת חיה, ועלתה וחלבישה לאו"א דאצילות, והבריאה עלתה לישסו"ת, והיצירה עלתה כולת לדי"א, והדים ראשונות דעשיה, עלו למקום הנוקבא דאצילות, והשש תחתונות דעשיה, עלו למקום שש ראשונות דבריאה. ועליה הב' היתה בערב שבת בין הערבים, שע"י תוספת שבת, עלו גם הוי' תחתונות דעשיה למקום הנוקבא דאצילות, והיו עוכדים עולם היצירה ועולם העשיה בעולם האצילות במקום זו"ן דאצילות בכחינת פכ"פ.

קנא) ועתה נבאר הבחן הדי', שהוא קומת המוחין שנשתיירו בכי"ע, ומקום נפילתן לאחר החטא. והוא, כי מחמת פגם הטאו של עצמ"ה, נסתלקו מהקולמות כל המוחין דתוספת, שהשיגו ע"י בי' העליות הנ"ל, והזו"ן חזר לז"ק ונקודה. וגי' הקולמות בי"ע, נשתיירו בהם רק המוחין שיצאו בהם בראשונה בעת אצילותם, שקולם הבריאה היה במדרגת הז"א שפירושו ו"ק, וכן היצירה ועשיה בשיעור הנ"ל (באות קס"ח), ונוסף ע"ז, כי נסתלק מהם כל בחינת אצילות ונפלו למחתת הפרסא דאצילות בתכונת מקום בי"ע שחוכן ע"י צמצום ב', (כנ"ל באות קס"ה). ונמצאו ד"ת דיצירה וע"ם דעולם העשיה שנפלו ועמדו במקום חי"ד ספירות של הקליפות, (כנ"ל באות קס"ט). חנק' מדור הקליפות ע"ש.

קנב) הבחן הדי', הוא המוחין דאסא, שקבלו בי"ע במקום נפילתן. כי אחר שיצאו הבי"ע מאצילות, ונפלו למחתת הפרסא דאצילות, לא היה בהם אלא בחינת ו"ק, (כנ"ל באות קנ"א), ואז נחלבשו הישסו"ת בחזו"ן דאצילות, ונורונוגו הישסו"ת מבחינת התלכשות בזו"ן, והשפיעו כוחין דנשמה לפרצופי בי"ע במקומם, שקולם הבריאה קבל מהם ע"ם שלמות כקומת בינה. ועולם היצירה קבל מהם ו"ק, ועולם העשיה רק בחינת אכ"א. קנג) הבחן הדי', הוא בחינת נשמה לנשמה, שהשיגו פרצופי בי"ע מפרצופי האחר דה"פ אצילות. כי בעת סיעוט הירח, נפל פרצוף האחר דנוקבא דאצילות ונתלכש בפרצופי בי"ע, והוא כולל ג' פרצופין המכונים, עבור, יניקה, מוחין ובחינת המוחין נפלת לבריאה, ובחינת היניקה נפלת ליצירה

הבריאה, שקומדת במקום ז"א דאצילות מתחת להנוקבא דאצילות, שהיתה או בחינת אסא דאצילות.

קסח) ועפ"י נבחן עולם היצירה שנכרך ונאצל ע"י עולם הבריאה שהוא או במדרגת הנוקבא דאצילות, להיותה מדרגת תחתונה לעולם הבריאה שהיה או בחינת הז"א דאצילות, ותחתון מהז"א היא בחינת נוקבא. אמנם לא כל הע"ם דעולם היצירה הם בחינת הנוקבא דאצילות אלא רק הדי' ראשונות דיצירה כלכד. והטעם הוא, כי יש ב' כצבים בהנוקבא, שהם פכ"פ ואכ"א, שבהיותה פכ"פ עם הז"א קומתה שזה אל הז"א, ובהיותה אכ"א, היא תופשת רק די ספירות הנה"י דז"א. ומשום שאז היה מצב כל הקולמות רק אכ"א, לא היה בבחינת הנוקבא אלא ד"ם לכה, וע"כ גם עולם היצירה אין לו במקום הנוקבא דאצילות, רק ד"ם ראשונות שלו, ושאר ששה תחתונות דיצירה, היו בששה ספירות ראשונות דעולם הבריאה של עתה. דחינו ע"פ תכונות מקום בי"ע שבהבחן האי' הנ"ל (באות קס"ח), ששם נפלו הקולמות בי"ע אחר הטאו של אדה"ר, ושם היא מקום קביעותם עתה.

קסט) ועולם העשיה שנכרך ע"י עולם היצירה נבחן למדרגת בריאה של עתה, כי מתוך שקולם היצירה היה או במדרגת הנוקבא דאצילות נמצא המדרגת שמתחתיה, עולם העשיה, שהוא בבחינת עולם הבריאה של עתה. אלא מתוך שרק הדי' דיצירה היה בבחינת הנוקבא דאצילות, והשש תחתוניות שלה היו בעולם הבריאה, לכן גם עולם העשיה שמתחתיה, נמצאים רק הדי' שלו בבחינת ד"ם תחתונות דעולם הבריאה, והשש התחתונות דעולם העשיה היו במקום שש ראשונות דעולם היצירה של עתה, ונמצאו אז י"ד הספירות, שהם נה"י דיצירה של עתה וכל הע"ם דעולם עשיה של עתה, היו ריקנות מכל קדושה, ונעשא למדור הקליפות, כי רק הקליפות היו נמצאות במקום י"ד ספירות הללו. כי הקולמות דקדושה נסתיימו במקום תחזת דעולם היצירה של עתה כמבואר. והנה נתבאר מדרגות שיעורי הקובה של פרצופי בי"ע ומקום עמידתם בעת שנאצלו בראשונה. קנ) ועתה נבאר הבחן הג', שהוא שיעורי קומת דפרצופי בי"ע וכצב עמידתם, שהיה להם מהמוחין דתוספת, מטרם הטאו של אדה"ר, והוא

דאורות. אכנס זה הועיל רק לבחינת הע"ם דראש של הפרצופין, ולא להגופין שלהם, כי הסוחין הללו לא נמשכו בפה ולכטה אל הגופין שלהם (כנ"ל באות ק"ה). וע"כ גם לאחר הסוחין דגדלות, נשארו הגופין בצמצום ב' כמו בזמן הקטנות ע"ש. ומשום זה נחשבו כל ח"פ אצילות שאין להם רק קובת ע"ם היוצאת על עוביות דכח"א. שהוא קובת ז"א, ו"ק בלי ראש, הנק' קימת מ"ה. והם מלבישים על קוטת מ"ה דח"פ א"ק, דהיינו כמכור ולמטה דח"פ א"ק.

קנו) באופן שפרצוף עתיק דאצילות, מלביש על פרצוף הכתר דא"ק כמכור ולמטה, ומקבל שפעו מקובת מ"ה דפרצוף הכתר דא"ק אשר שם. ופרצוף א"א דאצילות, מלביש כמכור ולכטה דפרצוף ע"ב דא"ק, ומקבל שפעו מקובת מ"ה דע"ב דא"ק אשר שם. וא"א דאצילות, מלבישים כמכור ולכטה דפרצוף ס"ג דא"ק, ומקבלים שפעם מקובת מ"ה דס"ג אשר שם. וז"ן דאצילות, מלבישים כמכור ולכטה דפרצוף מ"ה ובין דא"ק ומקבלים שפעם מקובת מ"ה דפרצוף מ"ה ובין דא"ק, הרי שכל פרצוף סח"פ אצילות אינו מקבל מפרצוף שכנגדו בא"ק, רק בחינת ו"ק בלי ראש, הנק' קובת מ"ה. ואע"פ שיש בהראשית דח"פ אצילות בחי' ג"ה, מ"ם אנו מתחשבים רק כהסוחין המפשטים בפה ולכטה להגופים שלהם שהוא רק ו"ק בלי ראש, כנ"ל באות ק"ה.

קנה) ואין הכונה, שח"פ אצילות מלבישים כל אחד על הבחינה שכנגדו בא"ק, כי זה אי אפשר, שהרי ח"פ א"ק מלבישים זה על זה, וכן ח"פ אצילות. אלא הכונה היא, שקובת כל פרצוף מפרצופי אצילות, ככוננת לעומת הבחינה שכנגדו שבה"פ א"ק, שמשם מקבל שפעו, (וצריך שתעין בהאי"ן שסדרתי ציור ג').

קנט) ובכדי שיושפעו הסוחין בפה ולמטה אל הגופין דח"פ א"ק, נהבאר לעיל באות קמ"א, שצריכים לעלות מ"ן בהתחוננים, שאז כושפעים להם השלכת הע"ם דמ"ן הכ' המכפיק גם להגופין עש"ה. והנה באלו המ"ן שחתרתונים טעמים יש ג' בחינות, כי כשכפלים מ"ן בבחינת עוביות דכח"א, יוצאות עליהם ע"ם בקובת בינה, דנק' קוטת מ"ג, שהן בוחין דאוד הנשכחה, וכשכפלים מ"ן מעוביות דכח"א, יוצאות עליהם ע"ם בקובת חכמה, הנק' קובת ע"ב, שהן טוחין דאוד דהיה וכששקלים מ"ן מעוביות דכח"א, יוצאות עליהם ע"ם

לעשיה. ונקשו בחינת נשמה לנשמה לכל פרצופי בי"ע, שהיא בחינת חיה אליהם.

קנד) הכחן הז', הוא הנק' דאצילות שנשטחה לרד"א ולהארע יחידה בבי"ע. כי נהבאר שבקת טיקוט הירח, נפלו ג' הבחינות עיי"ב דפרצוף האחור דנוקבא דאצילות ונתלבשו בבי"ע. והם בחינת אחורים דמ"ח דנוק', שהם עיי"ם, שנה"י נק' עיבור, וחגי' נק' יניקה, וחכ"ד נק' מוחין. אמנם בחינת האחור דבחינת הכתר דנוקבא, נקשתה לבחינת עתיק דפרצופי בי"ע. באופן שבחי' עיקר אורותיהם דפרצופי בי"ע של עתה, הם מהשירים שנשארו בהם אחר חטאו של אדה"ה, שהוא בחינת חו"ק דכל פרט מהם (כנ"ל באות קני"א). ובחינת נשמה, קבלו סמוחין דאמ"א (כנ"ל באות קנ"ב). ובחינת נשמה לנשמה, שהוא בחינת חיה, קבלו כמ"ח דפרצוף האחור דנוקבא. ובחינת יחידה, קבלו מכהינת האחור דכתר דנוקבא דאצילות.

ביאור ענין עליות העולמות

קנה) עיקר ההפרש מפרצופי א"ק דפרצופי עולם האצילות הוא, כי פרצופי א"ק הם מבחינת צמצום א', שבכל סדרנה שבו יש בה ע"ם שלמות ואין בהע"ם רק בחינת כלי אחד, שהיא כלי מלכות, אבל חמ"ם ראשונות הן רק בחינת אורות לכד. משאי"כ פרצופי אצילות הם ככחי צמצום חכ', בסו"ח ביום עשות הוי"ה אלהים ארץ ושמים, ששיחף רחמים בדין (כנ"ל באות ני"ט). שמדת הדין שהיא מלכות, עלתה ונתחברה בהכינה שהיא כרת הרחמים, ונשתתפו יחד ע"ש. שעייזו נעשה סיום חדש על אוד העליון בכקום הבינה, שהמלכות המסיימת את הגוף עלתה לבינה דגוף, שהיא ת"ת, בכקום חחזה. והמלכות הכזרונת שבפה דראש, עלתה לבינה דראש הנק' נקבי עינים, (כנ"ל באות ס"א), שעייזו נהכטו שיעור קובת הפרצופין לנ"י, שהם כהר דכמה דכלים, בקומת ו"ק בלי ראש, שהוא נפש רוח דאודות (כנ"ל באות ע"ז), ונכצאו דסרים באח"פ דכלים שהם בינה וזו"ן, ומנשמה חיה יחידה דאורות.

קנו) והגם שנתבאר לעיל באות קכ"ה, שעייז עליות כ"ן לעיבור ב', השיגו פרצופי אצילות הארת הסוחין מעיב ס"ג דא"ק, הכוריד הה"ח מנקבי עינים כחורה לכקובה לפה, כבצמצום א' ומשיגים שוב האח"פ דכלים והנשמה חיה יחידה

מ"ן וממשיכים שפע, הרי כל העולמות והסדרנות, שדרכם עברה השפע, מהגדלים ועולים למעלה בסכת השפע שמעבירים, כנ"ל, ובעת שחוזרים ומקלקלים מעשיהם, הנה מתקלקל המ"ן, והסוחין מסתלקים גם מסדרנות העליונות, כי נפסק ענין העכרת השפע מהן לצורך התחתונים, ונמצאות חוזרות ויורדות למצבן הקבוע כבתחילת.

קסג) ועתה נכאר סדר עליות ה"פ אצילות לה"פ א"ק, וגי' העולמות בי"ע ליסמרת וזו"ן ראצילות, החל מטצבם הקבוע, עד להגזכת שאפשר להיות כהשתא אלפי שני מטרם גמר התיקון. שנדרך כלל, הן רק גי' עליות, אמנם הן מתחלקות לפרטים מרובים. והנה מצב העולמות א"ק ואבי"ע בקביעות כבר נתכאר לעיל, כי פרצוף הראשון הנמצא לאחר צמצום א', הוא פרצוף גלגלתא דא"ק, שעליו מלבישים ד' פרצופי א"ק: ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, וסיום רגלי א"ק הוא למעלה מנקודת העוה"ז (כנ"ל באות כ"ז ואות ל"א ע"ש), ועליו מסבכים המקיפים דא"ק מא"ס ב"ה, שלגדלים אין קץ ושיעור, (כנ"ל באות ל"ב ע"ש). וכמו שא"ס ב"ה מקיף מסביב לו, כן הוא מתלבש בפנימיותו, והוא המכונה לו א"ס ב"ה. קסד) ובפנימיות מ"ה וב"ן דא"ק, יש פרצוף תנהי"ם דא"ק, המכונה ג"כ נקודת דס"ג דא"ק, (לעיל באות ס"ג וס"ז ע"ש), שבעת צמצום חב', עלתה מלכות המסיימת, שעמדה ממעל לנקודה דעוה"ז, וקבעה טקומת בהחזה דפרצוף הזה, מתחת שלישי עליון דת"ת שלו, ונעשה שם סיום חדש על אור העליון, שלא יחפשט משם ולכטה וסיום חדש הזה נקי בשם פרסא שמתחת האצילות. (כנ"ל באות ס"ח), ואלו הספירות שסחזה ולמטה דפרצוף נקודת דס"ג דא"ק, שנשארו מתחת הפרסא, נעשו מקום לג' העולמות בי"ע: ב"ש ת"ת עד החזה, נעשה מקום לעולם הכריאה. ונח"י נעשו מקום לעולם היצירה. והמלכות, נעשה מקום לעולם העשיה. (כנ"ל באות ס"ז). ונמצא שמקום ג' העולמות בי"ע, מתחיל מתחת הפרסא ומסתיים ממעל לנקודה דעוה"ז.

קסה) ונמצאים ד' העולמות, אצילות, בריאה, יצירה, ועשיה, שמתחילים טכקים למטה מטבור דא"ק, ומסתיימים ממעל לנקודה העוה"ז: כי ה"פ עולם האצילות, מתחילים ממקום שלמטה מטבור דא"ק, ומסתיימים ממעל להפרסא הנ"ל, מהפרסא ולמטה עד לעוה"ז, עומדים ג' העולמות

בי"ע

ע"ס בקומת כתר, הנק' קומת גלגלתא, שהן מוחין דאור היחידה. כנ"ל באות כ"ט ע"ש. קס) ודע שהתחתונים הראויים להעלות מ"ן הנ"ל, הם רק בחינת נר"ן דצדיקים, שכבר כלולים מבי"ע, ויכולים להעלות מ"ן לזו"ן ראצילות, הנחשבים לבחינת העליון שלהם, ואז הזו"ן מעלים מ"ן אל העליון שלהם, שהם או"א, ואז"א יותר למעלה, עד שמגיעים לפרצופי א"ק, ואז יורד אור העליון כא"ס ב"ה לפרצופי א"ק, על המ"ן שנתעלו שמה, ויוצאות קובת ע"ס ע"פ מרת העוביות של המ"ן שהעלו, אם הוא מבחי"ב הוא קומת נשמה, אם מבחי"ג הוא קומת חיה וכו' כנ"ל. ומשם יורדים המוחין במדרגה למדרגה דרך פרצופי א"ק, עד שבאים לפרצופי אצילות, וכן עוברים במדרגה למדרגה דרך כל פרצופי אצילות, עד שבאים להזו"ן ראצילות, שהם משפיעים הסוחין האלו אל הנר"ן דצדיקים שחעלו את המ"ן הללו מבי"ע. וזה הכלל שכל חידוש מוחין אינו בא אלא רק מא"ס ב"ה לבדו. ואין מדרגה יכולה להעלות מ"ן או לקבל שפע, רק מהעליון הסמוך לו.

קסא) ומכאן הדע, שאי אפשר שהתחתונים שיקבלו משהו מהזו"ן ראצילות כמטרם שיתגדלו על ידיהם כל הפרצופים העליונים דעולם האצילות ועולם הא"ק. כי נתכאר, שאין חידוש מוחין אלא מא"ס ב"ה, אמנם אין הנר"ן דצדיקים יכולים לקבלם אלא מהעליון הסמוך להם, שהם זו"ן ראצילות. ולפיכך צריכים הסוחין להשתלשל דרך העולמות והפרצופים העליונים עד שמגיעים אל הזו"ן, שהם המשפיעים לנר"ן דצדיקים. וכבר ידעת שאין העדר ברוחני, וענין העכרה ממקום למקום, אין הפירוש שנעדרים ממקום הא' ובאים למקום חב', כנוהג בהגשמיים, אלא שנשארים במקום הא' גם אחר שעברו ובאן למקום הב', כמו מדליק נר מנר ואין חכרו חסר. ולא עוד, אלא זה הכלל, שטיקר ושורש האור נשאר במקום הא', ובמקום הב' נבטך רק בחינת ענף טכנו. ועם זה תבין, שאותו השפע העובר דרך העליונים עד שפגיע להנר"ן דצדיקים, נשאר בכל מדרגה ומדרגה שעבר ורכה, ונמצאות כל המדרגות מהגדלות בסכת השפע שהם מעבירים לצורך נר"ן דצדיקים.

קסב) ובהאמור חב"ן, איך התחתונים כמעשיהם גורמים עליות וירידות להפרצופין והעולמות העליונים. כי בעת שבטיבים מעשיהם ומעלים

ואז מקבלים הנר"ן דצדיקים את המוחין דנשמת דאצילות. וכשהמוחין באים לפרצופי קולם הבריאה, עולה עולם הבריאה ומלביש את הנוקבא דאצילות, ומקבל כמנה בחינת נפש דאצילות. וכשבאים המוחין לעולם היצירה, הוא עולה ומלביש לעולם הבריאה דקביעות, ומקבל מסנו בחינת נשמה וג"ר דבריאה. וכשהמוחין באים לעולם העשיה, הוא עולה ומלביש על עולם היצירה, ומקבל נשם בחינת מוחין דו"ק שביצירה. וחנח נתבאר - עליה הא' שהשיג כל פרצוף מאבי"ע, בסבת המ"ן דבחי"ב שהעלו התחתונים. (ועיין בהאי"ן הנדפס בסוף ספרי, בית שער לכונות, ציור ז').

קסט) העליה הב' הוא, בעת שהתחתונים מעלין מ"ן מבחינת העוביות דבחי"ג, שאז נכרין האה"פ דקומת חכמה וזוהי, מבחינת השלמת העינים דבין הב'. שהמוחין אלו מאירים גם לבחינת הז"ת והגופין כמו בפרצופי א"ק. כנ"ל. וכשהמוחין עוברים דרך הפרצופין דאבי"ע, נמצא כל פרצוף עולה ומתגדל על ידיהם כפי המוחין שהשיג.

קע) באופן, כשבאו המוחין לפרצוף עתיק דאצילות עולה ומלביש לג"ר דפרצוף חכמה דא"ק, הנק' ע"ב דא"ק, המכוון נגד קומת ע"ב דגלגלתא דא"ק, ומקבל משם בחינת אור החיה דיחידה. וכשהמוחין מגיעים לפרצוף א"א דאצילות, הוא עולה ומלביש לג"ר דמ"ג דא"ק, המכוונים נגד קומת ע"ב דפרצוף ע"ב דא"ק, ומקבל משם בחי' אור החיה דחיה דא"ק. וכשהמוחין מגיעים לפרצופי או"א דאצילות, הם עולים ומלבישים לג"ר דעתיק דקביעות, המכוונות נגד קומת ע"ב דפרצוף מ"ג דא"ק, ומקבל משם בחינת אור החיה דנשמת דא"ק, המאירה גם להז"ת וחגופין. וכשהמוחין באים לישימות דאצילות, הם עולים ומלבישים לג"ר דא"א דקביעות, המכוונות נגד קומת ע"ב דמ"ה דא"ק, ומקבלות משם אור החיה דמ"ה דא"ק. וכשהמוחין באים לזו"ן דאצילות, הם עולים לג"ר דאו"א, המכוונים נגד קומת ע"ב דבין דא"ק, ומקבלים משם בחינת אור החיה דבין דא"ק. ומהזו"ן כקבלים נשמת הצדיקים. וכשמגיעים המוחין לעולם הבריאה, הוא עולה ומלביש על הז"א דאצילות, ומקבל כמנה בחינת רוח דאצילות, וכשהמוחין באים לעולם היצירה, עולה היצירה ומלביש על הנוקבא דאצילות, ומקבל כמנה אור הנפש דאצילות. וכשבאים המוחין לעולם העשית עולה

בי"ע. וזהו מצב הקבוע של העולמות א"ק ואבי"ע, שלעולם לא יירק בהם שום מיעוט. וכבר נתבאר לעיל (באות קל"ה) שבמצב הזה אין בכל הפרצופין והעולמות אלא רק בחינת ו"ק בלי ראש, כי אפילו בג' הפרצופין הראשונים דאצילות שיש ג"ר בהראשים שלהם, כ"ם אינן מושפעות מפה ולמטה שלהם, וכל הגופים הם ו"ק בלי ראש, וכ"ש בפרצופי בי"ע. ואפילו פרצופי א"ק, בערך חמסיפים שלו, נכחנים ג"כ שהם חסרי ג"ר. והתכוון היטב לעיל באות ל"ב.

קסו) ולפיכך, נוהגות ג' עליות כוללות, בכדי להשלים העולמות, כג' הקוסות, נשמה חיה יחידה, החמרות להם. ועליות האלו תלויות בהעלאת מ"ן של התחתונים כנ"ל. העליה הא' הוא, בעת שהתחתונים מעלים מ"ן מבחינת העוביות דבחי"ב, שאז נכררים האה"פ דקומת בינה ונשמה, מבחי' השלמת העינים דבין הב', דהיינו מהארת נקודת השורק, (כנ"ל באות קל"ה, עש"ה), אשר המוחין האלו מאירים גם לבחינת הז"ת והגופין, כמו בפרצופי א"ק, שכל הכמות שיש בהע"ם דראשי פרצופי א"ק, עוברת ומתפשטת גם להגופים.

קסז) ונמצא, בעת שהמוחין אלו עוברים דרך פרצופי האצילות, מקבל כל אחד מה"פ אצילות, בחינת מוחין דבינה ונשמה הנק' מוחין דמ"ג, המאירים ג"ר גם להפרצופין שלהם כמו בא"ק, וע"כ נבחן אז, שהם מתגדלים ועולים ומלבישים על פרצופי א"ק, כפי סדת המוחין שהשיגו. קסח) באופן, שבעת שפרצוף עתיק דאצילות השיג המוחין האלו דבינה, נמצא עולה ומלביש לפרצוף בינה דא"ק, המכוון נגד קומת מ"ג דפרצוף גלגלתא דא"ק, והוא מקבל משם בחינת נשמה דיחידה דא"ק, המאירה גם להז"ת שלו, וכשהמוחין באים לפרצוף א"א דאצילות, הוא עולה ומלביש על ראש דעתיק דקביעות, המכוון נגד קומת המ"ג דפרצוף ע"ב דא"ק, והוא מקבל משם בחינת נשמה דחיה דא"ק, המאירה גם להז"ת שלו. וכשהמוחין באים לפרצוף או"א דאצילות, הם עולים ומלבישים לג"ר דא"א דקביעות, המכוון נגד קומת בינה דמ"ג דא"ק, והם מקבלים משם בחינת נשמה דנשמה דא"ק, המאירה גם להז"ת שלהם. וכשהמוחין האלו באים לישימות דאצילות, הם עולים ומלבישים על או"א דקביעות, המכוון נגד קומת בינה דפרצוף ב"ה ובין דא"ק, ומקבלים משם בחינת נשמה דנפש רוח דא"ק.

פתיחה לחכמת הקבלה

עולה ומלביש לעולם הבריאה ומקבל ממנו בחי' ג'ר ונשמה דבריאה, ואז נשלם עולם העשיה בכל הנו"ן דבי"ע. והנה נהבאר העליה הב' של כל פרצוף בפרצופי אבי"ע, שעלו ונתגדלו בסכת הב"ן דבחי"ג שהעלו הנו"ן דצדיקים. (ועיין בהאי"ן ציור ח').

קעא) העליה הג' הוא, בעת שרתהתונים בעלים מ"ן כעוביות דבחי"ד, שאז נכורים האחיפ דקוכה כתר ויחידה, מבחינת השלכת דעים דמ"ן הב', אשר המוחין אלו כאירים גם להזית והגופין שלהם כמו בפרצופי א"ק. וכשהמוחין אלו עוזרים דרך פרצופי אבי"ע, הרי כל פרצוף עולה ומתגדל ומלביש לעליונו כפי כדת המוחין ההם.

קעב) באופן, שבמת ביאת המוחין לפרצוף עתיק דאצילות, עולה ומלביש לג'ר דפרצוף נלג'תא דא"ק, ומקבל כשם בחינת אור היחידה ריחידה. וכשהמוחין בניעוב לפרצוף א"א דאצילות עולה ומלביש להג'ר דפרצוף ע"ב דא"ק, ומקבל כשם אור היחידה דהיה דא"ק. וכשהמוחין מגיעים לפרצוף או"א דאצילות, הם עולים ומלבישים לג'ר דס"ג דא"ק, ומקבלים כשם אור היחידה דנשמה וא"ק. וכשהמוחין מגיעים לפרצוף יסמ"ת, הם עולים ומלבישים לג'ר דג"ה דא"ק, ומקבלים כשם אור היחידה דמ"ה דא"ק. וכשהמוחין מגיעים לזו"ן דאצילות, הם עולים ומלבישים לג'ר דב"ן דא"ק, ומקבלים כשם אור היחידה דב"ן דא"ק. ואז נקבלים הנו"ן דצדיקים את אור היחידה כהזו"ן דאצילות. ובעת שהמוחין מגיעים לעולם הבריאה, עולה ומלביש לפרצוף ישמ"ת דאצילות ומקבל כשם נשמה דאצילות. וכשהמוחין מגיעים לעולם היצירה עולה ומלביש לפרצוף ז"א דאצילות, ומקבל ממנו בחינת רוח דאצילות. וכשהמוחין מגיעים לעולם העשיה, עולה ומלביש להנוקבא דאצילות, ומקבל ממנה בחינת אור הנפש דאצילות. (ועי' בהאי"ן ציור ט').

קעג) ונמצא תה בעת עליה הג', אשר ה"פ אצילות, נשלכו כל אחד בג' הקובות נשמה חיה יחידה מא"ק, שהיו דסרים להם מבחינת הקביעות. ונבחנו, שה"פ אצילות עלו והלבישו את ה"פ א"ק, כל אחד להבחינה שכנגדו בפרצופי א"ק. וגם הנו"ן דצדיקים קבלו בחינת הג'ר שהיה הסר להם, וגם ג' העולמות בי"ע שהיו נכצאים מתחת הפרכא דאצילות, שמבחינת הקביעות לא איה בהם אלא בהי' נר"ן דאור חסדים, הנפרשים

כהכמה בכח הפרסא שעליהם, ועתה עלו למעלה מפרסא, והלבישו לישמ"ת וזו"ן דאצילות, ויש להם נר"ן דאצילות, שאור החכמה מאיר בהסודים שלהם. קעד) ויש לדעת שהנו"ן דצדיקים מלבישים בקביעות רק לפרצופי בי"ע שמתחת הפרסא: הנפש מלביש לע"ם דעשיה, והרוח לע"ם דיצירת, והנשמה לע"ם דבריאה. ונמצא שהגם שהם מקבלים מזו"ן דאצילות, עכ"ז הוא מניע אליהם רק דרך פרצופי בי"ע שמלבישים עליהם. באופן, שגם הנו"ן דצדיקים עולים בשוה עם קליות הג' עולמות בי"ע שנחבאר לעיל: ונמצא שגם עולמות בי"ע אינם מתגדלים, אלא לפי כדת קבלת השפע של הנו"ן דצדיקים, דהיינו ע"פ המ"ן הנכררים על ידיהם. קעה) והנה נחבאר, שמבחינת הקביעות אין בכל העולמות והפרצופים שבהם רק בחינת ז"ק בלי ראש, כל אחד כפי בחינתו, כי אפילו הנו"ן דצדיקים אינם אלא בחינת ז"ק, כי הגם שיש להם ג'ר דנשמה מעולם הבריאה, עכ"ז ג'ר אלו, נחשבים רק מבחינת ז"ק בערך עולם האצילות, מטעם שהם בחינת אור חסדים הנפרשים מהכמה כנ"ל. וכן פרצופי אצילות, אע"פ שיש ג'ר בהראשים שלהם, מ"ם כיון שאינם באירים להגופין, הם נחשבים רק לבחינת ז"ק. וכל המוחין המגיעים להעולמות, שהם יותר מבחינת ז"ק, אינם אלא ע"י המ"ן שמקלים הצדיקים. אינם המוחין האלו לא יוכלו להתקבל בהפרצופין, זולת דרך עלית התחתון לכקום העליון, כמו שנחבאר. והוא מטעם, כי אע"פ שהם נחשבים לבחינת השלכת הע"ם דמ"ן הב' מ"ם, כלפי הגופין והזית עצמם עוד הם נחשבים לכירורי אח"פ דב"ן הא', דהיינו שאינם נשלמים בכקוםם עצמם, אלא רק כשהם נכצאים במקום העליון. (כנ"ל באות קט"ב). ולפיכך, לא יוכלו ה"פ אצילות לקבל נשמה חיה יחידה מא"ק, זולת בעת שהם עולים ומלבישים אוחם. וכן הנו"ן וג' עולמות בי"ע, לא יוכלו לקבל נר"ן דאצילות, זולת רק בעת שהם עולים ומלבישים לישמ"ת וזו"ן דאצילות. עש"ה. כי אלו האחי"פ דמ"ן הב' השייכים להז"ת, שיש להם התפשטות במעלת למטה, לכקום הז"ת, לא יחברו רק בגטר החיקון, כנ"ל. ולפיכך בעת שהג' עולמות בי"ע עולים ומלבישים לישמ"ת וזו"ן דאצילות, נמצא אז, שמקבים הקבוע כפרסא ולכטה, נשאר ריקן לגברי בכל אור קדושה. ויש שם הפרש בין

א"ס ב"ת, מתגדלים ועולים גם הם, כל אחד להעליון שלהם. (עש"ה כל החמשך.) ונמצא, שכשיקור התעלות סדרגה אחת, כן מחויבים להתעלות כל הסדרגות כולן, עד א"ס ב"ת, כי למשל, בהתעלות הזו"ן מסצבם הקבוע, שהוא למטה מטבור דא"א, ומלביש מחזה ולמטה דא"א, הרי גם א"א נתעלה באותה העת בסדרגה אחת מסצבו הקבוע, שהיה ספה דעתיק ולמטה, ומלביש לתג"ר דעתיק, שאחריו מתעלים גם סדרגות הפרטיות שלו, כי החג"ת שלו, עלו למקום ג"ר הקבועות, והמחזה עד הטבור שלו, עלו למקום חג"ת הקבועים, והמטבור ולמטה שלו, עלו למקום המחזה עד הטבור. אשר לפי זה נמצא הזו"ן שעלה למקום מחזה עד הטבור דא"א הקבוע, שהוא עדיין למטה מטבור דא"א, שהרי בעת הזאת כבר עלה גם הלמטה מטבור דא"א למקום המחזה עד הטבור (ע"י כהאילן ציור ד' ששם תראה עליות הזו"ן בערך הקבוע דח"פ דאצילות, שעולה ומלביש בעת השגת נשמה, לג"ר דישסו"ת, שעל גבי ספה ולמטה דא"א, שעל גבי מחזה ולמטה דא"א). אמנם גם כל פרצופי אצילות עולים בעת הזאת, (כמו שתראה כהאילן בציור ז' בעת השגת נשמה) לכן חמצא שם את הזו"ן עדיין מלביש ספה ולמטה דישסו"ת, שעל גבי מחזה ולמטה דא"א, שעל גבי מטבור ולמטה דא"א, הרי שסולם הסדרגות לא נשתנה כלום מחמת העליות. ועדין בכל מיני העליות. (ע"ש כהאילן בכל הציורים, מציור חג' עד סופו).

קצט) גם יש לדעת, שגם אחר עליות הפרצופין הם משאירים כל סדרגתם במקום הקבוע או במקום שהיו שם מתחילה, כי אין העדר ברוחני. (כנ"ל באות צ"ו) באופן, שבעת שהג"ר דא"א עולים להג"ר דא"א, עוד נשארו הג"ר דא"א במקום הקבוע ספה ולמטה דא"א, ונמצאים הישסו"ת, שעלו אז על גבי חג"ת דא"א דעלית, שהם מקבלים מהג"ר דא"א מסש, אשר חיו שם מטרם העלית. ולא עוד, א"א שנכחן שיש שם ג' סדרגות ביחד, כי הג"ר דא"א דעלית, העוסדות במקום ג"ר דא"א דקביעות, נמצאות משפיעות למקומן הקבוע שמטה ולמטה דא"א, ששם נמצאים עתה ישסו"ת, הרי הג"ר דא"א וא"א וישסו"ת טאירים כבת אחת במקום אחר. ועדין נכחנים כל הפ"צופים דא"א ואב"ע בעת העליות. ומטעם זה יש להבחין חסיד בעלית הפרצוף, את ערך העליות, כלפי העליונים במצבם הקבוע, ואת ערך שלה,

כלפי

מחזה ולמטה דעולם היצירה, לבין מחזה ולמטה שלו. כי נתבאר לעיל, שמחזה ולמטה דעולם היצירה, הוא מקום הקבוע רק לקליפות, (כנ"ל באות קס"ט). אלא מסכת פגם חטאו של אדח"ר, ירדו ד"ת דיצירה דקדושה וע"ם דעשיה דקדושה ונתלכזו שם. (כנ"ל באות קנ"ו). ולפיכך בעת, עליות בי"ע לאצילות, נמצא שמחזה דיצירה ולמטה, אין שם לא קדושה ולא קליפות. אבל מחזה דיצירה ולמטה, יש שם קליפות. כי שם הסודר שלהם. קעו) ולפי שהמחין היחורים מקומם ו"ק, אינם באים רק ע"י מ"ן של התחתונים, אינם נמצאים משום זה בקביעות בהפרצופין, כי תלויים במעשי התחתונים, ובעת שהם מקלקלים מעשיהם נמצאים המחין כמהלקים כנ"ל (באות קס"ב עש"ה). אמנם המחין דקביעות שבהפרצופין שנתקנו מכח המאציל עצמו, לא יארע בהם שום שינוי לעולם, שהרי אינם מתגדלים ע"י התחתונים, ולכן אינם נפגמים על ידיהם. כנ"ל.

קעז) ולא יקשה לך, הרי א"א דב"ן הוא נבחן לכתר דאצילות, וא"א לע"ב, (כנ"ל באות ק"ד), כי א"א הוא מחצית הכתר התחתונה דב"ן וא"א הם מחצית התחתונה דח"ב דנקודים, וא"כ הבחינה שכנגדו דא"א בא"ק, היה צריך להיות פרצוף הכתר דא"ק, והבחינה שכנגדם דא"א בא"ק היה צריך להיות ע"ב דא"ק. והתשובה הוא, כי פרצופי הב"ן הן נוקבין, שאין להם שום קבלה מעצמם, אלא רק מה שהזכרים, שהם פרצופי הס"ה, משפיעים להם. ולפיכך, כל אלו ההבחנות שבהעליות, שפירושם, השגת מוחין מהעליון, נכחנים רק בהזכרים, שהם פרצופי הס"ה. וכיון שא"א דס"ה אין לו מבחינת כתר כלום, אלא רק קובת חכמה בלבד, וא"א דס"ה אין להם מבחינת חכמה כלום, אלא קומת בינה בלבד, (כנ"ל קצ"ו) ע"כ נבחן הבחינה שכנגדם בא"ק: ע"ב דא"ק לא"א, וסיג דא"ק לא"א. ופרצוף הכתר דא"ק מתיחס רק לעתיק בלבד, שלקח כל הקומת כתר דס"ה. כנ"ל. קעח) גם צריך שתבחין בהאמור, כי סולם הסדרגות כפי שהם בהמחין דקביעות, אינו משחנה לעולם בסכת כל העליות הנ"ל, שהרי נתבאר לעיל (באות קס"א). שסכת כל אלו העליות, הם ספאת שהגו"ן דצדיקים העוסדים בכ"ע, אי אפשר להם לקבל משהו מטרם שכל הפרצופין העליונים מעבירים אותה להם מא"ס ב"ת, שבשיקור הזה נמצאים העליונים עצמם, עד

כלפי העליונים, שגם הם עלו מדרגה אחת כמותו. (וקי' כל זה באילן, כי בציור ג' תמצא מצב הפרצופין במצבם הקבוע. וגי' עליות חז"א לפי ערכם של ח"פ אצילות הקבועים תמצא, בציור: ד' ה' ו'. וגי' עליות של כל ח"פ אצילות לפי ערכם של ח"פ א"ק הקבועים, תמצא בציוורים: ז' ה' ט': וגי' עליות של כל ח"פ א"ק בערך קו א"ס ב"ה הקבוע, תמצא בהציוורים י' ו"א ו"ב).

ענין התהלקות כל פרצוף לכתר ואבי"ע

(קפ) יש לדעת, שהכלל ופרט שוים זה לזה, וכל הנבחן בכלל כולו יהו, נמצא גם בפרטי פרטיות שבו ובפרט האחרון שאך אפשר להפריט ולפיכך כיון שהבציות בדרך כלל נבחן להי עלמות א"ק ואבי"ע, שעולם הא"ק נבחן להכתר של העולמות, ודי' קולכות אבי"ע, נבחנים לחי"ב וזוין, (כני"ל, באות ג'). כמו כן אין לך פרט קטן בכל די' העולמות אבי"ע, שאינו כלול בכל הי האלו, כי הראש של כל פרצוף נבחן להכתר שבו, שהוא כנגד עולם הא"ק. והגוף מפה עד החזה, נבחן לאצילות שבו, וממקום החזה עד הטבור, נבחן לבריאה שבו, ומטבור ולמטה עד סיום רגליו, נבחן ליצירה וקטיה שלו (קפא) וצריך שתדע, שיש כינויים נרובים לחקשר ספירות כח"ב הגי' נהי"ב, כי פעמים נק' נז"ע ואח"פ, או כח"ב זוין, או נרנח"י, או קוצו של יוד ודי' אותיות י"ה ו"ה, או הוי"ה פשיטה יעיב סיג מ"ה וכ"ן: שהם די' מיני בילואים שבהוי"ה: מילוי ע"ב הוא יוד הי ויו הי, כילוי ס"ג הוא יוד הי ואו הי, מילוי מ"ה הוא יוד הא ואו הא, מילוי ב"ן הוא יוד הה וו הה. וכן הם הנק' איא ואויא וזוין, שא"א הוא כתר, ואבא הוא חכמה, ואמא היא בינה, וזא הוא חגי' נה"י, והנוק' דזיא היא מלכות. וכן נק' א"ק ואבי"ע או כתר ואבי"ע, והמלכות דכתר נקרא פה, והמלכות דאצילות נקרא חזה, והמלכות דבריאה נק' טבור, והמלכות דיצירה נק' עטרת יכור, והמלכות דכללות נק' סיום רגליו.

(קפב) וחדע שיש תמיד להבחין באלו שינוי השמות של העים ב' הוראות: הא' הוא ענין השואתו להספירה שעל שמה הוא מתיחס, והב' הוא ענין השינוי שבו מאותו הספירה שמתחתיה אהריה, שמסכה זו נשתנה שבו בהכינוי הסיוחה. למשל, הכתר דעים דאויי ח"ס א"ס ב"ה, וכל

ראש של פרצוף נק' גי"ב כתר, וכן כל ח"פ א"ק נק' גי"ב כתר, וכן פרצוף עתיק נק' כתר, וכן א"א נק' כתר: וע"כ יש להתבונן אם הם כולם כתר, למת נשחנה שסם לחקרא בהכינוים הללו. וכן אם הם מתיחסים כולם לכתר, הרי צריכים להשתוות להכתר. אמנם האמת הוא, שמכחינה אחת הם כולם שוים לכתר, שהם כחינת א"ס, כי זה הכלל, שכל עוד שאור העליון לא נתלבש בכלי, הוא כחינת א"ס, ולכן כל ח"פ א"ק, נחשב כלפי עולם התיקון שהם אור בלי כלי, כי אין לנו שום תפיסא בתכלים דצמצום א"י, ולכן נחשב אצלנו אורותיו לבחינת א"ס ב"ה. וכן עתיק וא"א דאצילות, הם שניהם מבחינת הכתר דנקודים, כני"ל. אמנם מבחינה אחרת הם רחוקים זה מזה, כי הכתר דאויי הוא ספירת אחת, אבל בא"ק יש בו ח"פ שלמים, שבכל אחד מהם רח"ס, (כני"ל באות קס"ב). וכן פרצוף עתיק הוא רק מסחצית הכתר העליון דנקודים, ופרצוף א"א הוא מסחצית הכתר התחתון דנקודים, (כני"ל באות קכט). ועל דרך זה צריכים להבחין בכל מיני הכינוים של הספירות אותם ב' ההוראות.

(קפג) וחדע שההוראה הסיוחה לעצמה שבאלו הכינוים דעים בשם כתר ואבי"ע, הוא לחזרות, שהכונה הוא, על בחינת התחלקות העים לכלים דפנים ולכלים דאחורים, שנעשו בסבת הצמצום ב', כי נתבאר לעיל (באות ס') שאז עלתה מלכות המסיימת למקום בינה דגוף, הנק' ת"ח במקום החזה, ופייסה שם את המדרגה, ונעשה שם סיום חדש, הנק' פרסא שמתחת האצילות (כני"ל באות ס"ח). והכלים שמחזה ולכטה יצאה לבר באצילות ונק' ב"ע, שביש ת"ח, שמחזה עד הסיום נק' בריאה, ונהיי נק' יצירה, והמלכות נק' עשיה. ע"ש גם נתבאר ששטעם זה, נחלקה כל מדרגה לכלים דפנים וכלים דאחורים, שמחזה ולמעלה נק' כלים דפנים, ומתחת ולמטה נק' כלים דאחורים.

(קפד) ולפיכך, הכחן זה של הפרסא במקום החזה, מחלק המדרגה לדי' בחינות סיוחה הנק' אבי"ע כני"ל: האצילות עד החזה, והבי"ע מחזה ולמטה. וראשית ההבחן הוא בא"ק עצמו, אלא בו ירדה הפרסא עד הטבור שלו (כטעם הנ"ל באות ס"ח). ונמצא בחי' אצילות שלו, הוא העיב סיג המסתיימים למעלה בטבורו, ומטבורו ולמטה הוא ב"ע שלו, ששם ב' הפרצופין ס"ח וכן

דכללות (כני"ד באות ס"ז. וכאות ס"ח ואילך ע"ש). קפז) ומשש על דרך הני"ל. מתחלק כל מדרגה דפרטי פרטיות שבכל עולם מאבי"ע, לראש ואבי"ע, ואפילו בחינת מלכות דמלכות שכעשיה: כי נבחן בו ראש וגוף, והגוף, נחלק לחזק ומבור וסיום רגלין, והפרסא שמתחת האצילות של אותו המדרגה, עומדת בהחזק שלו ומסיימת האצילות. ומחזק עד המבור, היא בחינת בריאה של המדרגה, שנקודת המבור מסיימת. ומטבור ולמטה עד סיום רגליו הוא בחינת יצירה ועשיה של המדרגה. ומבחינת הספירות, נבחנו החגית עד החזק לאצילות. וכ"ש חתאין דת"ת, שמחזק עד המבור לכריאה. ונה"י ליצירה. והמלכות לעשיה.

קפה) ולכן הראש דכל מדרגה מיוחס לבחינת כתר או יחידה או לפרצוף גלגלתא. והאצילות שבו שמטה עד החזק, מיוחס לחכמה או לאור החיה או לפרצוף ע"כ. והבריאה שבו שמחזק עד המבור, מיוחס לכינה או לאור הנשמה או לפרצוף ס"ג. ותיצירה ועשיה שבו שמטבור ולמטה, מיוחס לזו"ן או לאורות דרוח נפי"א או לפרצוף ס"ה וכו'. ועי' בהאילן בהציוורים: מציור ג' ואילך ותראה איך כל פרצוף מתחלק לפי הכינות הני"ל.

שבו כני"ד. חרי איך הי"פ א"ק נחלקים על אבי"ע, מכה הסיום דצמצום ב' שנק' פרסא: שהגלגלתא הוא הראש, והע"כ ס"ג עד טבורו הוא אצילות, והמ"ח וכו' שמתבורו ולמטה הוא ביי"ע. קפה) ועד"ו, נחלקים הי"פ עולם האצילות בפ"ע, לכתר ואבי"ע: כי א"א הוא הראש דכללות אצילות, ואוי"א קלאין שהם ע"כ המלכישים מפה ולמטה דא"א עד החזק, הם אצילות, ושם בנקודת החזק, עומדת הפרסא המסיימת בחי' האצילות של עולם האצילות. וישמיות שהם ס"ג, המלכישים מחזק דא"א עד טבורו, הם בריאה דאצילות. והזו"ן, שהם ס"ה וכו' המלכישים מטבור דא"א עד סיום האצילות, הם יצירה ועשיה דאצילות. חרי שגם עולם האצילות, בכללות הי"פ שבו מתחלק לראש ואבי"ע כמו הי"פ א"ק, אלא כאן עומדת הפרסא על מקומה, שהוא בחזק דא"א, ששם כקומה האמיתית. (כני"ד באות קכ"ז). קפז) אמנם בכללות כל העולמות, נבחנו כל ג' הפרצופין גלגלתא ע"כ ס"ג דא"ק, לבחינת הראש דכללות, והי"פ עולם האצילות, המלכישים מטבור דא"ק ולמטה עד הפרסא דכללות, שהיא הפרסא שנעשתה בחזק דנקודת דס"ג, (כני"ד באות וס"ז ע"ש). הנה שם הוא אצילות דכללות, מפרסא ולמטה, עומדים ג' העולמות ביי"ע

הצגנו כאן לוח השאלות על הפתיחה. למען לאפשר להמעייין לנסות עצמו לדעת, אם מביין וזוכר מה שלמד בהפתיחה. בסוף כל שאלה מסומן האות, ששם מתבאר התשובה עליה

לוח השאלות

- (א) מהו כל החומר של הבריאה המחודשת. (אות א')
- (ב) מהו אור וכלי האמורים בהע"ס. (אות ב')
- (ג) למה נק' הע"ס רק בדי' הספירות חו"ב תו"ס, ואיך הם עשר. (ג')
- (ד) מהו החיוב להתחלקות כל נאצל לע"ס. (ח')
- (ה) מהו החפרש מעולם לעולם בדי' העולמות אבי"ע. (ו' ו' ח' ט')
- (ו) למה נבחן עולם אצילות שכולו אלקות. (ו')
- (ז) איך יצאה הנשמה ונבדלה מאלקות לבחינת נשמת. (ז')
- (ח) מה הפירוש של זווג דהכאה, מהמסך עם אור העליון. (יד')
- (ט) איך נאצלו כלים חדשים מבחי' רצון להשפיע. (טו')
- (י) למה נבחן העיכות דרצון לקבל ג' כלים החדשים. (יח')
- (יא) מהו חגורם שיצאו הפרצופין זה למטה מזה. (כ')
- (יב) למה נקראים הכלים מסעלה למטה כה"ב תו"ס. (כד')
- (יג) למה נקראים האורות מסעלה לכעלה נרנח"י. (כד')
- (יד) למה יש ערך הפכי תמיד מהכלים לאורות. (כה')
- (טו) מהו החפרש מראש הפרצוף לגופו. (כו')
- (טז) איך יצאו הי"פ א"ק בראש וגוף זה למטה מזה. (כו כח')
- (יז) כמה נעשה א"ק לקו דק ואינו ממלא כל החלל בעוביו. (לא')
- (יח) כמה נפסק הארת א"ק מפעל לנקודה דעוה"י. (לא')
- (יט) מה שיעור גדלו של או"מ דא"ק על או"ס. (לב')
- (כ) איך ובמה נחווה האו"מ דא"ק. (לב')
- (כא) למה האו"מ והאו"ס קשורים בכלי אחד. (לג')
- (כב) מה פירושו של הכשישא של האו"מ והאו"ס זכ"ו. (לד')

פתיחה לחכמת הקבלה

לוח השאלות

- ג) איך עולים המסך והרשימות דגוף לפה דראש. (לה)
 כד) מה גרם להתחתון שיצא מפה דעליון למקומו עצמו. (לט)
 כה) למה כל תחתון חסר הבחינה אחרונה מבחינות דעליון שלו. (מי)
 כו) במה נכדל התחתון מעליונו להיות נחשב לכן ותולדה שלו. (ס'
 כז) מה חירושו של רשימו דתחלבשות ורשימו דעוכיות. (סב סג)
 כח) למה יוצאים ב' קומות דוי"ג בכל ראשי הפרצופים. (מג)
 כט) למה נחשב כל פרצוף על קומת חנוקבא, ולא על הדכר. (מד)
 ל) מה חירושו של פנת"א. (מה מט)
 לא) למה קומת הפעמים היא רחאים וקומות הנקודות דין. (מח)
 לב) למז מתחלק כל פרצוף בנ"ס ע"ס, רת"ג. (נ)
 לג) למה כל תחתון מלביש בריוק מזה ולמשה דעליון. (נג)
 לד) מהו הפרש מצמצום אי לצמצום ב'. (נד)
 לה) למה לא יכלו העולמות להתקיים בצמצום אי. (נו)
 לו) איזהו עיקר תריוח שיצא בצמצום ב'. (נז נח)
 לז) מה שירושו של צמצום נתיי דא"ק, ומה גרם לו זה. (ס'
 לח) למה לא ילבישו הנקודים משה ולמשה דס"ג דא"ק. (סב)
 לט) מהו סתותה של הפרסא שמתחת האצילות. (סז)
 ס) מאין נעשו ג' המקומות לעולמות ב"ע. (סח)
 סא) מהו חגורם לבי יציאות: קטנות וגדלות, בכל פרצוף. (עא)
 סב) למה אינו נותג קטנות וגדלות כפרצופי א"ק. (עי עא)
 סג) למה יצאו דוי"ג בגיר דנקודים שחם כתר ואוי"א. (עד)
 סד) למז אין הכתר דנקודים מתשמש לז"ת. (ער)
 סה) מה גרם בקיעת המדרגות בנקודים. (עו)
 סו) מה גרם ליציאת שנים ואחרים בנקודים. (עז)
 סז) למה יש בכל מדרגת שנים ואחרים מלובשים זכ"ו. (עז)
 סח) מהו המקור של עלית מין. (פי)
 סט) מה חסבה ליציאת המוחין דגדלות. (פד)
 נ) מהו האור, המעלה אח"ש דכלים וגיר דאורות. (פד)
 נא) מהו עלית הית לנכבי עינים וירידת אח"ש למטה. (פה)
 נב) מהו התפרש מכין שמות הספירות גוי"ע ואח"ש לכחיב תוי"מ. (פה)
 נג) למה חסד וגבורה וש"ע דת"ת הם כלים דפנים. (פה)
 נד) למה ב"ש דת"ת התחונים ונחיים הם כלים דאחרים. (פה)
 נה) מה הם האורות המכונים חולם שורק חירף. (פס)
- נו) למה נשברה נקודת החירף עם יציאתה בנקודים. (צ'
 נז) למה נתקנה החירף סתת לאותיות. (צא)
 נח) איך עלו הוי"ת למין לגיר דנקודים. (צג צד צה)
 נט) מה היא ספירת הדעת שנתחדשה בנקודים. (צח)
 ס) למה לא נתוסף ספירה להע"ס עם יציאת הדעת. (קי)
 סא) מהו קומתו דפרצוף הפעמים ראש וגוף, בנקודים. (קד)
 סב) מהו קומתם דצ"פ נקודות ראש וגוף, בנקודים. (קד)
 סג) מהו סלך הדעת דנקודים, ומהו קומתו. (קז)
 סד) מהו הסבה לשכיח"כ. (קה)
 סה) למה הגדלות דנקודים אינם עיקר בהם ולא תוספת. (עב)
 סו) מה הם שמונת הקומות, דא"א ודישסו"ת, בנקודים. (קי קיא)
 סז) מה הפרש מהט"ה דנקודים להט"ה החדש. (קיג)
 סח) מה התבדל בין פרצוף לעולם. (קטו קסז)
 סט) מה הם עיבור אי ועיבור ב'. (קכא קכב)
 ע) מה הם עיבור וניקה וגדלות. (קכא קכב)
 עא) איך יצאה הקומות ולמ"ז באצילות. (קכב עד קכט)
 עב) כיצד הוא סדר התלבשות דה"ס אצילות. (קכב-קכט)
 עג) כיצד הם הט"ה וב"ן בכל פרצוף דאצילות. (קכט-קלג)
 עד) מה הם ב' המינים ביציאת מוחין דגדלות. (קלד-קלה)
 עה) מהו הפרש מהשלמת התחתון בעליון, לבין במקומו עצמו. (קלה-קלח)
 עו) מאיזה מין השלמה הם, ה"ס הקבועים באצילות קלה)
 עז) מהו השיעור קומת בגופין דא"ק ובגופין דאצילות. (קלם)
 עח) למה נשלמים העולמות בגיר רק בדרך עלית (קמב-קמג)
 עט) מה הם ז' העיקרים הנכונים בבי"ע. (קמד-קנד)
 פ) למה מתגדלים העולמות עם השגת מוחין דצדיקים. (קסא-קסב)
 פא) מהו סדרם דג' עליות כוללת שבזמן הזה. (קסג-קעו)
 פב) כיצד מלבישים ה"ס אצילות לה"ס א"ק בכל עליות. (קסג-קצ'
 פג) כיצד הם די מילואים של השם ווי"ה: ע"ב סיג ט"ה וב"ן. (קשא)
 פד) מה הם די חלקי הפרצוף. (קס)
 פה) מהו חירושו של תכנונים: מה חוה סבור וסיום רגליו. (קשא)
 פו) מה הן תורות הכינויים דע"ס בשם כתר ואבי"ע. (קסג)
 פז) מי הוא הגורם להתחלקות הפרצוף בכתר ואבי"ע. (קסד)